

سچکان

میان استمائی آزمائش کانی گچین رجانگ

موسپان
چونوف
البرٹ کامیو
اوشین
نجیب محفوظ
آئیوان ہنین
سلیمی لیگراف
زیاد بلیدہ
کریستین بونین
میکس کاسوت
لورنس ہارڈی
جیوٹی
علاء چوپک
اوٹوری
میلون چیلڈن
حالدور کیسن

ڈاکٹر پیرن بلوچ

پیر

پچگان

رجانک، ڈاکٹر بیزن ملاچ

بلوچی اکیڈمی کونسل

© بلوچی اکیڈمی

سچکان	کتابء نام:
ڈاکٹر بیزن بلوچ	رجا نکار:
بلوچی اکیڈمی کوسٹ	شنگ کار:
المخزن پرنٹرز	چاپ جاہ:
کاشف عمران	کمپیوٹر کمپوزر:
2004	اولی چاپ:
500	دانگ:
کلدار	بہا:

سچکان ۽ نیمون

بیا کجائے منی سچکانین حیال ۽ اوتاگ
چم کدی بنت تی ارمانین دید ۽ محرم

عطاشار

من ۽ کسہ گوشدارگ ۽ حُب چه در کسانی ۽ بوتگ۔ زمستانی شپانی اولی
پاس کسہ ۽ گوشدارگ ۽ گوشگ۔ بلوچی لہز انک ۽ واہگ ۽ وتی آزمانک ودری
آزمانکانی وانگ ۽ نیمگا دلگوش ترینت اُردو ادب ۽ ماباز واناں ۽ رجانک کناں
بلے انگریزی و میانی استمانی لہز انک ۽ ایری گوات ۽ سر بنو تنکت۔

مروچی ماوہدے چاراں گڑا بلوچی ۽ را انگریزی ۽ بدل کنگ پکار انت
ایندگہ استمان ۽ را سوگہ کنگی انت کہ مے شیر کنین زبان ۽ لہز انک ۽ تہا چے چے
تخلیق بوہگا انت ۽ اے پہ مے زانت کار ۽ زبان زانتان یک دستبندی یے کہ
اے پڑ ۽ وتی علم و تجربت ۽ کار مرز بکن انت تاں کہ مے زبان ۽ لہز انک ۽ آدگہ
زبانانی وانوک پوہ بوت بکن انت۔

سچکان منی ڈولین ادبی نابودے ۽ کسانین جہدے کے شپ و روج
سرجری ۽ کتابانی وانگ ۽ زنڈین کارے زانت بلے لکھ منت واجہ محمد بیگ بلوچ ۽

دگہ واچہانی کہ آوان من ء سکین دات کہ قلمی کار ء برجا بداران البتہ اے جہد ء من
چتور سوب مند بوتگنت ایشی ء پیسلہ بلوچی وانوکانی عدالت ء بیت۔

من جہد کرنگ کہ اے کتاب ء تہا دنیا ء شرترین لہز انک ء آزمانک
بازین ہندوز بانانی رو ء ہوار کنگ بہ بنت کہ آوانی تہا ٹوہین نام ہوار انت ء باز
ینے بکندے بلوچی ء اولی رمد ء رجانک کنگ بوتگ ایشانی تہا کساس نیم درزن
آزمانک ہما آزمانکارانی انت کہ آوان ء لہز انک ء میان استمانی دادنوبل پرائز
دیگ بوتگ۔

آزمانکانی گچین کنگ ء وہد ء منی گیشترین ہیرت چاری آوانی بنکپ
بوتگ کہ دینا ء کجام ہم کندے ء انسانی واہگ، جنجال، مھر، جتائی، طلب دلپروشی
زلم ء نابروبری وژین مارگ واحساس درانگاز بہ بنت ء من سد کاں کہ وانوکان
دگہ ہے ڈولین ہوارین انسانی مارگ دیم ء کاهنت کہ چہ آوان مے راج ء چاگرد
دیم پہ دیم انت۔

رجانکاری ارزانین کارے نہ ایت بلکن ایشی مردم انچوسر پد بیت کہ
رجانکاری پہلے ء پیم ء انت کہ آوددیم یکجاہ کنت ہمیشکار جانکار ء واستامزنین
جنجال ہمیشنت کہ آدومی لہز انک ء تخلیق ء چتوروتی زبان ء گوناپ دنت تاں کہ
آئی ء حقین لیکہ نجانی تہا گارمہ بیت، من سرپداں کہ منی رجانکانی تہا بکندے

بامحاورہ ترجمہ و بدل و لہتین جاگہہ و لہزی ترجمہ گندگ بیت بلے اگاں وانوک
 اے رد و positive criticism و شوندری و بکن انت گڑامن و بازوشی
 بیت۔ اے رجانک آزمانک و شنک کنگ و نیمون ہمیشنت کہ مے لبرانک و اے
 ہورکین خانہ و تہا یک کسانین نقطہہ جنگ بہ بیت اے پشین مزین کارے نہ
 ایت البتہ منی اومیت ہمیشنت کہ شمارادوست بیت و منی دلہڈی و کن ات۔

گڈسرا من بلوچی اکیڈمی و چیرمین واجہ عبدالواحد بندگی و شنک کار
 کمیٹی و منت و گران کہ آوان اے کتاب و چھا پگ و کمک دات اد و گہ بازیں
 واجہان بے خیال گت نہ کناں کہ آوان دائم و لبرانکی پڑ و منی رھد ربری کتگ ،
 واجہ ڈاکٹر فضل خالق ، ممتاز یوسف عبیدشاد ، ناگمان ، غنی پرواز ، و واجہ جان محمد دشتی کہ
 آوانی سکین و من نبشتہ و نیمگا دلگوش داتگ و دیمتر اقلیم و سپادی و برجا داشت کنان۔
 گڈسراوتی زند و ہمراہین بانک و نام گرگ و لہمی زاناں کہ آئی دلی مھر و
 ہمراہی و من و اے کتاب و نبشتہ کنگ و بود اات۔

ڈاکٹر بیزن سبا، شالکوٹ

روچ: یک جون 2004

بیزن آئی رجانک

بنی آدم ۽ زند ۽ رجانک ۽ ارزشت سک بازانٽ۔ چیا کہ چریشی ۽ دگہ
 دگہ ڈیہہ ۽ زبانی مردم چه یکے دومی ۽ زانٽ، ازم ۽ لیز انکا سئی و سر پد بنت، چه
 یکے دومی ۽ کار کرتاں نپ پاندگ چست کن آنت۔ ۽ وتی وتی زانٽ، ازم ۽
 لیز انکاں دیروی دی آنت۔ اگن رجانک مہوتیس، گڈا مردم چه دنیا ۽ دگہ ڈیہہ
 ۽ زبانی کوہن ۽ نوکیں زانٽ، ازم ۽ لیز انکاں مالوم دارنہ بوت، ۽ اے وهد ۽
 پرے چیزانی بانداٽ ۽ پھک نزانٽ کار آت، وهدے کہ ہمے رجانک ۽ برکت ۽
 مہلوک چه تھیلز، ہیرا کلائٹس، سقراط، افلاطون، ارسطو، کانٹ، ہیگل ۽ مارکس ۽
 ڈولیس پلسپیانی پلسہ، بطلموس، گلیلیو، کوپرنیکس، لاپلاس، بظون، جیمز جینز، میری
 کیوری، آئن سٹائن، ابوالحسن علی المسعودی، عثمان امرالجیز، ۽ ابن سینا ۽ ڈولیس
 سائنس زانٽانی سائنس، ۽ ہومر، سافو کلیر، دانٽے، ملٹن، ٹالسٹائی، پوشکن، دوستو
 فسکی، شولوخوف، میکسم گورکی، فلا بیر، گونے، سارتر، کامیو، کافکا، بورخیس، ایمل
 زولا، پابلو نیرودا، گارشیامارکیز، ماریو پزوی، برنارڈ شاء، بودلیر، البرٹو مورابیا، جرجی
 لوکاش، رولاں بادت، کالی داس، فردوسی، احمد شاملو، پروین اعتصاحی، حافظ

شیرازی، ناظم حکمت، محمود درویش، شاہ عبداللطیف بھٹائی، نور الہدی شاہ، جمال
 ابڈو، امر جلیل، ایاز قادری، سلطان باہو، احمد احسن رندھاوا، خوشحال خان خٹک ء
 فاروق سرور ء ڈولیس لہز انتانی لہز انک ء سئی و سر پدانت۔

رجانک ء ہمے ارزشت ء سئوب ء دنیا ء توک ء بے حساب مزن نامیس رجانک
 کارودی بوتگ، کہ چراہانی توک ء ول ڈیورنٹ، برٹرینڈ رسل، سیموئیل کریمر، ابن
 رُشد، حبیب اشعر، ظ۔ انصاری، انور احسن صدیقی، جلال انور، عنایت اللہ شیخ ایاز
 ، میر خدا بخش بھارانی مری، عبدالصمد خان اچکزئی، تنویر جہاں، کشور ناہید، تریا
 اقبال ء صابرہ زیدی ء نام چیزے مثال أنت۔

بلوچی زبان پہ رجانک ء ازگار نہ انت۔ ایشی ء توک ء تنی وھدی سک کم رجانک
 بوتگ۔ ہمیشا ایشی ء توک ء تنی وھدی سک باز پکار انت، چہ بلوچی ء ماں دگہ
 زبانان، ء چہ دگہ زبانان ماں بلوچی ء ہم۔، اے جاوراں وھدے یکے ہمت
 بکنت ء چہ بلوچی ء ماں دگہ زبانان، یا چہ دگہ زبانان ماں بلوچی ء چیزے رجانک
 بکنت تہ مردم ء دل وُش ء وشنود بیت۔

مے ورنامیں لہز انت ڈاکٹر بیزن سبااے رد ء لک ستا و تو سیپ کرزیت
 کہ آئی ء گون مزنیں جہدے ء ”چکان“ ء سرھال ء سر ء دنیا ء دگہ دگہ زبانان
 نامداریں آزمانک نویسانی ہبده آزمانک ماں بلوچی ء ترینگ، کہ آہانی تہا

موپاساں، چیخوف، کامیو، لوشین، اوہنری، سلیمی لیگراف، نجیب محفوظ، ڈولیس
مزن نامیں جہانی آزمانک نو لیس ہم ہوار انت۔

اے ہبرء ہج شک نیست کہ کتاب ء تہا بے حساب ٹوہین آزمانک
نویسانی نام ء آہانی آزمانکانی رجانک گندگ نہ بنت، چو کہ ایڈگرایلن پو، ہاتورن،
پیراندیلو، جیمز جوائس، تھامس مان، سارتر، کافکا، بورخیس، ٹالسٹائی، گورکی، ٹیگور،
گارشیامارکیز، صادق ہدایت، کرشن چندر، سعادت حسن منٹو، انتظار حسین، رشید
امجد، بلراج میزا، سُریندر پرکاش، پدما سچد یو، جمال ابڈو، امر جلیل، ایاز قادری،
نور الہدیٰ شاہ، ءدگہ ہمے ڈولین، بلے اے ہبر ہم راست انت کہ یک لس کتابے ء
تہا بازیں گنجائش نہ بیت۔

گمان ہمیش انت کہ چرے کتاب ء باز پاندگ چست کنگ بیت،
چریشی ء وانوک ء نبشتہ کنوک ہردک پاندگ چست گت کن انت، وانوک ایشی ء
ونت ء وتی رُژن ء زانت ء وڈینت کن انت۔ وھدے کہ نبشتہ کنوکاں چریشی ء
وانگ ء وتی لیا کتانی و دینگ ء موہ ء ابید، ہمے پیہمیں رجانکی کتابانی نبشتہ کنگ ء
سکین ہم رسنت کنت۔

رجانک کاری یک جتاء مزنیں ازے کہ چہ سازگی لہز انک کاری ء ہاس
کتر نہ انت، سوب مندیں رجانک ء باز جہد پکار بیت۔ بلے رجانک کار ہر چند

زیات جہد بکنت، آئی ءرجانک اسلیں سازگی کار ءمٹ مشکل ءبیت۔ پداہم پہ
 ڈاکٹر بیزن سباء بلوچی اکیڈمی کوئٹہ ءواستا اے چیزیک مزین و شنامی ہبرے کہ
 آہاں ماں بلوچی زبان ءیک جوانیں رجانکی کتابے ءگیشی گتگ، ڈاکٹر بیزن صبا
 ءگوں وتی رجانک کاری ء، پرے مزینں کار ءمن ہردکاں گوں وتی دل ء
 جہلانکیاں باز باز مبارکی دیاں، ءامیت کشاں کہ وانوک ءنبشہ کار وتی وتی گشاد
 ءہساب ءچرے کتاب ءباز پاندگ چست کن انت۔ ءاے ڈول ءوتی رژن،
 زانت ءلیا کتابی ہمراہی ءبلوچی زبان ءلبرانک ءہم گیشتر دیروی دی انت۔

غنی پرواز

شالکوٹ، 31 دسمبر 2003ء

منی سنگت

بیزن سبائے بارو امن اے گشگ ء سوگند نہ واراں کہ ماچہ در کسانى ء یکجاہ
 بوتگان گوازی، کرتگ مزن بوتگان ء مئے دوستی رڈان ء یک مزین در چکے ء رنگ
 ء رُتگ بلے ہماروچ ء چہ کہ منی ء بیزن ء دوستی ء بنگ بوت آتہ مروچی بر جانت ء
 بر جم بیت پر چا کہ دوستی یک ندرستگین جزے اے یک انسانی احساسے۔ بلے من
 بیزن ء ہمینچو زاناں بکندے آوت وتی جند ء مہ زانت، بیزن گندگ ء ہزار ء
 چالاک گندگ ء کیت بلے اندر ء سادگ انت، من بکندے دروگ بند بہ باں بلے
 من ء آئی ء تہا زوری گندگ نہ ایت، اے حبر نہ انت کہ آ منی دوست منی ہمبل
 انت بلکہ یک شریں جہد کارین مرد مئے، نہ گینگین جاوران ء دیمپانی کنگ ء جذبہ
 دارایت ء دیم ء روگ ء محنت ء کنگ ء لائقى ء واک دارایت۔

مروچی ء چہ ہشت دہ سال پیسر ء حبر انت کہ منی ء بیزن ء دوستی ء
 بندات چہ یک اناگتین بے سرو پادین جذباتی واقعے ء چہ بوت، آوہد ء ما بولان
 میڈیکل کالج کوئٹہ ء طالب علم انت، مئے جذبگ ترند و تمر دانت۔ مئے لہتیں
 سنتاں ہے واہگ در شان کرت کہ ما کالج ء میگزین (لپ بولان) ء دوارگ
 شنگ کن انت۔ اد ء اے گپ ء گیشنگ لوٹان کہ اے دل سیاہین کار ء بنگ م، ی

لعل جان ء کر تگ ات کہ مئے سینسرات، پرے خاطر امن بیزن، ناگمان ء دگر
 لہتین اردو، پشتو ء براہوی زبانانی نبشتہ کاراں لب بولان ء کار بنا کرت، ماشپ و
 روج کالج ء تا کبند ء چھاپ کنگ ء کار ء ہا ترا تگ و تاج بنا کرت، من بلوچی بھر
 ء ایڈیٹراتان، ناگمان انگریزی بھر ء و ہدیکہ بیزن سب اچیف ایڈیٹرات ء اے
 چیف ایڈیٹرشپ ء عہدہ گندگ ء مزین شریپے بلے ایشی ء سرجم کنگ ء پیلوی ء
 دیم ء برگ بی ایم سی ء ماحول ء سب گراں ات بلے بیزن ء اے گرانین بار بڈھ ء
 زرت ما آئی ء ہمراہ اتاں، ایشی امارد لسیاہ کرت۔ لب ولان ہیلان بلاہ شنگ بوت
 انچو شما زانے کہ لبرانک ء پڑچہ کنٹگاں پُرانت ء مادین راہ۔ کم۔ بلے لب ء
 بولان ء منت کہ آئی ء برکت ء من ء دوستگت۔ دلی دوست و ہمبل رست یکے
 بیزن سب ء دومی ناگمان ء دروشم ء کہ مانہ ایوکا یکے دومی ء شری ء سر پد باں بلکنہ دائم
 ء زبان، لبرانک ء بلوچی ء باروا یکے دومی ء اندری جذبہ و واہگاں نندان چہ گیمرگ
 ء رکھینان، بیزن سب بندات ء و ہدے چہ تربت کالج ء زما نگ ء نبشتہ بندات کرت
 گڑا آیک شرین لبرانکی چا گردے ء باسک ات بلے رند ترا و ہدے میڈلسن و
 سرجری ء پڑ ء آتک گڑا ایشی ء شاہگانین زر ء بڑات برے برے انگت ء نبشتہ ء
 بے خیال نہ انت بلے اول آوتی فیلڈ ء ہم یک مزین قدر ء ارزیشے ء چم ء چار
 ایت کہ اے شرین حبرے، پرے ہا ترا آنبشتہ کاری ء پڑ ء دلگوش کم دیگ ء انت

FCPS ۽ سرجم کنگ ۽ دلگوش انت بلے پدا ہم برے برے آئی ۽ آزمانک ۽
 رجانک بلوچی ماہتکاں چھاپ و شنگ بنت کہ ے ہے ہبر ۽ شونداری ۽ کن انت
 کہ بیزن سباء تہادیم تر ۽ یک شرین نبشتہ کارے ۽ GERMS ہست انت۔
 انوں وھد یکہ ماگنداں بلوچی ردا نک ۽ تہا گیشتر نبشتہ پکار انت گز ا بیزن سباء
 ہوار مے کلین نبشتہ کارانی ڈبہ ہمیش انت کہ آوتی ایندگہ علمی لائق ۽ بزانت ۽ ہوار
 اے زبان ۽ شن آپین ڈگار ۽ چہ ہشکاوگی ۽ بر کھین انت۔

وھد یکہ لبرانک ۽ تہا رجانکاری ۽ مزین ارزیشے ہست انت پرچا کہ
 ایشی ۽ تہادگہ زبان کلچر قوم ۽ چپ و چاگردے ۽ راتوتی مہلوک ۽ دیم ۽ تالان
 کنگ ۽ ات اے ہورت چاری ۽ آئی ۽ کار و جہد ۽ چہ یک شرین لبرانکی تخلیقے مردمانی
 دیم ۽ کیت ۽ آئی ۽ غیر ذمہ واری ۽ چہ شرین چڑے سل ولیگار بیت کنت۔ ہرپ
 پہ ہرپ رجانک کنگ آسان انت بلے آزمانک ۽ رجانکاری انچش بی بیت کہ آئی
 ۽ اصلین روح بدل مہ بیت آئی ۽ وش تامی کچل مہ بیت۔ آئی ۽ تھیم ۽ تہا پرک مہ
 ایت ۽ مروچی اے حبر لمی جوڑ بوتگ کہ بلوچی ادب ۽ تہا میان استمانی تھک ۽
 جوانین تخلیقانانی رجانک سک باز پکار انت ۽ دومی نیمگا بلوچی لبرانک ۽ رامیان
 استمانی تھک ۽ ہتجار کناینگ ۽ ہاترا ایشی ۽ ترجمہ ماں انگریزی کنگ یک سکین
 آہمین کارے ۽ بلکنہ مے زانت کارانی فرض انت مروچی مناوشی بیت کہ من

گنداں بیزن سباء بازين مُد تے ۽ پد درملکی زبانا نانی آزمانک درچت و کچین کرت
انت ۽ یک کتابی دروشے ۽ شمشے دست ۽ داتکننت ، منی دل ۽ بیزن ۽ اے کارستا
کزایت نہ کہ آمنی همبل انت بلکنہ انچو کہ پہ بلوچی ۽ هُ ب ۽ مے دوستی ۽ ردوم
زرتگ ہے ڈول ۽ آئی ۽ وتی سرجری ۽ دز گٹیان چہ وہد کشگ مزینن حبرے من
ایوکاھے گشان۔

”بیزن سبا، ترا گچی مبرا“

میر حمل نصیر

شالکوٹ 15 اکتوبر 2003

پہ گیمرتگیں امیت ء چنکے آپ

کامیابیں ترجمہ ہمانت کہ یک زبانے ء نوشتہ بیٹگیں گپانی معنائ
مُوڈ ہردکاں دومی زبان ء بیان بکنت ء اے کار ء ہا مردم گت کنت کہ ہردوزبانان
بلد بہ بیت۔

بلوچی افسانہ ء بد قسمتی انت کہ آئی ء چشیں مردم نیست کہ آروسی، فراسی،
انگریزی وغیرہ بزانت ء اے زبانانی افسانہاں تچک ء بلوچی ء بیاریت یا بلوچی
یرگاں آنگر بہ بارت۔ ما اے کمی ء اردو ء وسیلہ ء پورا کنگ ء نیں۔ ہر قصہ کہ آدگہ
زبانان چہ ترجمہ بیت ء اردو ء کنیت ما آئی ء بلوچی ء تریتیں۔

اے عمل ء فائدہ ایش انت کہ بلوچی افسانہ ء نوکیں تکنیک ء خیال رسیت
بلے تاوان ایش انت کہ چشیں ترجمہ سرنگ بنت۔

یک قصہ کہ روسی ء لکھگ بیت۔ پدا انگریزی ترجمہ بیت۔ چودا اردو ء
کنیت۔ پدا کشاں روپ کنگ ء بلوچی ء آرگ بیت۔ آئی ء تام روت۔ آئی ء
شیرگ راہ ء رچنت۔

بلے نیستی ء شمو بو گہہ انت۔ اے ہم گنج ایت کہ برے برے ڈاکٹر بیزن سہا
ء وڑیں زبان دوستے سر تگے چنت ء کاریت ء بلوچی ء دپ ء دنت۔ بد ہضمی وا
بیت بلے مجبوری انت۔ چہ شد مرگ بیگ ء بد ہضمی شر تر انت۔
”سچکان“ ء اہمیت ایش انت کہ اے پہ مئے گیمر تگمیں امیت ء چنکے آپ
انت۔

ناگمان

20 فروری 2004

کوئٹہ

ردانک، بیزن سبائے رجانک

بیزن وانڈین مردے، آڈاکٹرے، نادراہ جاہ، O, P, D، نادراہ وڈ

وڈیں ہوپ وڈ علت۔

آلبزانک وڈ ہماز مانگ وڈ ہمبیراہ انت وڈے ماتر بت وڈ دمکاں کانگڈ وڈ
بال دانگ وڈ رندا ما کہ لبز بال دات داں بیزن نادراہ بلدی وڈ حاطر اشالکوٹ وڈ
سرات، ہمے تر وڈ مانتر ات کہ بیزن لبز انک وڈ چہ ست وڈ نادراہ بلدی وڈ ہمگر نچ بوت۔
من اے کتاب وڈ رابیزن سبائے بلوچی لبز انک وڈ تہا زندگیں وڈ اتری گشاں
وڈ پدا بیزن وڈ کار ہم الکابین ے در چتگ آمیاں استمانی آزما نک وڈ بلوچی
رجانک وڈ چھاپ کنگ انت کہ منی دل وڈ اے مزینں کارے وڈ ستا کرزیت۔

رجانک وڈ مستریں کمال اش انت کہ آتئی زبان وڈ بازیں مڈی بخشائیت
رجانک ترانوکیں تب دنت، چاڑ بخشائیت، نوکیں ہیئت، دروشم وڈ تکنیک سر کنت
ادادانکہ تو سر پدے کہ لبز وڈ چوں نبشتہ کن انت، کسے چودر چینگ بیت وڈ پلاٹ
کجام رتیج وڈ تاب وڈ وڈ کلانگس کجا براہ دانت گڈ سرا یا بندات وڈ۔

اگہ مالوئیں کہ بلوچی آزما نک دیما بروت وڈ میاں استمانی آزما نک وڈ سربئی بیت
گڈادو کارانی کنگ ہر وڈری انت اولی میاں استمانی آزما نک وڈ گدار وانگ بہ بنت دوئی

وتی وس ء واک ء اگہ بوت کنت میاں استمانی آزمانک بلوچی ء تہار جینگ بہ بنت۔

بلے کئے انت کہ آس ء دست ء دل ء کنت ء دیدگاں برف کمائت۔

من پمشکہ منت واراں واجہ بیزن سباء ء کہ آئی ء اے گرانیں کاروتی کوپگاں زرتنگ

ء میان استمانی آزمانکاں بلوچی ء رجینگ ء کتاب یے اڈداتنگ۔ داں دل باز

وش بوت، آئی ء لڑ ء دنیا ء گیشتر مزنیں نام ہوار اتنت چوکہ.....

چینوف، موپساں، کامیو، نجیب محفوظ، آیوان بنین، سلمی لیگراف گریزا

ڈیلیڈا ء.....

اے کتاب ء گیشتر کسے کہ بیزن ء رجانک کتنگ انت آدر اہم پہ وانوک

ء نوک انت منی دل ء آپسیر بلوچی ء ترینگ نہ بوتگ انت ء پدا ایشانی تہا بازیں

نام ہم پہ بلوچی وانوکاں نوک انت ء ادا اے گپ ہم تچک انت کہ رجانک ء یک

دگہ مزنیں ڈبہ ے پجاروکی ء ہم است انت رجانک تراگوں وڈ وڈیں کسے کار ء

شاعراں آشنا کنت۔ آہانی دنیا ء بارت ء آہانی ازم ء آزمان ء جوہان ء ویل کنت

اگہ رجانک کاری مہ بوت انت داں دنیا ء کلیں نبشتہ کار چہ یک ء دوکئی ء در آمد ء نا

آشنا بوتگ اتنت۔ ء پدا مادام اش کتنگ کہ دنیا ء دراہیں لہزانک یک انت ء

درا یکیں زمزیل ء ہمراہ انت آو آہانی تب، میل رنگ ء دروشم ء پرک است بلے

درا نگازی ہمگر نچی ء تکلینک ء ہیبت ء Common بوہگ ء آہوار کتنگ انت

بلے جست اے پادکیت کہ آکجام چیز انت کہ دنیا ۽ لہز انکاں ہوار کنت آہاں ہمراہ
داریت داں پسہ انت رجانک .....

پمشکہ منی دل ۽ اگہ من چیخوف، دوستوفیکی، کامیو، کافکا گیریل ۽ صادق
ہدایت مہ وائتین ال داں من اے ہم نزانہ کہ آزمانک چی ۽؟ گدار چوں نبشتہ کن
انت یا من اے بے نہ پہمتگ ات کہ شریں آزمانک کجام انت ۽ نزوریں کجام۔

من منت واریں ہمار جانکارانی کہ آہاں لہز انک ۽ آپ ۽ شونز بندگ
نیشنگ ۽ گورم ۽ سنگ جتگ ۽ چتکس نلگن لوٹ ۽، ۽ گونڈیں لیب برجم داشتگ۔

۽ بلوچی زبان باندیں وتی رجانکارانی منت واربی بیت کہ آہاں اے کار
وتی کوپگ ان زرتگ پمشکہ بلوچی باندیں واجہ بیزن سباء ۽ ہم منت واربی بیت کہ
آاے رجانکاری ۽ بہر ۽ ہنکس جوانیں کارے کنگا انت ۽ پدا انوگیس وهد ۽ کہ
وانگ ۽ زانگ ۽ کچ نہ بوہگ ۽ برابر انت بلوچی شاعری ۽ ساز ۽ زمیل ابدمان
انت ۽ مردم ساعت ۽ کلا کافی تہا، نامداری ۽ وژنامی لوٹانت، بیزن ۽ شاباش انت
کہ آردانک نبشتہ کنت ردانک ۽ جھیردایت ۽ رجانک ۽ رجیت۔

بوت کنت کہ اے کتاب ۽ باز انچیں نام مان نیست کہ باندیں ہوار
بوتین انت چو کہ صادق ہدایت، ولیم فاکنر، ہمینگوئے، ڈی ایچ لارنس ۽ دگہ
بازیں۔

بلے اے کتاب ے، سپرے ۽ بندات انت، انگت منزل دور انت

انگت بازیں پنداست۔

لوگ گوزانت۔ جاگہ روانت در چک ۽ دارمٹ بنت، شہر ۽ میتگ یل

کن انت ۽ بس پشت کپیت گاڑی ۽ دریگ ۽ ڈن ۽ چاروکیس ہم چم کہ ابدمان

انت۔

حنیف شریف شالکوٹ

17 اکتوبر 2003

انتساب

مڈھدارین

واجه جان محمد دشتی ء

نام ء

رد	آزمائے	آزمائے کار	ملک	تاکدیم
۱-	گرین تپ	آئیوان بنین	روس	1
۲-	میا راجل	البرٹ کامیو	فرانس	15
۳-	پرچا دیرگت؟	اوهنری	امریکہ	33
۴-	پیانو	اینی بل میکاڈو	برازیل	37
۵-	پت	بجورن سٹریٹن بجورنسن	ناروے	69
۶-	بے گناہ	چارلس ڈبلیو چیسٹ	امریکہ	75
۷-	غمانی شریدار	چینوف	روس	101
۸-	مغرور	سعید نجفی	ایران	111
۹-	چاندی عکوه	سلیمی لیگراف	سیوڈن	129
۱۰-	یکھی	صادق چوبک	ایران	149
۱۱-	روبا	گریزا ڈیلیدا	روس	152
۱۲-	باندات	لوشین	چین	170
۱۳-	دوزخی	محمد کمیل حسین	مصر	181
۱۴-	زلیخا	موپاسان	فرانس	208

رد آزمائک آزمائکار ملک تاکدیم

- ۱۵۔ جتکین مردم میلون جیلاس یوگوسلاویہ 223
۱۶۔ لغتی نجیب محفوظ مصر 236
۱۷۔ خاک و باہوٹ ہالڈور لیکسن آئس لینڈ 257

گر میں تپ

آئیوان ہینن اروں

آوان شب و نان وارت تہ ڈاکنگ روم و چہ در کپت و بڑ ز و عرشہ و سرا

اوشات انت۔

آئی رینگ و تکہ دات ہر دو کیس چہ بند گت انت و وتی دست و پشت و
گون گبان زور دیان و و ش زیکلین کند گے جت وے۔ آزم و نازر کین جنین و ہر
ٹہل واداسحر کنگا ات آئی گشت ”من خمار بوتان منی حیاں سرکش بوتہ تو چہ کجا آتکے
سہ کلاک پیش من نزانت کہ تو کئے و ناناں تو کجام جاہ و سوار بوتے خیر راستین
حبر ایش انت کہ ایشی و چہ پرک بیت بلے منی سر چکرگ و انت و بکندے“
اسٹیمر ”تاب دیگ و انت۔“

آوانی دیم و تہار ماہی ات لہتیں روژناہی ترپگا ات انت سارت و تیزین
گوات آوانی دیم و شہمات و ات و ہدیکہ لہتیں روژناہی پداروگ و اتنت و وولگا و
دریا و پیم و اے گورم و تاب و وارت و لہتیں صد گزدیم و یک ٹرمیلے و روژناہی و
عکس آپ و سرا تالان اتنت۔

لیفٹنٹ آئی دست بوسگے گپت دست آچہ لیوار تپگ ابوات

وش و لطیفین مارگے آئی بدن رگ رگ آتالان بوت۔

آئی دل آدریگ بناکت المین حبر اے بیت کہ آئی ریشمی لباس

چیر بدن ہم چوش رود ڈول آ گرمی آ تپتگ آ گرم ات تیوگیں ماہ آ زرباری ہند

روح آ گرمی آ تیاب دپ آ یکیں گرمی کپتگ۔

لیفٹنٹ آ کے پن لچ گشت۔

”بیاد ایر کیاں“

”کجا؟“

”اے ٹرینل آ“

”اد آ“

”پرچا؟“

آئی پسہ دات گت یک رندے پدا وتی دست آ پشت لانا زوکیں

انارکانی سرا ایرے گت۔

”بیاد ایر کیاں“ ترامنت کناں

آئی دوارگ گشت۔

شرہرچی تی دل بکنت آئی دیم ترینان آ گشت۔

اسیٹر ٹریٹل ۽ نیم روژنائیں سیمنٹ ۽ ڈیکی ۽ لمب ۽ لگت گڑا جھٹکھ
 دوران دوئین یکے دومی ۽ سراکت انت اسٹیر اوشتات انجن ۽ توار بند بوت گڑا
 لیفٹنٹ سامانانی چست کنگ ۽ پہشت پدا آچہ مزین دروازگ ۽ چہ درشت
 انت۔ ڈن ۽ پاد ۽ پوز ریکانی توک ۽ گار بوتنت دیم ۽ لھتیں چل و سلین اسپ ۽
 گاڑی اوشتوک انت آیکے ۽ سوار بوتنت ۽ ایشی ۽ رھادگی ۽ بگرتہ مزین پندے ۽
 سڑک ۽ اے کش و آکش ۽ تچک و چوٹین کھمبہ جنوک انت کہ آوانی سر ۽ چراغ
 روک بوتنت و ہدے دیم تراشتنت گڑا سڑک پکہ ات ۽ ایشی ۽ دوئیں دیمیاں
 سرکاری دفتر ۽ دیم تر ۽ ڈاک خانہ ۽ کوٹی، چرچ ۽ مینار پد ر بوتنت زانگ ہے بوت
 کہ نوں صوبائی کسانین شھرے ۽ نشان و پد انت موسم ۽ گرماگ ۽ شپ ۽ وتی پیم
 ہم..... بگھی یک گیلری یے دیم ۽ اوشتات روژناہی ۽ دار ۽ پدیا تک پدرا انت۔
 گلابی شرٹ ۽ فراق کوٹ پوشگین یک نوکرے ۽ پہ نادکشی آوانی سامان چست
 گت ۽ برز ۽ پدیا تک ۽ لگت آہم نوکر ۽ پدگیری کنان ۽ تاں کہ یک روتج ۽ گرمی ۽
 پتگین کوٹی ۽ پترت انت کوٹی ۽ کھڑکیان ۽ اسپتین پردہان اندیم کتگ ات
 یک نیمگے کندے ۽ ڈرینگ ٹیبل ات نقلی چاندی ۽ شمع دان ۽ تہا دونوکیں موم بتی
 انت۔ نوکر ۽ سامان ایرکتنت وت در آتک لیفٹنٹ ۽ دروازگ ۽ بند کنگ ۽
 شرط ۽ آامبازان زرت آئی ۽ رکانی شہد و شیرکین واس ۽ تام ۽ آئی ۽ دل ۽ تہا

نوکین تام ۽ ٻلاس نه بوکین تاهیرے ددی گت۔ آئی وتی زند ۽ چشمن تام نہ
 چتگ ات شپ سہب بوت سہب ہم گرم ات ہر نیمگا شیر گرم ات ہوئل ۽ کش وکر
 ۽ مارکیٹ و دوکانان چہ مردمانی گپ ورپ شنگ بوہگا اتنت ۽ ایشی ہوار پودگ،
 ڈانبر، اسپانی لڈ ماہی، مرغ نیوگ و سبزیانی ہوارین بوچپ و چاگرد ۽ شنگ ات انچو
 روس ۽ ہر بازار ۽ خاصین نشانی انت۔

سہب ۽ دہ بج ۽ اے گنمین ذالبول ۽ آرخست گت ۽ وتی منزل ۽
 رھاگ بوت آئی وتی نام ھج پدر نہ کت کئے انت آکے دیر ۽ وپتگ اتان۔
 پانچ منٹ ۽ جان شودگ ۽ پد و ہدے آتیار بوت گڑاچہ یک ہبہہ سالی
 دخترے ۽ کتر نہ ات۔

آکے لچ و میار ۽ ات؟ نابلکنہ آپیسر ۽ پیم ۽ سادگ وش ۽ زانت کار
 ات۔

”نادلبر“ آئی لیفٹنٹ ۽ اے سلاہ ۽ سراتپاک نہ کرت کہ دوئین ایندگہ سفر
 ۽ ہوار بہ گوازین انت ”تو دیمی اسٹیر ۽ بیامنی گون ۽ ناگاں تو منی ہوار سر گپتے گڑا
 کار حراب بنت“

منی حمر ۽ سر پد بومن ۽ آڈولین جینے خیال مکن انچو کہ منی وڑ و پیم ۽ تو سر
 پد بوہگائے ہرچی دوشی بوت بزاں ناساری ۽ بوٹگ ۽ نادیم ۽ بیت۔

”انچو کہ روچ گرغ ماہ گرغ وڑا کہ کدی کدی بنت منی معاملہ ہے ڈول
 انت اگاں تو سادگیں مسالے لوٹے گڑا انچو بزاں کہ من غ تو ناگت ء یک انچین
 تپے ء آماج بوتان کہ آ ترندین لو ار ء موسم ء لکیت ء مردم ء دیم شکون کنت“
 لیفٹنٹ آسانی ء آئی ء دلیل ء منگ ء تپاک بوت آ یک بگھی یے ء آ سوار بوت
 انت غ پیدا آئی ء را یک ء گلابی رنگ ء اسٹیرے ء سوارے کت عرشہ ء سہرا آئی ء
 رکانی گڈی واس گرگ ء پیدا دوسیں جتا بوتنت۔

ہے وشیں مارگ ء ہواری ء آ و اترو تی ہوٹل ء کمرہ ء آ تک بلے آ دل ء
 وش نہ ات ہرچی بدل بدل ات کوئی ء تھا آئی ء ہستی ء گمان و مارگ ات ء کمرہ ء تھا
 شنگین آئی ء انگلش ”یوڈی کلون ء“ بوتالان ات۔

چاہ ء نیم پُرین کپ انکتہ ایرات بلے آ ادء نہ ات لیفٹنٹ ء دل بیقرار
 بوت آئی سگریٹے آچ دات کشگا لگت ء کسانیں لٹ ء گون وتی پاد ء بوٹان چو پگ
 ء لگت ء بے تاہیری ء تر و گرد ء لگت۔

”اجبیں کہے بوت“ آئی کندان ء پہ زور گون وت ء گشت و ہدیکہ
 دومی نیمگا آئی ء چمان چہ ارسان قطار بستگ ات۔

”پلیز! منی حبر ء سر پد بوہگ ء جہد کن من کپتگیں جینے نیان منی گندگ ء

گون بکندے ترا حیاں بوتہ“

بلے نوں آشتگ ات اجین ذالہول“ نپاد تنکیہ وتی ڈول ء ات آئی ء ہسز
 تنگہ شرنہ کتگ ات نوں آئی مارت کہ آے نیمگا چارت نہ کنت آئی پردہ بروبر
 کت تاں کہ مارکیٹ ء نیمگ ء توار ء جھکا جیک، تہا میاھنت پدانشت ”بزاں
 ناگتیں ڈیک ورگ انچو ہلاس“ بلے نوں آشتگ ات۔

دور دریائے وولگا ء سربرا سفر کنان دریائے ترپوکیں آپ، رنگ رنگ ء
 بوجی، نیلیں آزمان ء برفانی کوہ ء ایندگہ ڈولدارین ندرگاں چاران روگا انت۔
 ”الوداع“ ”پہ دائم الوداع“

آگون وت ء حبر ء لگت من آئی ء میتگ ء شت نہ کناں کہ ہمودا آئی ء
 لوگ واجہ سہ سالیگین زہگ ء ایندگہ کہول انت آئی انچو حیاں کت کہ آمیتگ ء
 روگ یک واپے کہ حقیقت نہ بیت۔

آیک انچین پاک و مقدسین جاہے جوڑ بوتگ ات کہ ہمود ء روگ ء سہرا
 بندش ات۔

آبکندے وتی میتگ ء آئی ء ایات ء بہ کپیت ء ایوکی ء مارشتے ء گون زند
 بگوازینیت آئی ء راہ ء اے ناگتیں حادثہ بکندے بیقرار بکنت اے حیاں ء گون
 آئی ء جان ء واک ہلاس بوت بلے نا اے وژنہ بیت اے یک مفتین حیاں لے
 یقین ء چہ ڈن.... اے غم و دیم ء زند ء بے مرادی ء حیاں ء آد لپروشی ء تہاریان گار

بوہان بوت۔

”چے مصبیت ے؟“ آپاد آتک ے کمرہ ے تہانندگ وپاد آہگ ے لگت
آئی جہدگت کہ کھڑکی ے پردہ ے نزیک ے بستر ے مہ چارایت کہ ہمودا آئی ے گون
چونین حبر بوت راستے کہ اے لواری ے چہ کترنہ ات بلے نوں گرانین حبر ایشنت کہ
اے دوزہین کوئی ے منی پشت کپتگین روچ چے پیم گوزایت آئی راجنک ے ہرٹہل
داب حبریات ات آئی مملین بدن ے وش بو آئی ے تواری ے زیمروش کندگ چمانی
شوخی بدن ے ہرپچ وتاب یات اتنت آئی ے ذالبولی ے سحر کنوکیں نشہ انکتہ آئی رایات
ات۔

آئی ے امباز، بدن ے لگگ ے مارگ، ہامادمان کہ آیکجاہ اتنت دراہ یک پہ
یک دماغ ے سرنقش اتنت آئی حیال نہ کنگ ات کہ آئی ے عشق ے چوگرفتار بیت۔
کے ے گوں حبر کنگ نہ بوت آھیال ے لگت اے دراجین روچ وولگا دریا
ے لمب ے اے نہ دشین میتگ ے چتورگوزایت اے الی انت کہ آوتی خیالداری ے انچو
بلنت کہ وتارادزگٹ بداریت تاں کہ اے حیال آئی تنگ مہ کنت کے ڈن ے سواد
ے بروت آئی دل ڈڈگت کلاہ سر ے گت وپدیانک ے اشتاپ اشتاپ ے ایرکیان
بوت۔

ڈن ے ٹوہین دروازگ ے دپ ے سر بوت کجا بروان آئی حیال گت۔

دروازگ ء دپ ء کو چوانے گون وتی بگھی ء اوشتوک سگریٹ ء کش
 گرگ ء ات انچویکے ء ددار ء انت لیفٹنٹ ء پہ حیرانی چاران ء خیال گت اے
 چتوریک ورنائے چوبے غم ء سگریٹ بہ کشیت بلے ہوائے میتگ ء ایوکیں پریشان
 حال منان آچہ دروازگ ء درکت ء مارکیٹ ء نیمگا سرگپت مارکیٹ بند بوہگی ات
 گوزان ء آئی ء بوٹ اسپ ء لیڈے ء لچت آئی کو چوان دل ء بددات انت زمین
 ء سرائیکے نیمگے سبزی ء یک نیمگے خاک جوڑ کتگین رزان ء ایران تالان اتنت ہر
 یکے ء گون آئی ء گندگ ء وتی مال ء تو سیف ء گوانک جنگ بناکت ہر کس وتی
 نیمگا آئی ء دلگوش ء ترینگ ء جہد ء ات یک مردے گوانک جت ”بیاداجہ شرین
 باد رنگ انت“ آدماں ء چمودا درشت۔

کے دیم ء چرچ ات مردم چرچ ء تہا عبادت و مذہبی صوت و صفت گشگ
 ء اتنت بچش کہ چہ وتی فرض ء بے خیال نہ انت آوانی توار جوش ء سرچج اتنت
 آکے ہودا اوشتات بلے پدا در آتک ء دمکاں مفتین ترگ ء لگت نیمروچ ء گرمی
 تالان بوہگات دیم ء یک ہشک و ویرانین بانغے ات ء جہل ء وولگادریا گون
 ترندی ء تچگ ء ات آئی ء اسپین وردی ء بٹن گرمی ء تسچگ اتنت آئی ء کلاہ ء تہی
 پٹی ہیدان میسیچگ ات ء دیم چہ گرم ء تینک ء گرم ات۔

ہوٹل ء واٹر بوگ ء پداوتی کوئی ء یک کرسی یے ء سراکھڑکی ء دپ ء
 نشت۔ آہو کین گوات سارت نہ ات بلے آئی ء را کے آرام آتک وتی کلاہے سرء
 چہ دورکت مودانی تہالکک ء برگ ورننگ ء لکھت آئی ٹماٹر ء تخین جوس ء آرڈر
 دات مارکیٹ ء چکر ء چہ آئی ء طبعیت کے شرتر بوتگ ات آئی ء را اے ہوٹل ء کمرہ
 ء چپ وچاگرد ء جاک وصلوات ء گوات ء ہوارین بوشرتر و دوست تر بوہگا اتنت۔
 آئی سارتین ووڈ کا ء لہتیں گلاس تنگ ات کریم جنگین مسالہ والا بادرننگ
 وارت۔ دل ء تہا حیاں گرت کہ آگاں آواتر پیت ء آئی ء را حال بدنت ء مھر ء
 درشانی ء بکنت گڑا براں کہ آوتی جان ء دیگ ء ساڑی بیت۔

آئی کساس بوتلے شراب وارت تاں کہ وتی حیا لان ء گوں نشہ ء درکت
 بکنت بلے آئی ء ذہنی آزار گیشتر و ذات آئی ایندگہ شراب چہ وتی دیم ء دورکت
 انت ء سگریٹ کشگ ء کافی ء آرڈر دات ء حیاں ء لگت کہ اے ناگیتن عشق ء چہ
 چتوروتا آجو بکنت انچو آ حیاں ء ات دگہ دوہنچو آئی ء را یقین بوت کہ اے محبت ء
 دستا آرگ آئی ء ہاتر انبو تگیں حبرے آناگت ء پادا اتک ء دل ء یک ٹیلی گرامے
 ء نیمون کنان ڈاک خانہ ء نیمگ ء رھا دگ بوت لبز چوش آئی ء دماغ ء ردو بند
 اتنت ”مروچی منی زند ء ہردمان موت ء کنڈگ ء تہی حکم ء واز مندگ“

آکوہی سنگاں جوڑ کنگین ڈاکخانہ ء کوئی ء دیم ء سیڑھیانی سرا یکدم

اوشتات آئی ءِ میٹگ ءِ نام، زھگ ءِ لوگ و لجه زانت انت بلے آئی ءِ جند ءِ نام کئے
 انت؟ اے آشپ ءِ آئی وتی دل ءِ دیم ڈن ءِ گت کہ وتی نام ءِ بکش بلے آئی چھانہ
 گشت گون منی نام ءِ چے کنے من ءِ تو مار یہ گرین، پرستان ءِ بانک یاد آمدین حسینہ
 ءِ نام ءِ بز ان“

ڈاک ءِ کش ءِ آ یک فوٹو گرافرے ءِ دوکان ءِ دپ ءِ اوشتات اول سراں
 آئی یک آرمی ءِ سپاہی یے فوٹو چارات کہ پہ رعب فوٹو ءِ تہا گون وتی بزین لونس ءِ
 بروتان اوشتا تگ ات۔

بلے آئی ءِ راج دوست نہ بوت پرچا کہ وت غمزده ات پدا آئی یک
 عاروسی جوڑ ہے ءِ عکس چارت سالونک ءِ سیاھین کوٹ و اسپتین ٹائی جنگ ات
 کسان سالیں بانور ءِ اسپتین مہرگانی فراک ءِ جالی دارین ہیٹے سرا ات کہ ہمیشی ءِ
 ہم رنگ ات۔

آوتی سالونک ءِ بغل ات دوئین بچکنڈگ ءِ اتنت ایشی ءِ گندگ ءِ آئی
 اے دراہین کش و کر ءِ مردم بے زاری ءِ نہ چارات انت ءِ جہل ءِ دمکان چارگ
 ءِ لکت۔

”کجا بروان؟“ چے بکنان“ اے جستان آئی ءِ دماغ ءِ چنڈگ بنا گت۔
 جہل ءِ دمک ءِ چچی نہ گواھت دراہ ٹڈل کلاس ءِ مردمانی لوگ مالوم بوتنت

دو منزل ایشانی دیم ء باغ و باغیچہ اتنت۔

دک ء فٹ پاتھ ء سراحاک و دز اتنت ء اے دیمتر ء شت تاں برزگین

کنڈگے ات۔

دیم ء روج ء برانز و گرمی، لوگ، درچک، باغیچہ، و دمک، گرم ء تسپک ء

اتنت آئی ء را دراہین میتگ بزاں سیا سٹو پول کرج..... انا پو یک وڑلگت اُنت

انا پو ء حیا ل ء آسک پدر د بوت پرچا کہ اے آئی ء دوستدار ء میتگ ات آئی ء چہ

اے دمک ء ندرگ ء سیل کنگ برداشت نہ بوت و دگہ نیمگے ء رھا دگ بوت۔

”کجا بروان؟“ کجا نگو دیم ء بدیان “پدا حیا ل ء لگت آپہ ناد لکشی وتی کوئی

ء و اتر بوت انچو دمبر دگ ات گشے چہ ترکستان و صحاراء جنگل ء ریکان سفر کنان

آتگ آئی دیست کمرہ صاف انت ء آئی اد ء بوہگ ء ہج نشانی پشت نہ کپتگ ایوکا

مود و ملگورانی یک ”پنے“ پلنگ ء کش ء ایرات آئی وتی کلاہ ایرگت ء آدینک ء

وتی دیم ء چارگ ء لگت۔

اے گرم ء تسپتگین یک انچائین افرے ء دیم ات کسان و سھر چکین

بروت نیلگین چم کہ ایشانی تھا یک عجمیں محرومی ء ات۔ آئی ہیدان چہ تر وتی اسپتین

شرٹ چارات ایشی ء کلف داتکین کالرا نکتہ تچک ات آئی ء را وتی قد و بالاد

شرلگ ء ات بلے وتی سراپسوز ء ارمانیگ ات کھر کی تچ ات پردہ دور اتنت کم کم

ء گوات پیداک ات ءوتی هواری ء بازار ء خاصیں بو ء در ننگ ء ات۔

آبستر ء سراجشے کپت کوئی ء چھت ء چاران ء دست سر ء چیرا دانگ

اتے۔ آئی ء حیال ء پردہ ء سراز رباری ہند روج ذرانا پودراہ پد ر بوہان ات انت

انا پوچتور ڈولدارین جاگے آہموداشتگ ء سرانت آئی ء دل ء اے و ہدی انا پودنیاء

شرترین جاگہ انت اے در اھین حیال ارسانی لڑ جوڑ بوتنت ء چہ چمان سرگران

آئی ء گلان ایریر پچان گوشانی سراجک ء لگت انت پدا آواب کپت۔

وہدے آئی چم پچ کنت تاں شام بوتگ ات گوات بند کمرہ خشک و جس

ات آئی ء حیال ء تہا گوسگین روج ء سہب ء یات انچو آتکنت کہ آوان ء دہ سال

گوستگ۔

آ اشتاپی پادا آتک باتھ روم ء دست ودیے کت گھنٹی جت ء چہ کاردار ء

قبوہ ء بل ء آرگ ء گشتے نوکر ء وہدے بل آرت۔

آئی قبوہ وار ت یک بگھی یے لوٹا ینت ء نوکر ء سامان ایر کنت آئی نوکر ء

راپانچ رو بل ٹپ دات۔

”منی دروگ مہ بنت زی ولجہ تو اتے کہ من ترا اد ء آورت“ کو چوان ء پ

وشی گشت۔

وہدے آٹریئل ء سر بوتنت تاں دریا دولگا ء آپ ء سراسپ ء تہاری

تالان بوتگ ات بوجیگانی سرء سھرین چراغ روک اتنت آئی ءھا ترا اسٹیم ٹریٹمنٹ
ءنرک ترء آہان بوت۔

”بزور واجہ من ترا پورا و ہدء سرگت۔“

کوچوان ءپہ فخرگشت۔

لیفٹنٹ ء آئی ء را پانچ روہل دات پداٹکٹ زرت ء اسٹیم ء نیمگشت
مہلوک ءرش کنگ ات۔

مردمانی وش گپی اسٹیم ء انجن ء توار ء وردن و ورگانی وشین بودراہ آئی ء
وش اٹک کنگ ء اتنت۔

کے دیر ء پدا اسٹیم رھا دگ بوت ہما ہند ء نیمگا کہ آئی ء وابانی بانکا۔ ء گھس
ات ء پدا آئی ء دل گریوگ ء لگت۔

اسٹیم وولگا دریا ء دل بند ء گورمان ء پروش دیان ء تہاری ء رھا دگ ات
آئی ء را و ہدے جنک ء یا تان بیقرار کرت گز ابرز ء عرشہ ء سراسر کپت اد ء با زین
مرد ء جنین یکے دومی ء امباز کنان حبر و حال ء اتنت آئی یو کین کنڈے ء سیمانی
کرا اوشات ء گوات ورگ ء دریا ء ندرگ ء دلگوش بوت۔

دیم ء یک پہلے پیدا ک ات کہ اسٹیم ء آئی ء چیر ء گوزگی ات پل دار ء
پلکان گون دو بہر جوڑ کنگ ات کہ اسٹیم روگ و آہگ ء جتا جتا گوست بکن اتنت

دومنٹ ۽ پڊا سٿمر گون سُستين رواجان پل ۽ چيرءَ گوزگ ۽ ات آئي اينگو آنگو چم
 شانڪ دانتن تاں پل سڪ مھڪم ات پڊا آئي ۽ چم چپين نيمگا گوزو کين اسٿمرءَ
 ڪپت انت آبالڪل ۽ ھي اسٿمر ۽ ڪچ ورنڪ ۽ ات آئي عرشه ۽ سرءِ مردمانى چارگ بنا
 گت ڪه آئي ۽ بروبرءِ اتنت۔

ھي دمان ۽ تھاريءَ ۽ ڪي پجارو کين جنيني توار ۽ آئي ۽ گوشان ڪپت ھا
 توار ڪه لڪھ توار ۽ تها آئي درست ڪت۔

”من سڪ بازخمار بوتگان منى ذھن سرڪش بوت توچه ڪجا آتلكي“

ليفٽنٽ ۽ دل اير مرٽ ۽ دماغ ۽ گشي زبرين چرڙي لگت دوھين اسٿمر
 ڪي دوميءَ ۽ چه دؤر بوھان بوتنت آئي ۽ پاد بے واک و تمبل بوتنت ۽ ريلنگ
 ۽ (سيماني) سھارہ گران آجھل ۽ نشت انچو ڪه ناگت ۽ آدگہ ده سال پير بوت۔

میا رچل

البرٹ کامیو / فرانس

اسکولی ماسٹر کنڈگ ء سر کپان آیو کیس دوئیں مردکان گندگ ء ات
آوان چہ یکے اسپ ء سوارات ء دومی پیادگ آاے برز ء تچکلین کنڈگ ء ٹل ء چہ
باز دور اتنت کہ ایشی ء یک بہرے ہے مزین تلار ات کہ آئی سرا اسکول ء کوٹی
بتگ اتنت آبرف ء بر ء راہ ء سڈگان گیشینان برزگ ء نیمگ ء گام جنان
اتنت ماسر ء گوشان نہ کپت بلے آ اسپ ء لپونز ء چہ ساہ ء کشک و برگ ء حرکت ء
گندگ ء ات اسپ ء دم برتگ ات دوئیں مردمان چہ یکے اے ہند ء بلدے
مالوم بوت پرچا کہ بازین روچانی برف باری ء چہ کشک برف ء گار تگ ات بلے
پداہم آراستین راہ ء پیداک اتنت اسکول ماسر ء اندازہ جت کہ آوان ء تاں اد ء
سر بوہگ ء دگہ نیم کلاک کساس لکیت پیمشکا آ اسکول ء کوٹی ء وتی سویٹر ء گورا کنگا
پہ چست بوت۔

آہور کین کلاس روم ء چہ گوست تہ سیاہین بورڈ ء سرا چاک ء چہ اڈ

داتگین فرانس ۽ چار دریاھانی عکس رنگ رنگ ۽ گوسگین سہ (۳) روج ۽ سہی
سلامت لکگ ات۔

اکتوبر ۽ نیامجی ۽ چہ ہشت ماہ ۽ ڈکال ۽ پدناگت ۽ برف ریتلگ ات
آئی ۽ ہست شاگرد ۽ برف ۽ سوب ۽ وانگ ۽ چہ موکل کتگ ات کہ آاے جہل و
برزین ہند ۽ کش و کر ۽ متیگان نندوک اتنت تناوہدے موسم بدل مہ بیت آوانی
آہگ ۽ امکان نیست اسکول ماسٹر کہ آئی ۽ نام داروات آئی اسکول ۽ کش ۽ وتی
آرام ۽ کمرہ ۽ چل ۽ تہا آس روک کت آئی ۽ کوئی ۽ درہم زر باری نیمگا پتچ بوت کہ
آئی ۽ چہ دور سرگین کوہ ۽ اے جہلگ شری ۽ گندگ بوت آس ۽ چہ دستانی تا پگ ۽
پدا آوارگ ڈن ۽ درشت تان کہ ہما مردماں بچاریت کہ آئی ۽ نیمگا پیدا ک اتنت
بلے آکنڈگ ۽ بن ۽ چہ سرکپگ ۽ وہداں شری ۽ در ۽ نہ بوت انت۔

روج ۽ روژناہی جمرانی روگ ۽ پدہم شری ۽ تالان نہ ات آزمان ۽ دیم
کہے مٹ ات وہدیکہ برف ۽ رچگ شپ ۽ چہ بندات ات۔ گوسگین سہ روج ۽ چہ
یکپارگی ۽ تہار ماہین شپ ۽ برف ریتلگ ات ۽ نیمروج ۽ وہدان ہے گمان بوت
کہ ساعتکے ساری روج ۽ ٹک داتہ موسم ۽ سارتی ۽ گوات ۽ زبری ۽ سکول ۽
دروازگ دم پہ ساعت تواریتک انت آچہ وتی کوئی ۽ اے برف ۽ در نہ آتک بلے
آس ۽ واستادار ۽ آرگ ۽ مرغان ۽ دان دیگ ۽ کہے ڈن ۽ شت اگاں گوریچانی

نیمگ ء میٹگ ء چہ ٹرک ء سہ روج ساری پر آئی راشن سر مہ کیتن گڑا اے زمستان پر
 آئی عذابے جوڑ بوتگ ات بلے اگاں آئی ء کراچ بوتین ہم برنج ء با زین پیلک
 ایر اتنت کہ آوان ء انتظامیہ ء مردمان ڈکال ء سبب ء یہ طالبان آرتگ اتنت
 دراہین مردم پر چا کہ غریب اتنت دارو ہر روج آوان ء راشن بہر و بانگ گت بلے
 سہ روج ء چہ کس ء گواہی نہ دات ہمیشکا آوانی راشن ایر اتنت۔

البتہ ہمے بوت کہ آوانی پت یا ٹوہین براتے راشن ء گرگ ء ہیئت انت
 اے ڈکال ء سبب ء یہ الجیر یا ء مہلوک ء لہتین صد کلومیٹر ڈور فرانس ء چہ آپی جہاز ء
 راشن باز آورتگ ات بلے ڈکال ء ہما پٹ کجا بے خیال بنت کہ آئی سوب ء اے
 جہلگ ء نندو کین مردمانی مال و مڈی پس گرانڈ ء گوک دراہ مرت ء گار بوتنت اے
 سکین و ہد ء ہم اسکول ماسٹر نشنگ ات آیک چلگ کشیں مرد مے ء پیم ء ات بلے
 چہ رئیس یے ء وتارا کمتر نہ زانتے۔ اے ایوکی ء دوری ء زندگران ات کہ اد ء
 جاہمندین مردم اول نیست ات بلے اگس لہتیں دپ کپت آہم تعاونی مرد نہ
 اتنت بلے آاد ء جاہمند ات پر چا کہ آہما ودی بوتگ ات۔ دگہ جا گہے ء آئی ء را
 گشے لٹ جت۔

آو ہدے و اترا بر آمدہ ء آتک تہ دو ہیں مردم چہ کندگ ء سر کپتگ ء آئی ء
 دیم ء نزکی ء پیدا ک اتنت اسپ ء سوار آئی چہ آورت آپیرین فوجی آئی ء استاد

بالاوشے ات اسپ ء پونز گج وگپ ات اسپ ء پدء پیا دگین مرد ء دست گون ساد
 ء بتگ ء مہار سپاھی ء دست ات ایک عربے ات کہ گردنے جہل کتگ ات۔
 آئی ء بدن ء کندور ء پادان عربی چیل ء آوان چہ پڑم ء جراب پدرا تننت آئی ء سرء
 رومالے پتا ہوک ات و ہدے نزیک تر ء سر بوتنت تہ پیرین سپاھی نرونڈگ ء
 لکت۔

”ابوڈے! سہ کلومیٹر ء سفر ء یک گھنٹہ ء لکیت“

”اینگوتوک ء بیات آج ء سرا“ داروپہ ہمدردی گشت آئی وتی دراجین
 بروت مرزاتنت ء چہ اسپ ء ایریکت عرب ء مہار آئی ء دست ء ات اسکول ماسٹر
 ء اسپ زرت ء سکول ء پدی نیمگا بست ء پدا آدوہین تہی کوئی ء برتنت آئی گوں
 فرانسیسی ء جست گیت ”شما کے ادء آرام بکنے من دومی کوئی ء آس ء روک کنان“
 آوا تر آتک تہ گندایت کہ پیرین سپاھی بالاوشے آئی ء تہت ء سراتچک
 انت ء عرب ء دست ء چیلکے مل کتگ عرب آس ء چل ء کرا نشنگ آئی ء لوس
 بزات انت سپاھین چم بلے ایشانی تہا اشکری گرمی محسوس کنگ بوت پونز دراج
 ات آئی و ہدے ماسٹر ء چارگ ء پہ چم جست کتنت گڑازانگ بوت کہ راہ ء
 تکلیفاں آدمبردہ انت ء جدوجہد ء زندء آئی بدرنگیں دیم ء تہا سرکشی ء دروشے ودی
 کتگ۔

”شما دومی کوئی ءبروات من پہ شما چاہہ کاران“

دارو ءوتی استاد گون فرانسسی ءگشت۔

”باز مہربانی“ آئی یک جان کشتے گران ءگشت۔

”اے چے زندگی یے! منی ریٹارمنٹ نر یک انت“

پدا آئی عرب ءرا عربی زبان ءگشت ”اڑے برو“ عرب ءدست بتگ اتنت بلے

آپا دآ تک ءدومی کوئی ءشت دارو وہدے چاہ آورت انت گڑا آئی گشت ”ایشی ء

دستان سچ کنان“

”بالکل آتہ سفر ءخاطر ءبتگ اتنت“ پیرین سپاہی ءپہ دأت۔

سپاہی ءموہ دیگ ءگون عرب ءلوٹت کہ آوت پاد بیعت بلے آزوت

زوت آئی ءدیم ءجوک جنان ءنشت ءساد ءسچ کنگ ءلکھت عرب ءوتی سہنگین

چم آئی ءراسک دانتت ساد ءسچ کنگ ءپد عرب ءوتی دستانی گواتین جا گہہ یکے

دومی ءگون زور زور ءتارت انت چاہ ءکوپ چست کنان ءیک وارے ماسٹر

چارات ءگٹ گٹ ءچاہ ورگ ءلکھت۔

ماسٹر ءفوجی سپاہی چارن ءپرست ”شماشپ ءہمدادارے؟“

”نا!“ من وائر چھاونی ءروان“ تو اے مردک ءتیاں جن ءبرکہ ہمودا

پولیس ہیڈ کوارٹر ءایشی ءودارانٹ ”آئی بچکندان گشت“ تو مسکرہ کئے دارو پہ

بے بھیس ہی گشت۔

”نانچ ہے حکم انت“

حکم! بلے کئی.... ماسٹرء حبر کئی کت۔

آئی وتی کہنن استاد پیرین سپاہی ءِ دل ءِ دارگ ءِ پہ زانت حبر ءِ سر تاب

دات۔

پداپہ تہمبل گشتے ”واجہ منی گشگ ایشنت کہ اے منی کار نہ انت“

”چے مطلب؟ جنگ ءِ ودہان ہر مردم ءِ کار بندگ بیت سر پد بوتے؟“

”گرٹامن جنگ ءِ بندات ءِ ودار کنان“ دارو دلو ارگ بوت پیرین سپاہی

ءِ سر سرینت۔

”شرین تئی واستا حکم ہمیشنت جاوہر بدانت۔“

”جنگ ءِ امکان انت ہمیشکا ہر نیمگا ماساڑی بوتگان“ اسکول ماسٹر ءِ

چماں چہ سرد مہری پد رأت۔

”منی نچ گوشدار“ پیرین سپاہی ءِ حبر بناگت من ءِ توسک دوستے

بلے سر پد بو جاوہر شر نہ انت اے سر جمین صوبہ ءِ دیمپانی ءِ ہاتر ایوکا الیمور چھاوونی ءِ

دوانزدہ مردم انت من ءِ واتر روگئی انت اے عرب ءِ وتی دست و دیم سیاہ کتگ

انت ایشی ءِ میگے ڈنگر نیگ ہمیشکا آود ءِ دارگ نبوت پر چا کہ ایشی ءِ لوٹگ ءِ پہ

تو گیس... میتگ ء مردم مرد ء سلاہ انت ایشی راتئی دست ء دیگ ء پد من ء سر بوہگی
انت بانداروچ ء بڈگ ء ساری ایشی تیا نجن ء سر کن تئی وڑین ورنایے ء واستا
ہبده ہر دہ کلومیٹر چچی یے؟

پدا تو کائے تئی ماسٹری تئی شاگرد ء اسکول“ دیوال ء کش ء چہ اسپ ء
شیدگ ء تو آرا تک آئی ڈن ء چم شاک دانتت انچو مالوم بوت پدا گرم بیت
”ایشی خطا؟ دارو ء چہ سپاہی ء فرانسیمی ء جست گران ء دگہ جستے گت“ اے
فرانسیمی گپ زانت؟“ نا! یکے لفرے حرام انتے ما یک ماہے ء ایشی ء پدوسو جان
آن بلے میتگ ء مردمان چیر داتگ اے قاتلے! ایشی وتی تروز تک کشتہ؟
”گڑا اے مے مخالف انت؟“

بکندے! چے بھروسہ

”ایشی پرچا مردے کشتہ؟“

”اصلین حبر ء زاناں بلے ایشی خاندانی جنگے ہما مردم کہ ایشی ء گون تیر ء کشتہ
انچو کہ گرانڈے“

سپاہی ء کشگ ء اشارہ کناں ء گردن جھٹکے دات ماسٹر ء دل ء تہا پے عرب

ء نفرت و دی بوت۔

آئی ء راجہ قاتل ذالم ء خونئی مردماں بدکاتک کرہ ء آپان لہٹر کتگ ات

آدوارگ چاہ جوڑ کنگ ء لکھت اے واری عرب ء چاہ دیگ ء پہ آئی ء دل نہ وش
ات بلے آئی ساری ء وڑا چاہ تنگ اتنت۔

پیرین سپاہی آئی ء منت گران ء پاد آتک ء چہ وتی کیسگ ء یک سادی
ٹکرے درکت و عرب ء داتے چے کنگائے؟ ”ماسر ء جست گیت
بلے سپاہی ء ہیج نہ گشت۔

”فکر مہ کن“

پیرین سپاہی انگت ء دلجم نہ ات
”تئی مرضی بلے سلاہ ہست تئی گرا؟“

”ہو یک تو پکے“

”کج انت؟“

پیتی ء تہانت؟

”ناسلاہ ء وتی سر ء چیر ء بکن“

”پرچا؟ من چہ کسے ء نہ ترسان“ من زاناں کسے بی“

”بگندے تو زانے کسے حملہ کنت بلے تئی دماغ شرشر نہ انت منی بیج ہم تئی

سر ء کپ این۔

”ہیمشا تو من ء دوست ہے“

آئی وتی کیسنگ ء چہ یک دتا سے کش ات ء ٹیبل ء سرائرکت و ہدے آوا تر روگ ء
 لکت اسکول ماسٹر ء گوانک جت “ بچار و اجہ! من ء اے حبر دوست نہ بیت من
 اے بزگین عرب ء کتے ء دست نہ دیان ہر کسی حکم بہ بیت تو آوان حال بدے

” بچار و رنا! اے یک حکمے من ترا پدا گشگا آن“

بالاوشے ء یک یک ہرپ گیشینان ء گشت۔

داروپتہ دات ” شرین من ایشی کے ء دستانہ دیان سپاہی ء پتہ دات! تی

مرضی من وتی کار سرجم گت نون تو بزاں تی کار بلے اے کا گد ء دستخط کن“

” ایشی بل من انکار کدی نہ کنناں کہ تو منی دست ء داتگ“

” منی گون ء بچکی مکن من زاناں تو کدی دروگ نہ بندے بلے رہبند ء

مطابق ء کار بکن“

ماسٹر ء قلم کش ات ء کا گد ء سرائوتی دستخط جت پدا سپاہی ء وتی اسپ

زرت ماسٹر ء لوٹت کہ اسپ ء تچ بکنت بلے سپاہی ء پنا رضائی گشت“

” ترا شاباش این تو مردم ء عزت ء شرزانے“

آئی عرب یکوارے چارت ء کنڈگ ء جہل ایر کپان بوت ماسٹر ء تہ دیر ء

آچارات تان کہ گار بوت پدا آئی عرب ء چم سک داتنت ” تو اد ء بہ مند“ آئی قیدی

عربی ء سر پد گت ء وتی کوئی ء شت آئی ٹیبل ء کرسی چست گت ء پیتی ء ایر گت ء

پدا آتک ءکوئی ءو پت قیدی اسکول ءکوئی ءات آئی ءدست پچ اتنت۔

دیر ءتاں ماسٹر ءچم بند کنتت بلے کش ءکمرہ ءچہ پاد برمش نہ بوت آئی ء
خیال گت کہ آ ایوکا انت ءتچگ ء پورا موقعہ انت آکے گل بوت بلے قیدی انکہ
ہموداوپتگ ات ءوتی حمے چھت ءسک داتگ اتنت ماسٹر ءا اشارہ گت وتی کرا
لوٹاينت ءجست گت“

”شُد یکے؟“

”ہو! قیدی ءپسہ دات“

دار وپادا آتک ءاسٹوپ ءسرا برنجے پر گت۔

پدا آئی وتی یکین پلیٹ ٹیبل ءسرا ایرکت ءآپ ءجگ ہم پر گت قیدی
بے توار ءآئی چارگ ءات نوں بیگاہ ءو ہدات ماسٹر ءچراغ روک گت ءٹیبل ء
گنڈ ء ایرکت۔

آئی گر مین ورگ پلیٹ ءتہا ایرکت وقیدی ءدیم ءدات ”بلے یور؟“

قیدی ءلکہ چست گت بلے پدادتے داشت۔

”شما؟“

”پیسر ءتویور پدا من وران“

قیدی یک برے لہرزگ بوت بلے پدا ہاموشی ءورگ ءلکت و ہدے

آئی ہلاس گت گڑا ماسٹرء ہما پلیٹ ء تہاوتی و استاورگ ماں گت فرانسیمی ماسٹر
ہمائی تہاورگ ء ات کہ عرب ء وارنگ ات۔

قیدی ء پتہ ترس ولرز جست گت ”شما مقدمہ ء منصف ات“

”نامن ایوکا تاں باندا تراوتی کرا داران“

آئی کے بے تواری ء پدگشتے۔

”توگون من ورگ وارت“

ہو! من ہم شدیک اتان داروپسہ دات۔

عرب ء ہیج نہ گشت۔

نان ء ورگ ء پد ماسٹرء یک تہتے آورت ء وتی تہت ء کرا جت پداچہ
الماری ء دوٹوھین بزین کملے درگ ء قیدی ء ہا تراوشین بسترے ٹہینت۔

شپ ء اولی پاس ات ماسٹرء نیم چکین چمان گون قیدی ء نیمگا چارات
آئی دیم ہما حبشیانی پیم ء بزین لونس ء سیاہین چمان سہنگ گنگ آگ ء ات آہی
ء چم ترپگ ء اتنت انچش کہ یک بے توارین جناورے ء پیم ء بے واہگ نہ
اتنت۔

”تو مردم چیا کشت“ ماسٹرء تو ار ترند ات۔

قیدی ء دیم چکر نیت وگشت ”آتک من آئی ء رندا کپتان“

آئی پداوتی چم داروء سڪ داتنت آلپرزگ ات۔

”نوں منا چون کنان؟“

تر اتر سگ ء انت؟ آئی چم دگه نیمگے سڪ داتنت۔

”تراوتی کار ء په پشیمانی نه بو هگا انت؟“

عرب قیدی گون حیرانی ء ماسر ء چارگ ء ات انچش که آ ماسر ء حبران

سر پد بو هگا نه انت دارووتی دل ء کے پشل وارمانی بوت پدا آئی دومی بستر ء نیمگا

دست نال کنان ء گشت“

”اے تی و اب جائنت و پس“

قیدی ء چم روژناہ بوتنت۔

پدا گشتے ”یک حبرے بکش“ ماسر ء آچارات۔

”آسپاہی باندا پدا کیت؟“

”من نزانان“

”تو گوں ماکائے؟“

”من ء معلوم نه این پر چازانه؟“

قیدی بزگی ء پادا آتک ء بستر ء سراتچک بوت روژناہی آئی ء چمان

گپتگ ات آئی چم بند کنتت۔

ماسٹر پادا آ تک ء آئی ء کرا اوشتات جستے گت۔

”بلے پر چا؟“

”شہا لم ء بیات گون“ آئی چمان ء بند کنان ء گشت۔

ماسٹر ء کے خیال گت ء پدا وپت بلے تہ شپ ء نیم ء آواب نہ کپت۔

آئی ء عادت ات کہ وتی پچے کش ات ء وپت مروچی ہم ہے وڑا وپت بلے

یکبرے آپشل بوت بلے دومی دمان ء آئی ء خیال گت ہرچی بہ بیت آہے ڈول

ء وپسیت آذھگے نہ ات کہ لہرزگ انت کسے آئی ء کرا بیت آتوک ء دو کپے

کنت۔

آئی وتی تیاری ء مارت ومارگ ات وہدے قیدی ء چھے سک دانتت تہ

آبے سُدہ وپتگ ات۔

آئی چراغ کشت تاں آزمان ء دیم ء روکین استالانی روژناہی کوئی ء

آہگ ء ات۔

آئی یکوارے پدا قیدی چارات یکبرے ہے خیال آئی دل ء آتک کہ

پستول ء وتی کرا ایر بکنت بلے پدا بے خیال وپت واپ ء گارات۔

آحیالانی تہا گارات آبا زین سالان چہ یک وتہا اے کوئی ء مالک ات۔

ایوکا وپت اولی رندا گہ مردے اد ء واپ ات بلے آئی ء دل ء تہا پرے مردم ء

یک دتگی ئے ء مارگے ودی بوتگ ات ہما مردم کہ ہرچی بی بیت قیدی یا سپاہی
 وہدے یکیں چھت ء چیر ء وپتگ انت گڑا آوانی تہا یکئی یے ء مارگے بی بیت۔
 پرچا کہ وردی ولباس ء درکنگ ء پدا آیک ڈولین انسان انت دوہن وتی
 واہگ ولا چاریانی واستاواب گندانٹ ماسٹر ء وتی حیال داشت ء پداپہ واپ ء جم
 بند کتنت۔

کے دیر ء پد قیدی جہہ سرات آئی ء چست بوہگا گون ماسٹر چہ واپ ء
 گڑات آئی گون ہڑ یاری ء نیم واین چماں آچارات یکبرے قیدی گون وتی
 دستانی سہارہ ء بے توارى ء نشت۔

رندا ماسٹر ء نیمگا چار اتے کہ واپ انت یا آگاہ بلے ماسٹر بے سُدات آئی
 ء دلی لوٹ ہمیش ات کہ قیدی تجیت بہ تجیت آ بے ترک ء وتی بستر ء سرانیم چمی
 گون قیدی ء سر ء پران چارگ ء لکمت قیدی ء دز ء وڑادوہن پادچہ تہت ء جہل
 زمین ء ایر کتنت پدا اینگو آنگو چارگ ء پدوار وار ء اوشتات ماسٹر ء توارکنگ لوٹ
 بلے قیدی وار وار ء دروازگ ء نیمگا روگا لکمت آڈن ء در آتک ء بے برمش ء
 زمزیلے بندگت آجہگ ء انت یا..... ماسٹر ہے فکر و حیال ء تہا وپتگ ات بلے آئی
 ء گوش ہمانگراتنت نوں آچہ کنڈگ ء ایر کپگا انت۔
 کے دیر گوئست۔

پدا آپ ۽ رچگ ۽ توار ماسٽر ۽ گوشان کپت آئی نزانٽ کہ چے بوہگا
 انت۔ آحیال کنگات تاں قیدی دوارگ دروازگ ۽ دپ ۽ زاهر بوت آئی گون
 واروار ۽ دروازگ وزمزل چچ گت و بندکت ۽ وتی بستر ۽ سر آتک و پت و ہدے
 سہب ۽ آئی ۽ چم روچ ۽ روژناہی ۽ چچ بوتنت۔

تاں عرب قیدی تنیگہ بستر ۽ تہاواب ات۔

ماسٽر ۽ چارات آئی ۽ دیم ۽ غم و فکر ہلاس انت ماسٽر ۽ آپاد نہ گت ۽ پدا آئی
 ۽ کافی جوڑ کنگ ۽ پدا آپادکت آنا گت ۽ گڑات ۽ چست بوت و ہدے قیدی ۽
 کافی وارت گڑا ماسٽر ۽ آئی ۽ را غسل خانہ پیش داشت ۽ وت و اترا تک ۽ کمرہ ۽
 روپگ ۽ پد بسترے چست کنت روچ در آتگ ات ماسٽر ۽ ڈن ۽ آتک ۽ کوہانی
 نیمگا چارات آئی ۽ را پیرین سپاہی ۽ ترا نگ آتکنت ۽ دل ۽ ارمانی بوت کہ آے
 عزتی پہشت۔ کے پریشان بوت۔

بلے پدا آئی ۽ حیال قیدی ۽ نیمگا ترات آئی یک کسانین سنگے چست
 کت ۽ برفانی سراجت یک دشمن توارے پیدا بوت آقیدی ۽ باروا حیال ۽ ات۔
 اے قیدی قاتلے۔ ایشی ۽ جرم مزن انت بلے ایشی ۽ را یک نیمگ ۽
 قانون ۽ دست ۽ دیگ کجے انسا پے اے حیال ۽ گوں آ کے حجالت بوت۔ آئی ۽ را
 ہما مردمانی سراز ہر آتک کہ آوان پر آئی اے وڑین مزین ذمہ وارے گچین کتگ

اُت ءُ پدا قیدی ءِ سِرا کہ نہ تِنگ۔

ہے وڑا فکر مندی ءِ گوں آوتی کمرہ ءِ آتک ءِ قیدی یے تو ارگت قیدی ءِ
وہدے دسیت کہ ماسٹر ءِ گد بدل کتت ءِ نوں وتی بوٹان پاد ءِ کنگ ءِ انت گڑا آئی
وتی تیاری بناگت ماسٹر ءِ دروازگ ءِ دپ ءِ اشارہ گت ”تو برو“ بلے آنہ سُر ات۔
پدا آئی گشت ”من ہم پیدا کان“ ماسٹر ہم رھا دگ بوت آئی یک تھیلا ہے
ءِ تہا حراگ بسکوٹ و شیر کین چیز مان گت در آہگ ءِ ساری پدا اوشتات کے پر
ءِ پد رھا دگ بوت۔

دوہین بے تواری ءِ روگ ءِ اتنت ماسٹر ساری ءِ عرب رندا یک کلا کے ءِ
پدا آتچکین تھار ہے ءِ سر ءِ سر بوتنت۔

برزادی نیمگا یک پراہگے ءِ آبادی ءِ نشان پدربوہگ ءِ اتنت بلے مردم کجا
مرغ ءِ نشان نہ ات آزمان ءِ ابید ماسٹر ءِ عرب چارات ءِ تھیلا دست ءِ دات۔
”ایشان بزورتی دور وچ ءِ تو شگ انت“ پدارو در آتکی نیمگا نشان دیان ءِ
گشتی ”اے راہ دیم پہ تیان جن ءِ روت دوکلاک ءِ راہ انت ہمودا حکومت ءِ کار
گھس ءِ پولیس ءِ بجاہ انت“

قیدی ءِ پہارمانی رو در اتکی نیمگ ءِ چارات۔

پدا ماسٹر ءِ زربار ءِ نیمگا اشارہ گت۔

اے راہء بچار دور وچ سفرء پد ترا انجین مردمانی علاقہء بارت کہ قبائلی مردم انت
ء تراوش آتک ء پد پہوشی وتی کرا باہوٹ کنان“

عرب ء دوہین دست سینگ ء بندوک اتنت آئی ء دست ء ناہ بسکوٹ و
مٹھائی ء پیکٹ ات گشتے“

”گڑا.....؟“

نہ.... دگہ ہج مہ گش من و اتر روان“ اے گشان ء ماسٹر و اتر بوت لہتیں
قدم روگ ء پد آئی چک جت تاں عرب وتی جاہ ء اوشتاگ ات۔ ماسٹر ڈڈین
زمین ء سرا پداروگ ء لکمت باز دیر ء پد آئی دوارگ بے واہگی پدا چک جت تان
عرب ء انکتہ وتی جاگہ ء چہ جنبش نہ کتگ ات آگون مھر وانین دیدگان اسکول
ماسٹر ء چارگ ء ات۔

آئی ہج نہ گشت بلے ہما چہ عرب ء را اشارہ کنان ء سو جے دات کہ زر بار
ء راہ ء بر و پدا کے دیر ء روگ ء پد آئی چک جت تاں عرب وتی جاگہ ء نہ ات۔
ماسٹر اوشتات نزیک ء یک برزین تلار ہے ء آئی ء جم کپت انت آ ایشی
ء سر کپت۔

آئی زر باری راہ ء نیمگا چارات بلے ایو کا برزین تلار اتنت۔
”آ انکتہ نہ شنگ یا کوہ و تلارانی پشت ء انت آ باید انت دیر مکت ء

بروت“ پداگون وت ء گشتے ”منی چی! من وتی فرض پیلوکت“

دیکھی ء پدایر آہگ ء لکت رودر آتک ء نیمگا پراہین پٹ روج ء گرمی ء

تسچگ ات۔

ماسٹر ء گوں وتی دیدگاں دیست کہ عرب قیدی ء سر جہل انت وتیان جن ء

نیمگا وتی قبر ء جنگ ء روگ ء انت۔

کے دیر ء پدا سکول ماسٹر وتی اسکول ء دپ ء تلارانی سر ء صفا ء بلورین

شیرین گرم ء ندرگ کنگ ء ات۔

اسکول ء بورڈ ء سرافرانس ء چار دریانی نقش پدرات کہ وتی وتی راہ ء

تچگ ء اتنت ایشی ء چیر ء چاک ء سرانوکین نبشتے نیسوک ات

”تو مے عرب برات پولیس ء دست ء دات ایشی ء بیر ء واستا تیار بہ

بے“

دارو ء آزمان ء پدادورین زمین ء دورترین ذر ء پشت ء ندرستگین زمین

ء نیمگا چارات ہما گلزمین ء نکر کہ آئی ء رادیدگ وجان ء دوسترات آئی مارت کہ آ

ایوک انت بے شک تنہا۔

پرچا دیر گت؟

اوہنری امریکہ

آسٹن ۽ گورنر پچانی ہند ۽ سمو تھر کہول ۽ نام ۽ یک شر پمندی خاندا نے ۽
مردے جاہمندی اتنت اے کہول ۽ تہا جان سمو تھر آئی ۽ ذال پنج سالی جنک ۽ مات
و پت اتنت جان سمو تھر ۽ وتی کسان سالی جنک سک دوست ات آشر رنگین
ڈولدار ۽ برہنا کین دور شہم ۽ یک سھر واسپتین نازر کین خر گوشے ۽ وڑا ات آئی ۽
سھر رنگین مود کو پگ ۽ پیشانی ۽ شنگ اتنت ہر دمان ہندو کیس اے جنکو ہر و ہد ۽ وتی
گھس ۽ کش ۽ باغچہ ۽ پلانی تو کابالوانی پدا تک مات و پت ۽ چمانی روک ات
یک سر شپے ۽ ہور ۽ گوارگ ۽ پدموسم سرد بوت ۽ مہلوک زوت زوت وتی لوگاں
شت انت گڑا جان سمو تھر ۽ لوگ بانک ۽ آئی ۽ را حال دات کہ زہگ ۽ تب شر نہ
انت پتی انت۔

جان سمو تھر شپ ۽ نان ۽ ورگ ۽ پد آس ۽ سرانشتگ واخبار وانگ ۽ ات
پرے حبر ۽ سک دلرنج و پریشان بوت۔

آزوت گوں وتی ذال ۽ پہنات ۽ کوئی ۽ شت کہ ہمودا کسانیں فلورا
وہنگ ات آئی دیست کہ کسانیں زہگ ۽ سھر واسپتین دیم چوش اشکراں سھر انت

گڑاچہ مھر آئی ءِ گلانی سرادستے ایرکت آئی انچو مارت کہ آئی دست گرین تین پی
ءِ سرا ایرکتہ۔

”منی چک تراچے بوتہ؟ گوھر ءِ تپ کتہ من انوں رواں پہ تو درمان

کاران“

اے گشان ءِ آئی وتی رین کوٹ ءِ کلآہ زرتنت ءِ درمان ءِ گرگ ءِ ڈن ءِ

رہادگ بوت۔

آئی زانت کہ اے ہو ر ءِ شپ ءِ اسٹن ءِ کیمسٹ ءِ درمان ءِ اسٹور بند بنت

بلے پہ وتی کسانین زہگ ءِ آئی نشت وچارات نہ کنت پرچا کہ یک ساعتے ءِ تپ

ءِ زہگ گیمرینگ ات گڑا سہب ءِ تہ آئی ءِ چے حال بیت پیمشکا درمان ءِ گرگ

ءِ حیران وپریشان حالین پت چہ لوگ ءِ در آتک ءِ پدا کدی واتر نیا تک۔

سہب ءِ فلوراء تپ وش بوت ماہ و سال گوست انت بلے فلوراء پت نیا

تک تاں کہ آورنا ہی ءِ عمر ءِ سر بوت۔

آئی ءِ مات جینی وتی مرد ءِ بیگوا ہی ءِ سک غمیگ و آزرده بوت پدا آئی

وتی جنک فلوراء آروس کت بلے مرد ءِ گاری ءِ پدا آوتی دیمتری زند ءِ گوازینگ ءِ

دگہ آروسے کت فلوراء سور ءِ پد وتی پت ءِ لوگ ءِ جاہمتند بوت آئی ءِ وتی کسانین

خاندانے جوڑ بوتگ ات آوت آئی ءِ لوگ واجہ پیٹر ءِ کسانین جنک سیلی آئی ءِ

زندوش ات بلے کدی کدی آئی ء راوتی مھر وانیس پت ءیات ء سک مُلورگت
وہدے پہ آئی ء درمان ء آرگ ء درکپت ء پداواتر نیا تک۔

پدا یک زمستانی شپے ء وہدے آوتی جنک سیلی ء پنچی سالگرہ ء ہاترا یک
جوڑ کنگ ء پد کے وپسگ ء پد پادا اتک تہ آئی وتی جنک ء سر بر ء کبل شر کنگ ء
ہاترا دست بُرت تاں آئی مارت کہ گونڈین چک ء سکین تپے پرانت۔

آسک پریشان بوت آئی ء لوگ واجہ مرغانی فارم ء کار ء چہ وا تر آتنگ ء
دومی کوئی ء نندوک ات آزوت زوت وتی مرد ء گراشت ء گشتے کہ زہگ ء تب
سک ہراب انت ء درمان لوٹیت بارین اے وہدی کیمسٹ ء اسٹور پیج بنت کہ نا؟

اے حبر ء گشگ ء گوں آئی ء چزے گیر آتک گڑا آئی ء دل ایریڈ ات
پدا آئی دمان ء گشت“ بلے توھج جاہ مہ منی گراتپ ء علاج ء لوگی نسخہ ء ہست
انت من ہمیشی ء شرکنین شپ نیم ء چہ گیش گوستگ ات پیٹر ء آئی ء ذال وتی جنک
فلور ء سرون ء نندوک اتنت سیلی ء تپ پدازیات بوتگ ات ء پیڑ بار بار گر بستگ
ات کہ آدرمان ء پٹ ء لوٹ روت بلے آھج پیم ء آئی ء راچہ لوگ ء ڈن در آہگ ء
نیلگ ء ات ناگت ء دروازگ ء دپ پیج بوت یک اسپیت مود ء اپشالین مردے
پترت۔

آئی ء ہور ء تر ء کہن وچلین رین کوٹے گورا ات ایشی ء جہل ء کوھنن

پتلون کہ در آتگ ات ءتکین بوٹے پادء اتنت راستین کو پگ ء آئی یک ٹوھین
 گوئی یے چست کتگ ات کہ ایشی ء بار ء آئی ء سرین کمب کتگ ات پیرین
 مرد ء یکبرے فلور ء پدا سیلی چارات ء گوئی چہ آئی ء دست ء لکشت ء کت ء دوام
 درمانانی ہورکین شیشگ ء ڈبی شنگ وتالان بوتنت پیرین مرد ء پہ دم برتگین
 توارے گشت ”جینی اے درمانان فلور ابدے پہل کئے دیر بوت پرچا دور دور ء
 دوکان بند اتنت۔

پیانو

اینی بل میکاڈو برازیل

”روز یلا اشکنز گائے“ جوڑی ء زھر گپت وگشت“

”شوم ء رالچے نہ گت بلے من اوشتگی پاداں گلینت گشگ ء ات کہ اے

پنچ سد ء ہم گران انت“

”شرکتہ“ روز یلا ء چہ برزی طبق ء کوٹی ء سرکشت ء گشت“ دلگے ہم

بوته کہ مفت ء بزورایتے ء دگہ واھگدارے ء دست ء بہا بکنتے ہم وڑا اے مردم

مال دار بنت۔“

”ہوہومن شر سر پداں ایشانی کہنن رپک انت“ جوڑی نرونڈگ ء لکمت روز یلا ء

سارہ جہلا ایر کپنت ء پیانو ء سر ء گون مھر وانی دست ایر مرزگ ء لگت انت آوان

ہے مارت کہ آوانی ساز کم شرپ کنگ بوتگ۔

”شما پچارات کہ ایش چینکس باز زر کاریت جوڑی ء وتی لوگ بانک ء

جنک ء پیسہ ء راگیش کنان ء گشت“ اے ڈولین پیانو جوڑ کنوکیں کار یگر دنیا ء

نوں نہ گواہیت“ ”حالتاک ء تہا کسانیں جارے شنگ کنانین بہاز وروکانی وت

چوکائی بیت من وہدے حیاں کنان گڑا ارمانی باں کہ ماراوتی پیانو بہا کنگ کپگا انت“

”راست گئے اے ازم کاری ء جوانین دروشے جوڑی ء حبر ء پلہ مرزی
 ء سرسُرینت ء گشت ”ایشی ء ایوکا چارگ ء گوں مردم ء گوشان زیمیل ء تاجیر
 ریت“

بلے آ اے حبر ء ہم شری ء سر پد اتنت کہ تناو ہدے پیانو بہا کنگ مہ بیت
 تہ اے کسانین کوٹی پہ سارہ ء عاروس ہاتر انہ گیگ ات ء دومی نیمگا ہے پیانو ء بہا
 عزراں چہ سارہ ء آروسی گد ہم اڈکنگی ات۔

سہ روچ ء پد حالتاک ء تہا پیانو ء بہا ء جار شنگ بوت ء ہما سہب ء چہ
 پیانو ساپ و سلہ کنگ بوت ء پلانی گلدان آئی سر برا ایر کنگ بوتنت درستان چہ
 پیش یک ذالبولے گوں وتی جنک ء کوٹی ء پترت جنک پیانو ء دیم ء یک اسٹولے
 ء سرانشت ء گوں وتی لککاں سازے جتے ”اماں“ ایشی ء دراہین سر شل انت
 اے تہا چہ ”جنک ء گشت ہما دمان ء ذالبول ء وتی جنک ء دست گپت ء ناگت ء پاد
 آتک ء ڈن ء در آہگ ء لکت انت“ کے بچار یک کپتگین چزے ہاتر اچچو دور ء
 چہ آتکین ”ذالبول ء پہ ناد لکشین وڑے ء گشت۔

جوڑی ء آئی ء لوگ بانک ء ہج پتہ دات نہ گت پر چا سہ گراک یکپارگی
 کوٹی ء پترتگ ات انت ہھر مودین یک مرد کے گران و سنگین جنکے کہ آئی ء چمان
 عنیکے ات یک ذالبولے کہ نندگ و پادا ہگ ء چوسیرین جنوزا مے ء لگت۔

”من چه تو پیر آتکگان“ جنک ء گون سیرین جنوز ام ء گشت۔

کہ آپہ پیانو ء چارو تپاس ء دیم کنزان ات۔

”گوئی ء تہے آہگ ء توز حمہ نہ جنگ“ ذالبول ء گون مزین گندی ء

گشت ”منی گاڑی دروازگ ء دپ ء اوشتا تک ات۔ کہ بی بی تو سٹرک ء آ دست

ء چہ بس ء ایر آہگ اتے“

گراکانی دپ جنگی پہ گھس ء مردمان بدنہ ات۔

روز یلا ء گون بچکندے ء درستان ء نندگ ء گشت ء وت کافی ء اڈکنگ ء دیم پہ

بورچی ء رھا دگ بوت۔

کافی واران ء عینک والا ئین جنک پیانو ء چپ و چاگرد ء تران پیانو ء گون شری ء

چارگ ء ات ناگتہ یک ساز گرے ء وڑا پیانو جنگ ء بنا کرت بلے پیانو ء تو ار بد

ڈول ات ء آئی ء سر شری ء سرانہ نندگ ء اتنت ء ایشی ء سُرانی وڑ پہ پیم نہ ات

انت جوڑی ء ہادمان ء گراکانی دیمانی چارگ ء لکنت مالدارین ذالبول ء دیم مج

اتگ ات سھر مودین مردک ترک ونگ ات ہمے دمان ء دگہ یک ذالبولے

کسانین جنگے دستاں گران ء کوئی ء پترت ء یک گنڈے ء پیانو ء تو ار ء پہ ہب

گوشدارگ ات انچو مالوم بوت کہ اے دراہ عدالت ء کوئی ء نندوک انت ء پیانو

یک گناہگارے ء جہت وتی پہکی ء گپ ء جنرگا ات جنگ انچولنکاں ایر کنکات

کہ آپہ زور چہ ساز ء آئی ء گناہ ء منگ ء واستالا تک بندوک انت لہتیں سُرانی توار
 ترندات ء لہتیں سُر زور دیگ ء پدھم بے توار اتنت ناگت ء لوگ ء کچک ء وگگ
 بنا کرت دراہین بچکندگ ء لگت انت ہے حبر گنج ات کہ کس ء ٹہک نہ دات جوڑی
 ہے مارگ ء لگت کہ جنک پہ کینگ بے توار ین بٹناں زور دنت کہ ہاموشی ء
 گیشتر ودینت بکنت ء ترند توار ین بٹناں سک ء جنت تاں کہ بد ڈولین توارے تہ
 دیر بہ مانیت یک نبوتگین جاور ء ساعتے ودی بوتگ ات و ہدے جوڑی سک باز کم
 شرپی مار ات گڑا آئی پہ شا کار گے وتی گٹ ساپ کناں ء گشت کہ ”چونا ہی ء حبر
 ایشنت کہ ”اے ساز گوں موسم ء تب ء کار کنت موسم ء کمو کے بدلی سدلی ایسی توار
 ء مٹ و بدل گت کنت“

جنک ء ناگت ء چہ پیانو ء دست چست گت انت ء وتی لٹانی سراسر کی جنک ء
 پد کوپگے سرینت ء گشت ”منی سر پر نہ بی شاپر چاہزہ کار ء جار ماں روتا ک ء داتگ“
 اے گشگ ء پد آئی وتی حبر ء پتہ ء ودار نہ کت ء چہ کوئی ء در کپت۔

نوں کوئی ء بے ترک و توار ییے تالان ات پہ ساعتے جوڑی ء عقل ء کار
 نہ کت ء آئی چم بن ء سک ات انت اناگت ء آئی سدھ گت ء چم چست گت
 انت ء گشت ”حبر ایشنت اے ڈولین پیانو نوں کس جوڑ نہ کنت ء جوڑ بوت نہ
 کنت“ آئی یک یک لہزے گیشینان ء گشت یک رندے پدا دراہ بے توار اتنت

بلے سھر مودین مردک ء اے مشکل ارزاں کناں ء گشت ”شرین نہر چینکس
بتگ“

”بیچ ہزار“ جوڑی ء اے دراہین جاوے گندگ ء پدوت دل ء پیانو ء نہاد
نیم کنگ ات پدا بے تواری گیشتر بوت۔

”من چاراں ترا حال دیان“ جنوز میں ذال ء اے گشت و پادا آ تک ء
آئی ء ہمراہی ء دراہ ء چہ کوئی ء درکپت انت و ہدے آچہ کوئی ء در آ ہگ ء اتنت
ہے دمان یک نوکین مردے پیانو ء چاران کوئی ء پترت۔

”تو ہم پیانو بہازورگ ء آ تلگے“ در روکاں چہ یکے گشگ ء لکت ”گپ
ایشنت کہ.....“

”بیاد لہوش اکتے“ جوڑی ء روکین مردمانی گپ پروشت ء گون سک ء
گشت ”حبر ایشنت کہ سہلگین مردم روگ ء آل آ ہگ انت ہر کس وتی قیمت ء
بندگ ء انت تو ہم بیاد وتی گپ ء بجن نیم عمرین مردک ء مودانی تہا ٹالے ٹالے
اسپتین ات آ گندگ ء گران مہذبین مردے ء ڈول ء ات آئی ء ساز ء دپ ء
ڈھکن چست گت ”بکندے اے مردک ساز گری ء استادے“ جوڑی وتی دل ء
حیال گت نوک آ ہوکین مردک ء پیانو ء بہا جت نہ کت ء ڈن ء در آ تک سارہ
وتی کوئی ء شت روز یلا ء جوڑی یکے دومی ء گون دلپروشی ء چار ات۔

”سُھر ۽ قدر ۽ سونار زانت“ جوڙي گشت اگاں شرين نهادے نياور تے گزامن

ايڙي ڪڍي هم بهانه ڪنان

”بلے ساره ۽ سور ۽ گد؟..... روز يلاء و ش و ش ۽ گشت

”من وام زرت ڪنان.....

”توچه وتي پگار ۽ واماں دات نه ڪنه.....

”گزاما سور ۽ داشت ڪنين“

جوڙي! آيڪي دومي ۽ مھر ڪن انت سور ۽ گد بيت يانه بيت آسور ڪنگ

لوڻت اے آواني جيڙهه نه انت مے عزت و شرب ۽ حبر انت“

جوڙي ۽ ٻچ نه گشت۔

”گپ سور ۽ گد ۽ نه انت“ روز يلاء حبر ديم ۽ بران ۽ گشت ”مے گھس

يک مرگي ڪدوے نه بيت ۽ ساره ۽ سالونڪ ۽ هے کوڻي ديگ بوت ڪنت ڪه داں ڪه

پيانو در ڪنگ نه بيت تاں اد ۽ مرگے هم جا گهه گت نه ڪنت۔

دومي روج ۽ وهدے جوڙي چه ڪار ۽ و اتر اتڪ ته آئي پيانو ۽ بارو اجت

گت ”مروچي چينڪس مردم پيانو ۽ چارگ ۽ آتڪه؟“ ”لهتيس مردماں ٿيلي فون

ڪرت يک پيرين مرد ڪے آتڪ ۽ هو هاسھر مودين مرد ڪو دوارگ آتڪ“

”ڪس ے په بهازورگ ۽ دلمانگ بوت؟“ دلمانگ اتنت بلے په بهار

زورگ ء کس ء ہج نہ گشت۔

”دلمانگ بوتان ناں“ جوڑی ء لٹانی سرا بچکندے شنگ بوت ”شری ء

چارانگ ء ناں“

اے ازم ء جوانین دروشے“

”پیرین مرد کو ء راسک دوست بوت سارہ ء گشت ہروڑا چارگنڈ ء چارائے اگس

آئی دست بہ رستین گڈا چمانی تھا کمات ء برتے“ ”مردم باید این باذوق بہ

بیت“ جوڑی پہ گل گشت ”کہنن چزانی تھا جادوہست یک روحانی کیفی ایشانی

ہجہ آرگ ء ہاتراشرین چم لوٹیت اے خدائی دادے ہر کس ء دست کپت آوش

بخت انت۔

روز یلا ء سارہ بے تواری ء آئی ء چارگ ء لکمت جوڑی وتی پتی میراث ء دز کپتگین

ساز ء بارواسک باز حساس ات ”آئی وتی ڈس ونشان دات سارہ ہما پیرین ناکو کہ

آئی راپیانو دوست بوتگ ات ”اناں“

”گڑا پدا کیت انت“ جوڑی پہ دمانے گیمرت بلے ناگت ء آئی ء مجتگین

دیم تچ بوت ء آئی پیانو ء دار ء سرا انچو دست مرزات انچو کہ یک ساہدارے ء

سرین ء ایرمرزگ ء انت۔

سیکی روچ ء کس نیا تک ٹیلی فون ء سرا یک کسے ء بخت کت کہ ”پیانو

نوڪ انت كهڻ؟“

روز يلا ۽ پٽه ۽ گشت كهڻ انت بله هما ڏول ۽ كه ماليشي ۽ را پيريزينگ.....
روز يلا ۽ حبر ۽ سرجم بوگه ۽ پيسر آئي فون بند گت۔

”باندا موڪل ۽ روچ انت الم ۽ بازين مرد مئي کيت ”جوڙي ۽ حيال

گت۔

يڪ مردڪار ۽ گون وتي جنڪ ۽ يڪ ٽوهين ڪار ۽ سوار سربوت آڏو
۽ جوڙي ۽ پر شگلين گهس ۽ گندگ ۽ گون چه ڏن ۽ واتر روگي بوت بله وتي جنڪ ۽
ضد ۽ لا چاري ۽ کوئي ۽ دپ ۽ آتڪ ۽ پيانو ۽ باروا لهتئين جُست و پرس ۽ پد چه لوگ ۽
دپ ۽ واتر بوت ”من ۽ چوناهي ۽ يڪ شرين ساز ۽ پڪار انت“ آئي گون
واتري ۽ گشت جوڙي ۽ ديم زهر ۽ سياه ترانگ ات آئي ۽ دائم ۽ وتي پس و پير وڪا
مال و ميراث دل ۽ حُب ۽ دوست داشتگ انت آئي حيال ڪرت نه کنگ ات ڪه
آوتي بزرگاني ميراث ۽ چويل بدنت او اے حبر آئي ۽ واستا قيامت ۽ ڏول ۽ ات
ڪه ڪس ۽ هم اے پُر مڙاهين ازمي نمونگ ۽ باروا هچ سر پد نه ات مردمانی دل ۽ اے
انچوڪين چز ۽ ات ۽ اے جوڙي ۽ ڪم شرپي ات روز يلا هم زوت دلپروش بوتگ
ات بله آوتي لوگ واجهه ۽ دل ۽ دارگ ۽ جهد ۽ ات ”مروچي چينڪس مردم آتڪه“
هر برياگه ۽ آئي ۽ اولي جُست هميش ات۔

”ایوکا دو ٹیلی فون بلے آہان وتی نام نہ گشت اُنت“

”بکندے آوت آہگ لوٹت“

”زاهرانت نوکین چزانی گندگ ء پداوانی بہا بندگ بیت آوت شر سر پداُنت“

روز یلا مدام پہ نرمی و تسلا ہے حبر کت۔

”سُھر مو دنیاتک“

”اُم ء روچے نہ روچے کیت“

لھتیں روچ ء پد ٹیلی فون ہم بند بوتنت جوڑی ء ماریشٹ ہما مردم ء پیم ء اتنت کہ

آئی ء دوستین سنگت ٹرین ء سفر ء روگ ء و ہد ء سراسر نہ بوہگ ء سوب ء پشت بہ

کپ ایت یک نیمگے آئی ء رارمان بیت بلے دومی نیمگا آوش تربیت کہ دگہ لھتیں

ساعت آوتی دوست ء ہمراہی ء گوازینت کنت۔

جوڑی مدام ایوکا پیانو ء گرانشت ء ایشی ء چارگ ء لکھت آئی ء خاندان ء

سے پدرتچ ہے ساز ء سرازیمیل جنان ء ورناء بوتگ ات ہر نسل ء لہتین مردم ء تہ

زند ء گڈی و ہدان ہم وتی دلپسندین ساز جتگ اتنت اے پیانو ء بازین مردمانی دل

شادمان کتگ اتنت ایشی ء چپ و چاگرد ء چینکس ناچ بوتگ چکس مھر ء ردوم

زرنگ چینکہ واب گندگ بوتگ محفل ویران بوتنت پدرتچ شت و کٹ ات انت

بلے پیانو وتی جاہ ء ایرات۔

آئی ء بزرگانی میراث ء یک نشانے ات کہ زمانگ ء جہل و برزان تنیکہ

رک اتگ ات پیانو یک حسابے ء ابدمان ات۔

”سارہ“ آئی وتی جنک توارگت ”کے جہل ء بیجا چا پن ء ساز بجن چارین

ترایات انت یا تو شمشگ ”بلے ابا سارہ چہ برز ء توارگت ”نوں پیانو ء تواربے

تام انت“

”چے کشگائے؟ روزیلا پہ ہلوت گشت“ تو زانا وتی پت ء دلی واہگان نہ

زانے“

”من زانان“ سارہ پہ نادکشی گشت۔

”تناوہدے اے کٹارہ لوگ ء انت منی ء لیفٹنٹ ء واستا جا گہہ گجا بیت پلنگ ء کجا

ایر بکنان۔

روح گوزان بوت انت بلے یک ہم زیمیل ء شوقین مرد مے پیانو ء جُست وپرس ء

نیا تک یک روچے سھر مودین مرد ء ٹیلی فون ء سراساز ء باروا انچو جست گت

انچوش ء کہ یک ڈاکٹرے سکراتی مریضے ء جُست ء بکنت۔

”جوڑی تو حیا لگتہ ماچوں بکنان“ یک روچے روزیلا لا چاری ء گون

جست گپت۔

”چے درگت ء؟“ جوڑی گوں وانگی ء جست کنت ”ہے..... پیانو.....“

”من ایسی بہانہ کنناں اے جن و جا تو چے زانتت کہ پیا نو چے چڑے اے
ہرچی ء تہا نف لوئنت اگان زیمیل ء راستیں حب نا کے برسیت گڈا من
آرامفت ء دیان ءے ”کم ونا کم ء ایسی ء عزت ء کنت ایسی ء پتجہ کارایت۔

جوڑی ء دیم سھر ترات دوئین مشتے بست اُنت ء کوئی ء تہا اے کش و
آکش ء ترگ ء لکھت کے دیر ء پد آئی گوں نرین توارے گشت ”روز یلا گوشدار“
ٹھوکا ء جاہمندین وتی سیادان فون کنناں ”روز یلا آئی ء پیسلہ ء چہ وش بوت۔
”ہیلو! کئے؟“ ماسیا... ڈن ء شتگ تو کئے؟

”ہومو کٹیا من جوڑی آں“

”گوشدار ماشمارا وتی پیا نو ء دیگ لوٹاں... ہوئیگی ناں ناں“

”مسکرانہ کنناں“

”شر شر بالکل پہ دل وستک مفت ء“

”چے؟ راستے ٹیگی ء قیمت ء کئے لوئیت پر چا کہ اے پیم ء مئے وتی

کہول ء بیت لوگ ء چیز لوگ ء بہ بیت سک شرانت شر مردماں راہ بدے ء بہ

برے منت ء چے حبر ماوشما یکان ہو ماہم سک وش باں بامن“ فون ء بند کنگ ء پد

آئی روز یلا ء نیمگا دیم کرت ء گشت آئی ء باور نہ بوہگا ات کہ اپریل ء ساری

اپریل فول کنگ ءے گنوک! روز یلا مزینن مُد تے ء پدگل ووشی کنگ ء ات“

جوڑی پیانو ء انچونز یک ء شت ہما ڈول ء کہ ایشی ء گون گپ و حمر گنگ

لوٹیت منی زرد گران نہ انت۔

آئی لٹانی چیر ء دل ء تہا گشت من ترا بے عزت چارت نہ گت آئے ہون ء رشتہ

دار انت۔

تو خاندان ء تہا بے منی نما سگ و کڑا سگ ترا بچہ کار انت تئی شرب ء کن
انت تو آواں ء ہم و شین ساز اشکنا نین ء من زاناں کہ ہر چی من کنگ پہ تئی
شری ء کرتہ تو گون من زھر بنے۔

”آوتی مردماں کدی دیم دینت“ روزیلا میان ء گشت آئی ء رازوت

سالونک و بانور ء کوئی سمہنگی ات دومی روج ء ماسیا ء فون گت آتہ دیر ء روزیلا ء
گون ء حبر و حال ء ات کہ پکا نین حبرے کہ پیانو آوان ء پہ ٹیکلی دیگ بوہگان انت
وہدے ماسیا ء جنین ء آئی ء را حال داتگ ات کہ گڑا آئی ء رابا ورنہ بوتگ ات
مروچی باندا کئے وتی سیادانی انچو حیا ل ء داریت آوانی پراہ دلی ء سک وش انت
”ہو اے حبر راستے ماسیا“ روزیلا پستہ دات تو زانے کہ مئے گھس چینکس تگ و پچ
انت ماسارہ و آئی ء لوگ و لہجہ ء ہا ترا پراہ ترین کوئی یے لوٹین ایشی ء و استامارا پیانو
در کنگ لوٹیت و ہدیکہ جوڑی وتی خاندانی ساز ء در آمدانی دستا دیگ نہ لوٹیت شمارا
پیانو دیگ ء مول و مراد ایش انت کہ لوگ ء چیز لوگ ء پشت کپیت تو زوت مرد

ماں راہ بدئے“

بازیں روج گوست اُنت بلے کس ہم نیا تک جوڑی وروز یلا ء راوتی سیاد
وعزیزانی بے تواری ء پریشان گُت آئی دوارگ وت آوان ء فون گُت آسک
پشل ات اُنت وگین ء کراہ ء پوریا گرانی باڑہ ء آوان ء پریشان کتگ ات ”
جزے روج ء بہ جل ات ماوڑے ناوڑے کنین ماوت پیا نو ء ودارگ اُنت ما
شپ وروج ایشی ء باوراحیال کنگا آن ”ماسیاء پتہ دات۔

یک ہفتگے ء پد جوڑی ء دوارگ آوانی حال گپت ”شما پیا نولولٹے ناماسیا“
آئی تچکی ء جست کت ”جوڑی توتہ زانے کہ مے شپ وروج چون گوزگا اُنت“
یک ء ء مکان ء پتہ دات ”تو یک ٹیکی بے دیگائے ء مایشی ء قبول نہ کنگا آن
پوریا گر ء گاڑی والامردم ء جان ء پوست ء کشنت بلے نوں ماراحیال آتکہ کہ مے
لوگ ساری ء سک مزن ات بلے نوں انچومزن نہ انت منی گشگ انت کہ گوسگین
سالاں چہ ہرچی سامان مازتگ نوں مے لوگ ء ہچ گنجاشت نیست بایند ما اے
ہبرچہ پیر ء حیال بگیتن بلے پہ خدائے نام ء ماراوت لچ کنت کہ.....“ گڑا شمارا
پیانو پکار نہ انت؟....

”چونین حبر کئے“ مالوٹان مے گرا بہ بیت بلے چون ایر بکناں ایر کنگ نہ
بیت.....“

جوڑی ءِ ٹیلی فون بند کناں ءِ روزیلا ءِ دیم چار اِ ات آئی چمانی تھا یک اِ تکی بی
 پد رات ”تو دیست روزیلا ما پیا نو ءِ مفت ءِ دات نہ کنان ماد گہ کس ءِ راد اتے نہ
 کنان۔

کوئی ءِ تہے بے وانک و تواری ءِ راسارہ ءِ پسلگاں پر وشت ءِ ہڑک
 ہڑکہ گریوگ ءِ لکت۔

”غم مہ کن منی چک“ نون ما ایشی ءِ بہا ءِ حبر ءِ نہ کنان“ ہر کس ءِ ہر چئی ءِ
 لوٹیت ما..... دیان ءِ.... آئی ءِ مات ءِ تسلادات ”ایشی ءِ انوں در بکن اِ ات منی
 مات ”سارہ ءِ گون زھرنا کی ءِ گشت ”انوں ہے ساعت ءِ... لہتیں روج ءِ پد منی سور
 بوہگی انت ءِ منی کوئی تنیکتہ نہ گیشنگ ہچی نہ آورتہ پیمشا کہ اے..... اے شوین پیا نو
 ءِ ہمدار ونگ جنتہ“

”وش و شوک ءِ گپ جن منی پل تئی پت اِ شکنت ”من ہے لوٹاں کہ بہ
 اشکنت بزانت آتہ کدی و تا گر کنت۔“

آشپ ءِ جوڑی و اب نہ کپت آ انسان ءِ زند ءِ باروا حیاں کنگا لکت
 آسر پد نہ بوہگا ات کہ مردم پر چا زندگ بوہگ لوٹیت تا سہب ءِ آ زندگی ءِ پیا نو ءِ
 ہلا اپ بوٹگ ات آکار ءِ روگ ءِ بدل ءِ میتگ ءِ شراب ورگ ءِ جاہ ءِ شت
 روزیلا ابکہ بوت آئی ءِ مرد شرابی یے نہ ات نیمروج ءِ وہداں آگون سے پوریا گر ءِ

لوگ ء آتک کہ آوانی گد چل لیگار اتنت سکیں پوریا گران ساز ء راشری ء سرا
چست وایر کنگ ء پدگشت کہ ایش گرانین ساز ء چست کز گاہ سے ء چہ کیشتر مردم
لوٹیت۔

”ترا گرا کے دز کپتہ“ مات وچک ء یک پارگی گشت۔

”نہ ایشی کس بہاز ورگ نہ لوٹیت“

”گڑا مفت ء خدا دیئے؟“

”اٹنا منی شرر نگلیں ذال ایشی کس مفت ء ہم نہ بارت“

”گڑا تئی ارادہ چے انت؟ نوں چے کنے؟“

جوڑی ء چم اریگ بوتناں بلے آئی ء تو ابر جم ات۔

”من ایشی ء زر ء چگل دیگا آں“

”ناں ابا ناں اے گنوکی ریے؟“ سارہ کو کار گت زر چہ آوانی لوگ ء دور نہ ات

آوان ء شپ ء تہاری ء کدی کدی مستین زر ء چولانی تو ار گوشان کپت انت

آوان ء چہ وتی لوگ ء تیاب دپ ء سر بوہگ ء پیسر کوٹیانی سے رد گوازینگی ات۔

”بلے جوڑی ما پیسر ء سلاہ بکر تین بلکین دگہ درے تچ بوتگ ات مردم

مارا مسکرا کناں پیانو ء رازر ء ء دور دیگ ء وہدان میتگ ء مردم مئے سراٹھک

دیان۔

”مادگہ چے کرت کنان روزیلا؟ اے پیم ء با زین آپی جہاز زر ء زیر آپ بنت

آوانی تھا ہم پیا نوہست اُنت“

بلے پیا نو اے سہ پوریا گرانی وس ء ڈن اُت کہ چستے بکنان ”شرانت“

جوڑی ء گون پوریا گرانی حبر و حال کنان ء گشت ”بانداما گیشتر مردم کارین“

سیمین پوریا گر کیے دومی ء گون شور ء لکت اُنت ء ایشانی تھا کیے لرزاں ء دم ء

آ تک ء سینانی نما ہندگ بو ت۔

”گپ ایشنت و اجہ کہ اے ڈولین شرین چز ء رازر ء دور دیگ پر چالوٹے تو

ایتلیس گراں بہا مین چیز ء بہا کنگ ء جارے روتا ک ء شنگ پر چانہ کئے ...

”چے؟“ جوڑی گڑا ت۔

”ہوروتا ک ء جار دیگ شرانت“

”شہا بروا ت“

پوریا گرانی روگ ء پداروزیلا ء وتی سروتی مرد ء سینگ ء سرا ایرگت ء

ارسانی دارگ ء ہا ترا چے بونٹا ت اُنت۔

”اڑے جوڑی تو چونین بد ڈولین پسلیہے گتہ“

”بلے اگاں اے اد ء بوت نہ کنت دگہ جاھے نہ رسیت گڑا ایشی ء من دمک ء دور

بد بیان دمک ء وا.....

”من سرپداں جوڑی منی ولجہ مئے دل ء سر ابارے بیت ایشی ء مئے پیروکانی چم
 دیسگ أنت آوانی ماریشان ء درشان کنگ بلے نون انچو و ہدء پدما ایشی ء رازر ء
 دور دیگ ء پیسلہ کنگائیں تووت کے بیچار بکن چون بے تواری ء ایرانت وتی
 آکت ء ناسر پد پیست سال ء تہ ہے کند ء ایرانت نہ تاوان نہ نقص طفلک“
 ماراچوش جذباتی بوہگ نہ لوٹیت روزیلا“ روزیلا ء گون مہروانین چمان وتی لوگ
 ولجہ چارات۔

”ہرچی تئی دل ء کیت بکن جوڑی“ آئی یہ دوستی گشت ”من تئی ہمراہ آن“
 آوانی لوگ ء پشتی نیمگا سیاہ پوسٹین مردمانی لوگ و جاگہ اتنت ہمودا سیاہین گونڈو
 سہب و بیگاہ حاکانی تہالیگار اتنت رگوزاں چہ آوانی دست ء نیم وار تلگین آکس کریم
 لوٹ اتنت ء سینما (تامور) ء دپ ء جنگین عکسان ء چاران ء گندگین حرکت ایش
 گرت جوڑی ء چہ ہے جہلی بازار ء سیاہین زہگان ء یکجاہ کرت ء آوان ء وڑ
 وڑین لالچ ء وعدہ کنان ء تہ وتی لوگ ء آورت أنت مروچی گوات ء ترندی ء چہ
 اوقیانوس ء مزین زر ء چول ترسا کین چیدگ ء داں گج مچ کنگا اتنت بلے کوئی ء
 نیم تہارین کند ء کوشنیں پیانو چوپیش ء وڈا بے توار ء زبیدار ایرات جوڑی
 یکرندے پدا کوئی ء پترات ء ”بیات زہگان!“ ایشی ء چہ پیش کہ آئی ء دل ء
 غبار چہ چمان در آہوتین آچہ دروزگ ء سرکشان ء توار ء لکھت ”مروچی زانگ

بیت کہ شمارا چچو زورمان“

پیشم ۽ چارنج ۽ جوڑی ۽ لوگ ۽ چہ پیانو ۽ جنازہ دمک ۽ زاہر بوت
مہلوک ۽ دمک ۽ اے کش و آکش رو آ بنا گت ۽ میا نچی راہ پہ پیانو ۽ چچ کرت۔
لہتیں مردماں نزدیک آتک ۽ ایشی ۽ چار ات ۽ لہتیں ایشی ۽ رادز جنگ ۽ جہد
اتنت روزیلا ۽ سارہ وتی لوگ ۽ دروازگ ۽ دپ ۽ اوشتا تک اتنت ۽ چہ دمک ۽
گوزگ ۽ وہداں ایشی ۽ چارگ ۽ اتنت دوین وتی چمانی ارساں چہ یکے دوی ۽
چیردیگ ۽ جہد اتنت ”کجا نگو؟“ دمک ۽ کنڈ ۽ سر بوہگ ۽ پد چکان جُست رگیت۔
”دریا ۽ نیمگا“ جوڑی چونیوی ۽ کمانڈر ۽ پیم ۽ حکم دیان ۽ گشت لہتیں دمان ۽
پداوقیانوس ۽ مزنیں ذر ۽ نیمگا لٹکے ٹال گت، ”دریا ۽ نیمگا“ چکان گوں یکپارگی کو
کارگت ۽ ہمے جوش ۽ آوانی دست سُر اتنت کہ پیانو ہم کیگی بوت چکان زانت کہ
پیانو آپ ۽ تہا چکل دیگی انت پرے حبر ۽ آسک ہدوناک بوتنت نوں آوان کوکار
۽ شیزارگ بنا کرت ناگت ۽ انچو جگاہ بوت کہ جوڑی ۽ ہمراہی ۽ تچو کین کچک ڈولی
۽ ہم زور زور وگک بنا گت ہر جاہ ۽ کہ جلوس سر بوت در ۽ کھر کی چچ بوتنت بُرزی
دریگان چہ ورنائین جنک پد بوتنت ۽ آوانی گندگ ۽ گون سیاہین بچکانی جوش
گیشتر ودات عجبین توار وصلوات اتنت۔

”واجہ خدا اے چی یے؟“ ”یک جینے ۽ گشت۔“

”پیانوئے“ دگرے ءِ پسہ دأت۔

”پیانو؟“

”ہوہو پیانوئے“

یک نیگرو سیاہین بچکے کہ آدگہ بچک آئی ءِ را پیانو ءِ دز جنگ نیلگ ءِ اتنت ہر لوگ
ءِ دپ ءِ شت ءِ جارے جت کہ

”اے پیانوئے ءِ چہ 99 نمبر والہانی انت“

”آود ءِ سارہ ئی زى ءِ لوگ انت“ یک جکلے ءِ گشت۔

”تو ایشی پر چا بہانہ کنے جوڑی“ یک پجارو کے ءِ توار آئی ءِ گوشان کپت ”بہا

کرت“ جوڑی گون بُر زین توارے گشت ”زر ءِ دستا بہا کت“

”چہ اوقیانوس ءِ ٹوہین زر ءِ مسترین زردار کئے بوت کنت“

پدا آگوں جذبگ ءِ کیت نیوی ءِ کمانڈار ءِ رنگ ءِ کوکار کنت۔

”شباباش بچکان زو کئے رواں کنے شاباش چپین نیمگا“

”زر ءِ نیمگا واہ ڈے بچکان“

برے برے یک بچکے ءِ پہ مستی ءِ شہادت ءِ لنکک ءِ گوں پیانو ءِ بٹن گون جت انت

ءِ ایشی ءِ چہ انچین توار آتک کہ گڈی ہیسکارگ انت ”بہائے کنے؟“ یک

ذالبولے ءِ چہ بُر ز ءِ کھڑکی ءِ توار گت ءِ گشت۔

”نابی بی“ بہانہ کنن نے بلے ہُشک ءِ دِیان پہ ٹیکلی زورے؟

ذالبول ءِ بد بُرت ءِ وتی پاد پہ زور زمین ءِ جت انت ءِ لوگ ءِ تہاشت پولینڈ ءِ ہا
گیرانی یک ہاندانے ءِ جوڑی ءِ حبر اُشکت انت ءِ پیانو ءِ نر یک ءِ آ تک ءِ گشت
ئے۔ ”مازوران ئے“

”شرانت بہ برے شمیگ انت“

جوڑی ءِ زہگان ءِ اوشتگ ءِ اشارہ کرت۔

”ہو مارا پکار انت بلے..... ایشی ءِ واستا لوگ ءِ جاگے اڈ کنگ کپیت.... اے

کسانین چرے نہایت.... باندا بریگاہ ءِ تہ.....

”انوں یا پچبرنا“ جوڑی آوانی حبر پر وشت وگشت ”اے شے لوگ ءِ دیم ءِ ایرانت

اگاں ترا کار انت گڑا اتوں چست ئے کن۔

”اناں“

”سرگرے بچکان“

پیانو واروار ءِ زر ءِ نر یک ءِ سر بوہان ات بُرز ءِ بانانی ہتے نندو کین مردمان ءِ ہے

مالوم بوہگا ات کہ یک مردگین سھر بروتے (کا کروچ) مورانی بڈھ ءِ انت۔

”اے گنوکی ئے“ برز ءِ کھر کی ءِ چے یکے ءِ تو ارگت۔

”گنوکی؟ جوڑی گشت“ بیا بزورے بہ برے“

کھر کی بند بوت۔

اے ڈول باز رند ء بوت با زین مردمانی حیا ل ء پیا نو ء را اے ڈول ء برگ ء زر ء
تھا دور دینگ اجمتی کارے لکھت۔

آپرے ہبر ء ابکہ اتنت کہ ساز ء مالک ایشی پہ چار آنہ ہشت آنہ ء بہانہ کنت بلے
ہما و ہد ء کہ جوڑی ء آوان ء پیا نو مفت ء دیگ ء گشت گڑا دراہ پد کنز اتنت اے
وڑین بلا مین چزے ء رالوگ ء ایر کنگ ء برگ و سی گتے نہ ات۔

برحال جوڑی اے ڈولین گپ و حبراں چے بے پرواہ رھا دگ ات آئی پس لہ گت
کہ وت سراوت تھا کیوکانی حبراں گوش نہ دارایت ء پسہ نہ دنت۔

تیاب ء دپ ء سڑک ء سر ء موٹر سائیکل ء سوارین پولیس والا آں جلوس ء
دیم داشت جوڑی ء راوتی پشت ء جھین گپ جنگ کپت انت اے و ہدی ملک ء
جاوشر نہ اتنت ء تیاب د پی ہند ء خاصین وڑے ء چار و نگہہ داری بوہگا ات
جوڑی وتی پچاروکی کارڈ پیش داشت پولیس والا آں پہ زہرنا کیس وڑے ء پیا نو ء را
چارا ت گڑا جوڑی ء دل ارمانی بوت۔

”اے انچین پیا نوے کہ ایشی ء سراپور کین برا زیل پھر بہ بندایت“ آئی
پیا نو ء سرا انچو دست ایر گت کہ ہما ڈول ء یکے وتی نادراھین دوست ء پیشانی ء
دست ایر کنت“

”اے ڈولیس ساز تیار کنو کین از مکار تیو کین ملک ء دزنہ کپیت ٹوہ ٹوہین از مکار
ایشی ء شریانی منوک بوتگ انت۔

چوپن ء وژین مزین از مکاراں بید ء ایشی ء دگہ پیانو نہ جنگ بلے ہر
چی وتی عمر ء... وہدے اے زمانگ ء رہبند انت اے پیانو ء عمر کتنگ منی جنگ
سارہ ء سور بوہگی انت اے مے گون ء نندگ لوٹیت گھس ء اینکس گنجاشت نیست
ءنوں اے پیانو ء ہج واہگدار نیست کس ایشی ء بہانہ زورایت بس ایوکا ہے یکین
راہ پشت کپتگ“

جوڑی ء زر ء نیمگا اشارہ گت سیاہین بچک گونڈ و جنین و مردیناں چہ
جوڑی ء گیاں دم بُرت ء آزوتان زوت پیانو ء راچولانی باہوٹ کنگ لوٹگ ء
انتت پولیس ولا آں شری ء سرا پیانو ء راچار ات ء ٹپاست بلے ہج وژیں دگہ
جزے دزنہ کپت ہمیشکا آواں جوڑی ء راز و زور و گ ء گشت پرچا کہ جلوس ء سُت
رواجی ء سوب ء گاژیانی روآ ء بند بوہگ ء گمان ات آہان وتی گامان ء ترند تر
گت ات بلے آچہ لوگ ء دیر ء در آتنگ انتت کے ساعت ء پد تہاری ء مانشات
یک تیاب دپی گارڈے ء آوان ء حال دات کہ بیگاہ ء شش نج ء پد کس زر ء
حد و ایل ء آتک نہ کنت آوان ء باند اسہب ء ودار کنگ کپ ایت سیاہین بچکان
پیانو ہمودا ایر گت ء گوں دلپروشی ء لوگاں رھا دگ بوتنت نوں آوان ء وتی پشت

کچنگین کار باندا سرجم کئی ات ہے سو بے آوانی پوریات پشت کچنگ ات۔
 جوڑی سک دلپروشی ء گون واتر بوت شپ ء نیم ء دو نمین جن و مرد ہور ء
 دزد ء ترندین تو اء پیچ لرز اتنت گروک شہم ء ات ہور وتی زورانی سرا ات آہان
 لیٹ روک گت ء یکے دومی ء راچار ات۔

من پیانو ء باروا جیٹرگ ء آں روزیلا۔ ڈن ء ہور انت پدا چون سرد
 انت دگہ گواتے ء سٹ اتگ نون وا آئی ء ہرچی ء تھا آپ روت انت ہر جز ء
 چشین شم باز انت انچونا روزیلا

”ہو جوڑی“ پیانو ء مئے چینکس نسلان ء آسرائی داتگ بلے ما آئی ء گون ء چے
 گت

”بس کن روزیلا ہدا ء نام ء ہیچ مہ گش“

جوڑی ء گون گریوگی گالوارے ء درا ینت ء پدا دو ینان چہ دریگ ء ڈن چارگ
 بندات گت گروک ء کہ شہم گت تادر چک پدر بوتنت کہ آوانی شاہ چونا چیانی رنگ
 ء سُرگ ء اتنت جوڑی دلوارگ بوت ء وتی چھے بند گت انت بلے ساعتے ء رند پیچ
 لرزات ”روزیلا آئی ء تو ا پیچ لرزگا ات منی گوشان پیانو ء آواز آہگ ء انت من
 ہرچ ہما ساز اشکگ انت کہ من آئی ء سراجنگ انت بے کساس دست بے حساب
 لنگک منی مزین مات ء دست منی مات تئی مات ء سارہ ء لنگک ء مئے ہما ترؤ ء کہ

آئی ءِ راواب ءِ تہا گردگ ءِ عادت ات ءِ آئی ءِ دستانی رگ ٹنگر اتگ اتنت
 یکپارگی پست ءِ چه گیشتر دست انت ءِ صداں چه گیشتر لنگک پیانو ءِ جنگ ءِ اتنت
 سدک بکن کہ من اے ساعت ءِ چه پیرا نچوزیہ دارین زیمیل نہ اشکگ اے
 باطن ءِ رچو کین سازے ات روزیلا مرتگین لنگک زندگین لنگکاں چه زبرتر تچگا
 اتنت۔

گوستگین پدرتچ ءِ بازین ورنائین جنک پیانو ءِ کش وگرا اوشتاگ اتنت
 آگون دلجی ءِ ساز وزیمیل گوشدارگ ءِ اتنت جنکاں ہما ورننا ہانی دست گہنگ
 اتنت کہ باندا آوانی سور بوہگی اتنت و ہدے من کوئی ءِ پترت انت گڑا آواں منا
 کمار نہ گت منی واستا آہانی چمانی تہے نادوستی تہ دور ءِ چہ آرگ بوت منی گندگ ءِ
 گون پیانو جنو کین دست اوشتات انت لنگک پشت ءِ کنز اتنت بلے پیانو بے توار
 نہ بوت آئی ءِ تہا جنازہ ءِ جنو کین ساز چست بوت پدا کوئی آپ ءِ پُر بوہگا ات ءِ
 پیانو چولانی ہمراہ بوہان انت زر ءِ نیمگا من آئی ءِ پشت ءِ تچگا اتنت بلے آمنی
 دست ءِ نیاتک من آئی ءِ راتوار پر جت پادان کپتان بلے آئی ءِ بد بُر تگ روزیلا او
 روزیلا آتر پل ات ءِ آئی ءِ آپ بران ات “جوڑی ءِ ساہ لرزگ ءِ لکھت ءِ آئی ءِ
 آواز پرشگ ءِ ات ءِ آگونڈوانی وڈانو کی گریوگی ات بام ءِ کہ ٹک دات جوڑی ءِ
 نپادانی سرادور گت کوئی ءِ در آتک آتچان ءِ سیاہ پوستانی بازار ءِ سر بوت آزوت

اے جیڑھ ۽ گیشنگ لوٹگ ۽ آت آئی ۽ اولی تواری ۽ کجین بچک مچ گت انت ہور ۽
داشنگ ات بلے گوات ہمارنگ ۽ ترندات۔

پمیشکا دریا نوتگین وڑے ۽ مست آت اے رندی نقیبانی چکانی ہمراہی ۽
بازین مزین عمر ۽ مردین ہم در آتکنت ”شبابش رھا دگ بے“ جوڑی ۽ گول کوکار
۽ گت بلے آئی ۽ تواری لرزگا ات۔

تیاب دپ ۽ ریکانی تہا بچکانی پاد بکان اتنت پمیشکا پیانو ۽ برگ ۽ رفتار
سُت آت ۽ گڈ سرا گجین مستین چول آئی ۽ گون ڈک وران ۽ واتر بوت انت
بلے جوڑی ۽ گشگ ۽ سرا بچک زر ۽ لمب ۽ چہ آپ ۽ تہا دورشت آت ہمودارست
انت کہ پیانو چولاں دز گپیت ۽ آئی ۽ چارین پاد چہ زمین ۽ چست بوت آت دو
مزین چولاں آئی ۽ دیم تاب دات سہی چول ۽ آچی گت ۽ چارمی چول ۽ آئی ۽ را
زر ۽ شاہگانین دامن ۽ باہوٹ گت۔

جوڑی تہ بازین کلاکاں آپ ۽ تہا اوشتات ۽ پیانو ۽ چارگ ۽ آت آئی ۽
دپ وت سرا پچ آت جم ارسگ اتنت اگان چولی تر مپانی درنزاں مردمانی دیم مہ
میسنت انت تادرستان زانت کہ جوڑی گریوگ ۽ انت تیاب دپ ۽ مردمانی
پچوکائی ودان آت کلین مردم اصلین گپ ۽ زانگ ۽ ہدوناک اتنت اولی سراں اے
دروگ شنگ ات کہ پولینڈ ۽ پنا گیرانی یک کہولے بک اتگ دومی حال ایش آت

کہ تہا یک مردے چولانی آماج ات لہتین مردمانی گشگ ات کہ بلگین یک گونڈوے
 ات کہ زرے جہن آت و ہدی کہ بازین مردمانی گشگ ات کہ آوان وتی چماں یک
 جینے دیتگ کہ محبت آے سوبی آے پدوت آے را آپ آے تہا دورے داتگ ات۔
 حیرتہ بیگاہ آے تیوگین بازار آے ہے حبر شنگ بوت کہ اے یک کہنن سازے آے نوکین
 آسرے ات جوڑی آے چم زمین آے مہہ ات انت آے میزان میزان آے گام جنان لوگ
 آے نیمگا و اترا ت۔

آئی راہ آے وڑ وڑین گپ و حبر اشکت بلے ہج آے نہ گشت لہتین مردم آئی
 آے راشگان جت لہتین ہنچین مردم ہم ہست ات کہ آئی آے ہڑاری آے کرد آے صفت آے کنگا
 اتنت ”آشت روزیلا“ آئی گون لوگ آے پترگ آے گشت ”مدامی شت“ ”برو جوڑی
 پیسے وتی گداں مٹ کن“ آئی آے جنین آے پھر درائینت۔

”نوں ما آئی آے بہہ نہ گندین روزیلا“

”ہو! نا پیشکا ما آئی آے را دریا آے چگل داتگ“

”کے بزانت بارین کجام زروانے آے (جزیزہ) سر بہ بیت“

سارہ آے وتی لنگک ترینان آے گشت۔

”نوں آئی آے باروا جیڑھ آے ہج فاہدہ نیست ہرچی بوہگی ات بو برو سارہ وتی کوئی آے
 ساپ کن“

روز یلا گپ ہلاس گت ء گشت۔

سارہ ء روگ ء پد ساعتے بلے وانکی ء گوست بلے جوڑی ء دل ء او پار نہ شت۔

”من آئی رادیست کہ چولان پلگ ات“

”بس انت جوڑی بس نوں باز بوت“

”بگ ء ساری یک دورندا سر براتر پل بوت“

”بلے نوں زیر آپ انت!“

”وتی گڈی ساعتان بزرگ جنازہ ء ساز ء جنگ ء ات“

”اے ساز تو دوشی واب ء اشکگ“

”ہو بلے مروچی من آگاہ اتاں اگہ دوشی واب اتان“

”آچو مودگ ء پیم ء ات“

انچو گشے کسے گریوگ ء بہ بیت داں کہ آ زیر آپ نہ بوت آہے پیم ء دنیا ء

گوانک جنگ ء ات تہ وتی گڈی ساہ ء.....

جوڑی ء سر جہل گت ء چرتان کپت ء پداگون وت دل جیٹراں گشت.....

نوں واہ آ باز دور سر بیت.... آپ ء چیر.... آتھر تھر ء ندارگ گندایت زیر آپ

بو تکمین میل یک دار..... ماہیگ..... کانپول..... زی آتہ وتی کوئی ء در نیا تلگ

آت ء مرچی.... بوت کنت بلائین و ہدے ء پدا دنیا ء دومی سر ء در پیت دور گنڈ و

کرے کپتگین زروانے ءِ سراسر بلکہ آساعت ءِ مادنیاءِ مہ بین بلے آئے لوگ ءِ مے
 کٹم ءِ مردماں آلم گیر کاریت۔ سارہ کوٹی ءِ ہما گنڈ ءِ چارگ ءِ ات تہ سالوں سال
 ہمودا پیا نو ایر بوتگ ات ءِ نون آئی ءِ آروسی پلنگ ایر بیت آوانی لوگ ءِ کچک ڈولی
 کوٹی ءِ پترت ءِ ہما جا گہہ ءِ بوچنان وگ ءِ لگت۔ آمدام پیا نو ءِ کراو پتگ ءِ
 مروچی پیا نو ءِ بے گواھی آئی ءِ را بے تاہیر کنگا ات۔ سارہ وشی ءِ ہمبہرا ہی ءِ کے
 پشل ات۔ کوٹی ءِ چہ ڈن در آتک آنو کی پہ ورگ ءِ ہا ترا نشنگ اتاں کہ دروازگ
 ءِ گھنٹی ءِ تو ارگت جوڑی ءِ دروازگ سچ گت تاں دیم ءِ بدن ءِ مسترین جھکیر
 اوشتوک ات۔

”تئی نام جوڑی انت“ آئی جست گت۔

”ہو“

”تو مرچی دریا ءِ چے دور دا تگ؟“

”بدن والہاں اے گپ ءِ چے کار کہ من چے دور دا تگ؟“

”ماواہ پچین زر ءِ نیم گاشنگ انت“

”مستر جوڑی اولویرا“ من ءِ بدن ءِ زر ءِ پرک ءِ سر پدمہ کن من ءِ اے گپ ءِ بگش

کہ تو ”دریا ءِ چے دور دا تگ؟“

”دریا ءِ تہا چزے ءِ دور دیگ آمید (قانون) ءِ ہلاپ انت“؟ جوڑی ءِ کمی من

ات ء جست گت -

”مانوں جنگ ء گر ء چیل این نہ گیلین ساعتان مارا پچین زر ء بدن ء
چارو دلگوش سکیں وڑے ء کنگی انت دژمن ہے روچان لوٹیت کہ.....
”بلے واجہ یک انچائین پیانوے ات کہنن خاندانی سازے
”تو دلجمے کہ آیو کا یک پیانوے ات“؟

”منی دل ء یک پیانوے ات“ جوڑی ء کے جیڑ ات ء پستہ دات -
پدا آئی ء کوئی ء تہا سرکش ات ء سک ء گشت ”تئی دل ء روزیلا آ یک انچائین
پیانوے ات چے گشتے سارہ“؟

روزیلا تہ تچان ء دروازگ ء آ تک -
”ترچے بوتگ جوڑی“ آئی وتی لوگ واجہ ء کوپگ سک سُر اینت انت تاں کہ آئی
ء جھیگر ء راگون نرمی ء تچکائی ء گشت
”جی ہو! واجہ آتہنا یک پیانوے ات“

”من و مدام ہے ہ چچی سر پد بوتگاں کہ مردم ہر چچی بلوٹ ایت دریا ء دور دات
کنت“

جوڑی ء انچو گشت گشتے واب ء گپ ء انت -
روزیلا ء انچو مارت کہ آئی ء مرد گنو ک بوہان انت -

”بوشت“ آئی ء روزیلا ء دست چندت ء پدا بندن ء مسترین جھکیر دیم ء ترات
جستے گت۔

”گمان بکناں من اگاں وتی جند ء رادریا ء چگل دیگ بلوٹان گڑاے پیم گت
کناں یانان“

”گت کنے بلے انچوارزاں ہم نہ انت کہ تو سر پد بوہ گائے“
”ارزان پر چا نہ انت من وتی زند ء مستر وتون من بلوٹین زندگ بہ بین من
بلوٹین.....“

وہدے روزیلا سارہ ء دیشتر لوگ ء نیمگا آہگ ء دسیت گڑا آئی ء جوڑی لوگ ء
تہی نیمگا برت۔

”مے کوٹی ء بچار سارہ ء لیفٹنٹ ء را یک یک چیز پشد اران ء گشت“

”اد مے وش و آسراتین زند ء بندات بیت“

اے تو شرانت بلے مے نوکین پیانو کجا ایر بیت“ لیفٹنٹ ء سر سرینت ء گشت
نوکین پیانو؟

”بیدے پیانو ء من ء ساعتے نہ بیت“ لیفٹنٹ ء چارین نیمگاں چارات ء گشت

”تو زانت نہ کنے کہ پیانو ء تو ار من ء چچو تاہیر دنتت آدمم کہ سچین روچان تپنگ و
بمبانی میانجی ء انت پہ آئی ء دل ء بیگا ہان مدام گوں سبک و پر خماریں سازے ء

آلم تلوسیت تو زانئے کہ تیرانی تو ارغ.....

سارہ ء و تی دیشتار ء گپانی نیام ء جگگ ء گپت جوڑی لوگ ء چه ڈن ء در
آ تک ء آئی ء دم بند بوہگا ات آپچین جاھے ء سکین ساہ کشگ لونگ ء ات آئی ء
وتی بھت ء را جواب کتگ ات۔

”اے ساعتاں آئی ء بازین پند گوازینگ چینکس جہلانکی..... چینکے برز

چینچو جہل..... آئی ء جان چٹ ات کم چه کم ء من ء چه..... روزیلا چه..... سارہ ء چه
گیشتر وش حال ترغ آجوانت نول آ کسی ء پا بند نہ انت۔

آ چه محتاجی ء نا کسی ء یکر روان انت کہ روان انت ترس و بیماں چه بے فکر
در دء غماں چه دور ہر ڈولین ترس ولرزاں برز تر یک نمرانین مسافرے زندگی ء
ماریشنان چه سر رچ تہفت دریا آں گواز کنت سر چست ء مزن مرو تی واہگ وتی
وتی بھت.....

لوگ ء دیم ء ردین در چکانی چیر ء سیاہ پوتین بچک اوشتاگ ء مرو چیکین کار ء
پوریات ء گرگ ء پہ مچ بوتگ اتنت شب ء تہاری ء ایشان ء یک پہ یک ء پجارگ
ارزان نہ ات ء پدا ایشان مروچی ہم دل ء جہلانکی ء کار کتگ ات ء پوریات ء
حقدار اتنت انا گہہ اے مچی ء چه یک ساہگے جتا بوت ء وش وشوک ء دیم ء آہان
بوت ساہگ و ہدے لوگ ء ڈک ء گوست گڑا جوڑی پچہ آورت اے ہما سھر

مودین مردک ات کہ چد و پیر ہم لوگ ء آتگک ات۔
”من پہ پیانو ء واتر آتگک آن“ سھر مودین مرد ء گون ایمنی گشت تو آئی ء
ہمینکس کہ نھر بتگک منا منظور انت۔

پت

بجورنٹرین بجورنسن اناروے

اے ہما مردم ءِ سرگذشت انت کہ آئی ءِ نام تھورڈ اور اس ات آوتی میتگ
ءِ امیر و مڈ ہدارین دہقانے ات یک روچے آوتی میتگ ءِ پادری ءِ کراشت ءِ گشت
ئے۔

”فادر! خدائے من ءِ یک بچے داتے“ وشی وواہگ چہ آئی ءِ بدن ءِ سرریچان

مالوم بوت۔

”من لوٹان کہ شمائشی ءِ عیسائیت ءِ تہا داخل کنگ ءِ رسمان پیلہ بکن“

پادری ءِ بچکن دات ”شر! مبارک بات ایسی ءِ نام ءِ چے پرکنے؟“

”ایسی ءِ نام ہوگا فن منی پت ءِ نام بوت ءِ“

”اگان تو مرتئے گڑا اے چک ءِ رودینگ ءِ ذمہ کئی سرا بیت“ پادری ءِ

جست گت۔

تھورڈ ءِ میتگ ءِ لہتیں وتی سانگ بندان چہ نام گپت پادر ءِ تھورڈ پدا

چار ات ءِ جست گت۔

”دگہ؟“

دہکان یکبرے گڑات ءِ گشتے ”فادر من چھٹی ءِ روج ءِ ترا تکلیف دیان“

”بز ان ہے ویک اینڈء“

”ہوشمبے ۽ روج ۽ نیمروج ۽ دو از دہ نچء“

”ایشی ۽ ابید گہ حبر؟“

”نامنہ واراں نوں موکل لوٹان“ تھورڈ ۽ گشت۔

”ناد گہ یک حبرے ہست انت؟“ پادری چہ وتی جا گہ ۽ پاد آتک ۽

تھورڈ ۽ کرا آتک ۽ آئی ۽ دستے وتی دست ۽ گپت ۽ آئی ۽ چمانی تہا چارات ۽

گشتے“

”خدا ۽ فضل ۽ تئی چک پہ تور حمت و برکتے بیت“

شانزدہ سال ۽ پد تھورڈ پد پادری ۽ کرا آتک ”تئی ورنائی و جان سلامتی ہا

ڈول ۽ بر جانت“ پر چا کہ پادری ۽ را آئی ۽ بدن و بالاد ۽ تہا چ بدلی گندگ نیا تک

”من ۽ ہج غم پر نیست منی کسانین بچک نون ورنائے بوتگ“

تھورڈ کنڈان ۽ پسہ دات پادری ۽ بچکنڈان ۽ جست گت ”مروچی تو کجام وشی ۽

پد اینگو آتگئے؟“

”باندا چرچ ۽ تہا ورنانہانی ہا ترا دینی سرو سوج ۽ رسم انت ایشی ۽ منی نچ

ہوار بیت“ تھورڈ پہ گل دراپنت۔

”فادر! من ترا ہیج ندیان تناو ہدے تو نہ گشے کہ باندا منی چک ء نمبر چے

بیت؟“

”الم! اولی باری ہمائی ء بیت پادری ء کنڈات۔

”باز مہربانی! اے دہ ڈالرتئی ندرانت“ تھورڈ ء دہ ڈالرتیبل ء سرا ایر

گت۔

پادری ء آئی ء وش وشادمانین دیم چاران ء جست کت ”منی لائق دگہ

خدمت“

”ناولجہ دگہ ہیج“ تھورڈ پادا تک شت۔

ہشت سال دگہ گوست یکرو چے پادری ء راوتی کوئی ء ڈن ء کوکارو جگا

ہے گوشان کپت بازین مردمے یکجاہ ات کہ آوانی تھا یکے تھورڈ ات آزر ء پُر

ات۔

”مروچی لشکر کتہ تھورڈ چے گپے؟“ پادری ء جست گت۔

”فادر! گون تو عرض انت کہ منی چک ء سرا پابندی بجن“ تھورڈ گشت۔

”بلے پرچا آشرین فرمانبردارین چکے؟ پادری ابکہ بوت۔

”آ کیرن ء گون آروس لوٹیت“ تھورڈ گوات گپت“ ”بلے کیرن میتگ

ء شرترین کا ڈانت“

”آنچو حبر کنت بلے من اے سا نگبندی ءوش نیان“

پادری بے تو اربوت پدا آئی وتی ہمک روچی کارنامہ احوال ءتہار و ہرینانی
م نبشتہ کنتت جہل ءتھور ڈء گواہانی نام نبشتہ کت انت۔

تھور ڈء سہ ڈالر آئی ءدات۔

”فیس یک ڈالرے؟ پادری ءگشت۔

”من زاناں بلے آ منی یکمین وارث انت من لوٹاں اے کار پہ جوانی بہ

بیت“

پادری ءزراریر کنتت ءگشت ”اے سہی دار انت کہ تو منی کراوتی چک ء
واستا آ تلگئے۔

”بس! فادر یک رندا پدا کاھین آخری رندا ایشی ءسور ءواستا“ تھور ڈ

پادری اجازت گت ء پدا گون مردمان و اتر رھا دگ بوت۔

دو ہفتگ ء پد دوہین پت و چک کسانیں بوجی ءسوار کیرن ء لوگ ء نیمگا

رھا دگ اتنت موسم وش وزیبات گورم ءآپ اوشتا نک ات پت چک حبر کنان ء

روان اتنت اناگت ء چک ءگشت ”منی نندگ ء جاہ برو بر نہ انت“ آپا دآ تک

تان کہ وتی جاگاہ ء برو بر بکنت بلے وتی جندے داشت نہ گت ء یک نیمگ ء کپت

ء یک کوکارے ء گون آپ ءتہا بڈ ات۔

تھورڈ اسپرنگ ء وڑا پادا آ تک وتی اولیگ (چپو) آئی ء نیمگاشانت کہ
چک ایٹی ء بگر۔

بچک ء چپو گرگ ء باز جھد گت بلے سو بین نہ بوت۔
”بوشت منی پنج“ تھورڈ چارات چک بڈگ ء انت آئی زور زور ء بوجی
ہانیمگ ء برت ”بوجی ء لمب ء بگر پاد ء ہمت کن منی دست ء بگر“
بلے بچک یکبرے گورم ء آپ ء کلھے در ء بوت ء پدازیر آپ بوت تھورڈ
ء یقین نہ بوت کہ آئی جگر ء کپ چش بڈات آئی چوش گنو کاں ہے جا گہ ء چم
مک دانتت یکبرے آئی ء پنج در کپت۔

بلے ہمودا چہ ایو کا بلبولی پدربوت انت۔

سہ روج وسہ شپ آ بے واب ء گزن ء لاپ وتی چک ء بڈگ ء جا گہ ء
بویگ ء شت و آ تک چارمی روج ء سہب ء چک ء لاش در آ تک آئی پنج ء لاش
کو پگ ء گت ء کو ہانی تہا وتی ملکانی سراشت۔

اے ویل ء یک سالے ء پد پادری ء کوٹی ء یک پاد برمشے بوت زمستانی
بیگھے ات پادری ء دروازگ پنج گت یک پیرو لا غیرین مردے تہا پترت آئی ء
سرین وھل ات دراہیں مودا سپیت پادری ء آتاں دیر ء درست نہ گت بلے آ
تھورڈ ات۔

”خیر انت تو سک کمزورے؟ پادری ءء جست گت ہو فادر باز وہد

گوئت تھور ڈگشت ءء کرسی ءء سرانشت باز دیر ءء تاں بے تواری بوت تھور ڈگشت

منی کرا لہتیں ذرانت کہ من ایشان غریب ومھتا جانی نام ءء خیرات کنگ لوٹان

آپا آتک ءء ز رانی بندل کش ات ءء ٹیبل ءء سر ایرے گت انت۔

”اینکہ زر؟ پادری گڑات۔

”اے منی میرا ات انت من مروچی بہا گتہ“

تھور ڈپسہ دات۔

پادری دیر ءء تاں حیران بوت۔

”گڑا تو چے کنئے؟“

”دگہ شرترین کارے!“

آکے دیر ءء بے تواری ءء نشان تھور ڈ ءء چم زمین ءء سک اتنت ءء پادری ءء

تھور ڈ ءء دیم ءء پدا پادری ءء نرمی ووش ووش ءء گشت

”آخرتی بیچ یہ تو خدا ءء راستین رحمتے بوت“

”ہو منی ہے خیال انت“ تھور ڈ ءء سر چست گت ءء برز ءء چارات

دوزنڈین اری تر مپ آئی ءء گلانی سراپنگ ءء ات۔

بے گناہ

چارلس ڈبلیو چیسٹ (یو ایس اے)

کوہانی سزگاں چہ بستگین کسانیں بانِ عدیمِ ءِ بر آئندہ ات ایشی ءِ چُل ءِ
 آس روک ات و ہدیکہ آدیمِ ءِ لوڑی بن ڈیوس اسپ ءِ نعلانی جنگ ءِ دزگٹ
 ات۔ اسپ ترمرد ءِ شرین نسل ءِ گندگ آہگ ءِ ات۔ لوڑی ءِ کرا آئی نوکر کہ یک
 ہوار نسل ءِ ورنائے ات آئی ءِ را اوزار ءِ جزانی دست ءِ دیگا ات۔ سیاہین نسل ءِ
 ورنہانی یک ٹولی یے ہم لوڑی ءِ دوکان ءِ پہ و ہد ءِ گوازینگ ءِ نشنگ ات۔ دوکان
 ءِ چہ لہتیں قدم دور یک در چکے ءِ ساہگ ءِ یک اسپتین نسل ءِ مردمے و دار ءِ ات
 کہ کدین بیت کہ آئی ءِ اسپ ءِ نعل جوڑ بہ بنت آئی ءِ نام کرنل تھارٹن ات آشرین
 اسپ دارگ ءِ شوقی ات چوش کہ آئی ءِ اسپ ءِ یک نعلے شلگ ات پمیشا ایشی ءِ اڑ
 کنگ ءِ ہاترا آبن ڈیوس لوڑی ءِ دوکان ءِ اتلگ ات۔

”بچار کرنل صاحب“ بن ڈیوس ءِ اسپ نعل کت ءِ وتی نوکر ءِ را حکم

دات۔ ”نام! اسپ ءِ بگھی ءِ جنگ ءِ بیا“

کرنل تھارٹن نزیک ءِ احتک۔ اسپ ءِ نعل ءِ چاروٹپاس ءِ پدگون دلجی ءِ وتی سرے
 سُرینت ءِ پدا لوڑی ءِ آئی ءِ بچک اسپ ءِ را گوں بگھی ءِ بندگ ءِ دزگٹ بوتنت ءِ
 کرنل آوان ءِ گون ہورت ہورت ءِ چارگ ءِ لکت، ”کرنل! واجتئی اے چابک

سک زبیدار انت منی دل مان بوت کجا چه گپته “بن ڈیوس ء اسپ ء واگان ء بروبر
کنان ء گشت۔

”اے منی برات ء چه نیویارک ء راھی گتہ۔ ترا اد ء چون رسیت“ کرنل ء
پہ نادکشی پسودات۔ آیک ڈولدارین چا بکے ات۔ گون بندیک ء آئی ء دستی دوج
کتگ ات ء دستی ء گنڈ ء را گوں شیشگ ء انچوش اڈکتگ ات کہ روج ء روژنا ہی ء
تر پگ ء ات۔ وہدیکہ ایندگہ چا بک ء رنگ سبز ات۔

”شرگشے چا بک ڈولدار انت۔“ بن ڈیوس ء دل پہ چا بک ء آپ ات
شالامن ء ہنچین چا بکے دست بہ کپ ایت “آچا بک ء پہ دلماگی چارگ ء ات کہ
تناوہدے کرنل ء وتی بگھی دیم ء گت ء رھا دگ بوت۔

”مرچی باندا بن ہم مزن مزینن واب گندگ ء انت“ دوکان ء سرا
نندو کین ورنناہانی تہا یکے ء درا ینت۔

”کرنل ء اسپ بگھی ء چا بک ء واب ء گندی۔“ پرچا زانا “من اے
ڈولین اسپ وچا بک گپت نہ کنیں۔ اگاں من زردین گڑا ہرچی رس ایت“
بن ڈیوس ء پسودات۔

”ماوشاسیہ پوسٹین مردم سول جنگ ء ساری سچی واہگ وارمان داشت نہ گت بلے
جنگ ء پداگاں ہر جہشی کے کے بچت بکنت پہ وت ء زمین ء ٹکرے بہ گپیت گڑا

منی خیال ء اے وہد ء ملک ء نیم ء واہند بوتان ۔“ آیک گرم داتکین نعلے ء سہرا
 کدینگ جنان ء یکوئی رپٹگ ء ات آوتی کار ء ہنچش دزگٹ ات کہ چہ پشتی نیمگا
 آ یو کین اسپیت پوتین مردمانی آہگ واوشنگ ء بے حبر ات ۔

”اگس سیاہین نسل ء مردم وتی زراں پہ مفتین تروتاب ء سیل وسواد ء بدل ء ،
 ٹوہین گرجا ء بندگ ء اسپیت پوستانی جیب ء دیگ ء بدل ء پہ وتی ہاتر الوگے ء
 بندگ ء کار مرزبکن انت گڑ ازوت دیم پہ دیمروئی ء رھا دگ بنت ۔“

ہے دمان ء یک اسپتین مرد کے ء گشت ”توزانت کاری حبر کنگ ء ات ء
 تا وہدے تئی قوم ء مردم وتی جند ء جائیداد جوڑ مہ کن انت کس ایشانی عزت ء نہ کنت
 ایشی ء پد حبر ء سہر حال بدل بوت ء آدوینان کے کاروباری حالتراں ء پد
 وتی راہ گیت رھا دگ بوتنت ۔ نزیک ء کارخانہ ء نیمروچ کئے نان ورگ ء ہٹل ء
 توارگٹ گڑ ابریکار ء نشگین ورنا یکپارگی ء پادا آتک ء ہر کس پہ دیسے رھا دگ بوت ۔
 ”نام تو برونان یور“ لوڑی ء وتی بچک ء رارضادات ۔ ”وہدے منی لوگ ء گرا
 گوزے گڑا نینسی ء حال بدے کہ من بیست منٹ ء پد کایان ۔ انکتہ من ء ننگار ء
 پلک شرکنگی انت ۔“

بچک رھا دگ بوت پانزدہ منٹ ء پد لوڑی پاداحت ۔ وتی پوست ء جوڑ
 بوٹکین ایپرنے درگٹ دوکان یے گبل گٹ ء پہ نان ء ورگ ء لوگ ء رھا دگ بوت ۔

وہدئے آلوگ ءنزیک ءسربوت گڑاسک گرم بوتگ ات آئی وتی سرء
 کلاہ دورگت ءکیسگ ءسُرین رنگ ءرومال ءچہ دیم ءہیدے پہک گت انت
 آئی لوگ ءڈنی دروازگ تیلانک دات بلے دروازگ تھاچہ کنڈی ات ءپداد
 سے رندا ٹلگ ءپد آئی ءد لکشیں زرد چکین زال نینسی ء دروازگ تچ گت
 دروازگ ءتچ بوہگا گون ورگانی وشین بوشنگ ات۔ واہ مروچی پٹاٹہ ءبٹ انت
 بن ءوتی حسکین لٹان ءگون تگ ءترکنان ءگشت۔

آمسترن کوئی ءتہا پترت اے کمرہ ءدومی دروازگ پد ءباغچہ ءتچ بوت
 کہ ایشی ءکنڈی انکتہ سُرگ ءات بلے آئی ایشی ءرا خاصین دلگوش نہ دات۔ آئی
 ءحیال بارین کجات آئی وتی کلاہ ٹیبل ءسربرا ایرگت ءیک کرسی یے چک ء
 نشت ءگشگ ءلکھت۔

”زوزو برونان بیار۔ من سک گوشنگ آن دومی من ءاے ماہ ءسودادگی
 انت اے بری صد ڈالر گیشترے دیان تنکہ پشکپتگین حساب دیم ءماہ ءبروبرہ
 بیت ءمے سراوام کسے ءمہ بنت“ پدا آئی وتی زال ءرا گون شری ءچاران ءپہ
 مھر وانی جُستے گت ”نینسی تو پرچا پش لہرز گئے؟ ترا چزے ءنہ تر یسنگ؟“ زال
 راستی ءلہرزگ ءپریشان ات ءآئی ءدل ءدر یلگ تیز ءدم تیز ءرو ءات آپہ
 زور وتی بدن ءتہے جذباتی جاورانی چیردیگ ءجہد ءات ءوہدیکہ بن ڈیوس ءانا

گتین جُست ۽ سِرا آئی حبر چیر دِیَان ۽ گشت۔ ”مم، من... باغچہ ۽ یک مارے
دیتے“

لوڑی دمان ۽ چست بوت“ کجا؟ کجام نیمگا“ کجات؟
”آ نیمگا“

باغچہ ۽ راستی نیمگا ہشکلین تاکانی توارات ۽ لوڑی ۽ دیم ہمانگودات گڑا نینسی گشت“
آنکونا....

”اے نیمگا“ آئی وتی مرد ۽ دلگوش دومی نیمگا تریشت۔ لوڑی ۽ ٹوھین بیلچہ چست
گٹ ٹماڑو مرچانی نیامجی ۽ مار ۽ پونشگ ۽ پداں کپت بلے مزینین پٹ ولوٹے ۽ پد
ہم ماردرنہ آتک۔

”زھگ گجانت؟ آباگ ۽ دومی دپ ۽ نہ انت؟

لوڑی ۽ گوں پریشانی ۽ جست گت۔“

”انان! آپمگ ۽ آپ ۽ پُر کنگا انت“

چمگ باگ ۽ راستین نیمگا جھلگ ۽ ات ۽ آود ۽ مار ۽ روگ ۽ امکان نیست ات۔
پشکا لوڑی پہ آرام و دل نشت ۽ پام ۽ یک پتینین تاکے ۽ گوں وتی دیم ۽ ہیدان
گوات کنگ ۽ لکمت۔

کے و ہد نہ گوست کہ آئی ۽ لوگ بانک ۽ سبارگ آورت ۽ دیم ۽ دات

انت۔ لوڑی گرم گرین برنج و پٹاٹہ و ورگ و لکنت۔

”نینسی! مروچی سبارگ بے وقت انت۔“ آئی و آپ و ران و دیوال و

دیم و درنجو کین گھڑی چارات۔ ”تو اگاں لوٹے کہ من گیشان چہ گیش ذر بیاراں

گر امنی و ہد و سکھیال داری و بکن۔“

آئی پہ محبت و تی زال و نیمگا چاران و گشت۔ ”شرین نام ترا حال نہ دات کہ بہت

منٹ و پد من کاہان“

”انان۔ من آدیست کہ دروازگ و دپ و گوست بے حبر و حالے نہ گت۔“

”ہو، اے بچک مروچان سک بے پرواہ انت۔ نزانان دل و جانے گجا

انت۔ لم و جنکے و حیالان انت۔“

ہے دمان و دوہین زہگ لوگ و پترت انت۔ بچک و عمر دو از دہ سال و جنک و

دو سال کم، بچک و تی مات و ہمرنگ و زردات و جنک پس و وڑا سیاہ تاب۔

”ناکو نام چمگ و سرات من گشت اے ڈول و بزور گون گشی من و دگہ کارہست“

جنک و گون رسگ و شرت و شکایت گت۔

لوڑی کندگ و لکنت و تی جنین و راجاران و گشتے۔“

”ہونا، من ترا چے گشت کہ ایشی و دل کسے و برتہ“

نام و کافی و کوپ بن ڈیوس و دست و دیان پہ تزن گشت ”کرنل تھارٹن و نوکر و پدا

اسپ گون انت ء اتکہ تی جنگین نعل پدا درآ تکہ“

بن ڈیوس ء گوں ترندی ء پسودات ”منی جنگین نعل چوزوت پھجر درنہ
ایت ”آئی کافی ء گٹ گران دوکان ء چہ ڈن درآ تک تاں کرنل ء ملازم پیڈی
اوشتاگ ء کندگ ء ات۔

”ہاں ڈے۔ پیڈی چون نعل پدا درآ تک۔

”ہو ہو۔ کرنل صاحب ء راتئی کار باز دوست بوتہ گشتے ایندگہ سیں لغلاں بجن
بدے ”گوشدار بچہ“ چے گشت کرنل ء را کار دوست بوتگ ء شامرو چیکین دور ء
پکان ء ہدازانت چے بوتگ وتی استادانی گشگ ء میارنہ کنے۔

برواسپ ء چہ بگھسی ء جتا کن جلدی کن“

”چینکہ دیر ء تیار بنت“ کرنل ء نوکر ء جست گت۔

”کم چہ کم ء یک ونیم کلاک لکیت، کرنل ء کار دلجی ء کنگی انت“ بن ڈیوس ء
اشکران ء گوات کناں ء پسودات۔

بیگاہ تہار بوہان ات نوکر ء کے خیال کنان ء گشت ”اے وڑا، دیر بیت

من کرنل ء دگہ کارے ء پہ روگئی انت۔“

”توبرو! فکر مہ کن من وت اسپ ء سر کنناں بن ڈیوس ء تسلی دات ء گشت۔

”تو شرکشے! منی کار بوت اگاں نا۔ گڑا کرنل ء تب ترندانہ“ نوکر پہ منت گشت”

نوں تو بے فکر بو برووتی کارء بکن بکھسی سر بیت“ لوڑی پہ ہمدردی حبرء ات غ پلا
 چہ چل ء گرین لغلانی کشگ ء لکت آدل ء تہاوتی کارء گلاہگ ء گل ات۔

گور بیچانی ریاست کیرولینا ء عدالت ء اسپتین ماڑی روتج ء برازاں
 گوں تر پگ ء ات۔ پشت ء بزین در چک ات انت کہ آوانی سرا بازین مرگانی رم
 بال اتنت۔

بزگین لوڑی بن ڈیوس ء آزمان ء نیمگا یک برے چارات ء وتی سینگ
 ء سراسلیب ء نشان جوڑ کناں ء دعالوت۔

”یا خداوند، یا یسوع مسیح، من ء انصاف بدیت من بے گناہان من کسے ء چابک
 نہ دزاتگ اے منی چک ء الزام و بہتہام انت زلم و زورا کی انت پولیس ء دو سیاہین
 سپاہی ہم آئی کش ء اوشتاگ ات انت آگوں ہمدردی ء وتی ہم رنگین مردم ء
 چارگ ء اتنت کہ آئی ء دست ء زمریل اتنت ہے دمان ء عدالت ء کارندہ ء گوں
 برزیں توارے ء جارجت ”ملزم بن ڈیوس دزی ء پیشی ء ساڑی بہ بیت“

بن ڈیوس پولیس ء چیردستی ء عدالت ء پترت آئی ء دیم ء زردی یے ء مانشتاگ
 ات آئی ء سراسلزام ہمیش ات کہ آئی چہ کرنل تھارٹن ء اسپانی بندگ جاہ ء پانزدہ
 ڈالر ء قیمتی چابکے دزاتگ۔

عدالت ء کوئی ء ہر وژین مردم نندوک اتنت کرنل تھارٹن ٹام بن ڈیوس ء
جن چک دگہ اسپت پوشاکین مردم ء بازین سیاہ پوسٹین ورننا۔

جج کہ نوک وتی اگدہ ء نشنگ ات آئی گوں آہگ ء چہ بن ڈیوس ء بخت گیت۔ ”تو
اے الزام ء بارواچزے گشگ لوٹے۔

”من بے گناھے اول ”بن ڈیوس ء نک خشک ات۔ جج نوکیں مرد میے ات آئی ء
راوتی ریکارڈ جوڑکنگ ء فکر ات ء ریاست ء تہاشپ وروچ دزی ڈنگی ء واقعہ بوہگا
ات انت بازین صلاہ کاراں آئی ء راھے مشورہ داتگ ات کہ وت ء راثرند بدار ء
ہر کس کہ گرگ بیت سزا ء مھتل نہ بے۔ وہدیکہ جیوری ء دراہمین باسک اسپت
پوسٹین نسل ء چہ تعلقدار اتنت وکیل استغاشہ یک میجرے ات مقدمہ ء کاروائی ء
گشگ ء لکھت۔“

”پورا آزر! منی حیال ء جیوری باسک ایندگہ ثبوتان بچار انت ہم، پرچا کہ
لزم یک سکین خطرناکیں مردے ایشی ء خیالات چوش باغی ء انت۔ آئیڈول ء کہ
سیاہ پوسٹین مردمانی لٹ وپل ء ذمہ دار اسپت پوست انت زمین وجا سیداد ء باروا
ہم اے واجہ کار ء حیال ولیکہ مے چاگردی راہ ورسماں چہ چٹ جتا انت ء سکین
بدین لیکہ درشان کنت اے مردمانی دلانی بدلینگ ء رندا انت ایشی ء دپ ء چہ دو
غزت مندین مردمان ہے وت وتی گوشان اشکگ انت کہ اے ریاست ء نیم

میراث پہ زور برگ بوتگ ء اگاں حق و انصاف چارگ بہ بیت، گڑ اسپت پوتین
 مردم وتی نیم جائیداداں سیاہین مردمان ء بدینت، اے مرد کہ شے دیم ء
 اوشتاگ ایوکا پازدہ ڈالر ء چابک ء دُز نہ انت بلکہ اے وتی جبین ء نفرت ء
 شریدارین مردمانی قیمتی چیزانی دُزگ ء رنگ ء نشان دنت منی خیال ہمیشنت کہ
 کمیونسٹ، نام پینی ء والیئر ڈولین مردمانی ہاترا کارکنت ء ریاست ء تہا بدین کار
 کنگ ء اڑ و جنجال ودی کنگ ء استاد روگیں حبر شنگ کنگ انت منی گوں عدالت ء
 ہے دز بندی انت کہ ریاست ء ہلاپ ء چست و ایر کنو کین اے مرد ء ہلاپ ء
 ترندین گا میچ زورگ بہ بیت تاں کہ ایٹی ء پرو پیگنڈہ دگہ شومی یے ء سبب مہ
 بیت“

”من اے حبر ء گوں تپاک نہ کنان“ وکیل ء صفائی ء گشت ”بایدین کہ

استغاشہ ء وکیل گواہ و شہوتانی حد ء تاں حبر بکنت“

”وکیل استغاشہ ء راگشگ بیت کہ ہرچی شہادت انت ہماوانی متابک ء

حبر بکنت“

جج ء گوں برزیں تواری ء گشت۔

بن ڈیوس بزرگ بزرگی اوشتاگ ات۔ آئی وتی زند ء نام پینی ء والیئر ء نام نہ اشکلگ

ات۔

کیونٹ، ریاست ءِ ڈژمنی، اے دراہ نوکیں حبر اتنت آئی اے تاں
 زانت کہ ٹماٹر ءِ پروپیگنڈہ ءِ تہاچے پرک انت وکیل استغاثہ ءِ دوارگ وتی بیان
 بناکت۔ ”مناگاں عدالت اجازت بدنت گڑامن گشگ لوٹاں کہ کرنل تھارٹن
 ملزم ءِ گراوتی اسپ ءِ نعلانی جنگ ءِ شت ہماروچ ءِ ملزم ءِ آئی ءِ ڈولدارین چابک
 دیست گڑاگنوک و شیدا بوت ءِ وتی دل ءِ واہگ درشان کت انت کہ آئی ءِ دل
 انچین چابکے لوٹیت۔

نون دومی گپ ءِ گوشدارے کرنل تھارٹن ءِ کارداردومی براں و ہدے
 اسپ ءِ ایندگہ نعلانی جنگ ءِ شت گڑا آئی ءِ را یک الہی کارے پہ زوت روگئی ات
 گڑاملزم ءِ گشت من اسپ ءِ گون بگھسی ءِ وت سرکناں و ہدے سرشپ ءِ و ہدان آئی
 اسپ بُرت ءِ سرگت گڑادومی صحب ءِ درستان دیست کہ چابک گارانت۔
 الہی حبرے کہ شک ہمائی ءِ سرا بیت و ہدے آئی ءِ چہ پولیس کانسٹیبل ءِ تھارٹن ءِ
 کاردار ءِ جُست و پرس گت گڑا اے ترند بوت ءِ زاہ و بد ءِ کپت بلے و ہدی پٹ و
 لوٹ کنگ بوت گڑا چابک چہ ہمائی ءِ دوکان ءِ در آتک پکائیں حبرے کہ چابک
 ہم ہمائی ءِ دُز اتگ، ”دیم ءِ اوشتا تگیں بن ڈیوس ءِ دیم ءِ رنگ زرد بوتکت آئی پہ
 واہگ وامیت وتی وکیل ءِ نیمگا چارات بلے آئی ءِ وکیل ءِ لہتیں گپ و تران گت ءِ
 چہ عدالت ءِ لوٹ گت کہ شک ءِ سراملزم مل دیگ بہ بیت۔

وکیل ء صفائی ء بیان ہلا س بوت گڑا بن ڈیوس ء جیوری باسکان ء گون ارمانین
 دیدگاں چارات بلے زانگ نہ یوت آپے حیال ء انت البتہ مقدمہ ء میل
 چاروکان فہمتگ کہ وکیل صفائی ء راوتی موکل ء حبرانی سرا بھیسہ نہ بوتگ۔
 گواہانی باری احت گڑا کرنل تھارٹن ء وتی چابک پچہ آورت ء ملزم
 گوٹگین گپ وتران ء ہم تصدیق گت کہ آئی چے واہگ داشتگ جرح شری ء
 بوت وکیل ء صفائی ء کرنل ء گواہی ء لاکمزورکنگ ء ہج پیہمین وس وا کے پیش نہ
 داشت۔

دومی گواہ پولیس ء سپاہی ات کہ آئی گواہی دات کہ چابک آئی ء رادوکان ء کباٹ
 ء چیر ء دز کچنگ۔

”پیرا اے چونچر ء وڑا مئے دیم ء مک بوت۔“

”بلے وہدے ما کباٹ چست گت ء اینگو آنگو پٹ ولوٹ گت گڑا ایشی
 ء سر پہ سار بوت ء وہدے ما چابک درکت ء ایشی دیم ء ایرکت گڑا وار تے قسم کہ
 من ہج نزاناں.....“

ایشی ء پداستغاشہ ء وکیل ء دیم گون وکیل صفائی ء دات کہ تو جست کت
 کنے۔

ملزم کانٹیل ء بیان ء چے گیشتر پریشان ولا چار بوت ء بزگی پہ جیوری ء

وتی وکیل ء چارگ ء ات۔

وکیل صفائی ء کانٹیل بخت گت ”تو گشے کہ ایشی نہ متنگ کہ آچا بک ء
دزانت زھر گپنگ ء بدوردے کتنگ بوت کنت آپہ وتی بے گناھی ء اے ڈول کنگا
بوتہ“

کانٹیل کنگ ء لکتہ ء پہ مسکرائی گشتے ”من دنگہ صد ء گیش حبشی دزی ء سرادز
گیر گتہ بلے یکے ء ہم نہ متنگ کہ آئی دزی کتنگ۔“
”منی گپ ء پسہ ء ہو یا اناں ء بدے“

”ہو! بوت کنت بلے اے ہم بوت کنت کہ ماہ زمین ء بہ کپ ایت“ کانٹیل
انکتہ مسکراہ و کنگ ء ات حبر تچک ات کہ وکیل صفائی کمزور انت ء دگہ جرح ء
دلیل دیگ ء ہج فائدہ نیست و ہدے استغاشہ ء وکیل ء حبر زانت گڑا نشت ء گشتے
واجہیں جج بس منی حبر ہمیشنت“

مقدمہ ء کاروائی کے محتفل بوت بے پدا ہم لہتیں مردم ء آتک ء ملزم ء جوانی و شری
ء باروا حبر گت ء آہان گشت کہ اے دیانت دارین مردے نامدار بوتنگ ء دگہ
چشمین بدین مردے بوتنگ عدالت ء استغاشہ ء راگواہ لوٹ گڑا لہتین مردم ء اتک
ء گواہی دات کہ آوان ملزم ء دپ ء چہ اشکنگ کہ اگاں سیاہ پوسٹین مردمان ء حقیقین
واجہی برسیت گڑا نیم میراس ء مالک نبت ، دگہ یکے ء گشت کہ ملزم ء ہے حبر کتنگ

کہ آگاں سیاہین مردم گر جاؤ عبادت جاہانی سراہینکر باز زر چیا ہرچ کن انت کہ
 وہدے کہ خدائے آوانی پرواہ نیست بن ڈیوس و دپ پتچ ات آچم ووت اے ڈولین
 مردم و گیاں گندگ و اشکنگ و ات آئی جہد گت کہ حبرے دو بکنت بلے آئی و
 وکیل بار بار آئی و ممکن کنگات گڑا آپہ بے تواری اوشتات ہنچش کہ وتی معاملہ قسمت
 و دست و داتگہ و چاریت۔ استغاشہ و وکیل و وتی دراہین دلیلانی سرجم کنگ و پد
 مقدمہ و مہکمی و جارجت وکیل صفائی و بیان و چہ ہنچش مالوم بوہگات کہ انصاف و
 بدل و رحم لوٹگ و انت ایشی و پدنج و مقدمہ و کاروائی کرت عدالت و دیم و پیش
 کنان و جیوری و باسکاں چہ دستبندی کرت کہ ایک آسرے و سر بہ بنت۔ بن
 ڈیوس اے دراہین و ہد و عدالت و تہا یک کوہی گرانڈے و پیم و ہزاتگ ات کہ
 شکاری کچکاں مانترینگ عدالت و یک کنڈے و ٹام ہم اشتوک ات آئی و لٹانی
 سر و پکلند آئی و خبثیں کارانی نشانی ات۔

عدالت و تہا مہلوک و سک سک بنا بوت ہے دمان و نج کرنل تھارٹن و گرا آتگ
 ات و آئی و گون و گپ و تران و لگت۔ ملزم و گوش ہمانیمگا سک دات انت بلے
 آج و سر پد نہ بوت۔

”کرنل! کیس و بار و اتو چے گشے“؟ نج و جست گپت۔

”منی خیال و سز و کمتر بکن، اے مے علاقہ و شرترین لوڑی انت“ کرنل و پتہ

دات دمانے ۽ پد جیوری ۽ باسک چہ دو می کمرہ عدالت ۽ آتک انت عدالت ۽ تہا
 یک ہاموشی و بے تواری یے تالان بوت ملزم ۽ بدن ۽ ہون پادانی تہا گشے بدات
 انت حج ۽ جست گت ”واجہاں شہا فیصلہ ۽ سر بوتے“

”ہو؟ کماش ترین باسک ۽ درایت عدالت ۽ کلرک ۽ چہ جیوری ۽ باسکاں چہ یک
 کا گدے زرت ۽ گوں زور ۽ وانگ ۽ لکھت۔

”جرگہ ۽ مردمانی فیصلے ۽ رد ۽ ملزم ۽ اے جرم گتہ“ عدالت ۽ کوئی ۽ بے تواری یے ۽
 مانسانت بلے ناگت ۽ یک زالبولے ۽ گریوگ ۽ تواری بے تواری پر وشت۔

اے بن ڈیوس ۽ زال ۽ پریات اتنت آئی ۽ کش ۽ نندو کیس زہگان ہم
 گریوک بناگت، گریوگ ۽ انداز ۽ چہ عدالت ۽ مردمان ۽ کندگ ۽ گپت بلے اے
 جاوانی تہا آوانی و استا ہر یکے ۽ دل ۽ تہا ہمدردی است ات، بلے عدالت ۽ یک
 کندے ۽ اوشتا تگین بن ڈیوس لوڑی ۽ ملازم نام ایشانی گریوگ ۽ سر ۽ کندگ۔ ات۔

عدالت ۽ ملزمانی جاہ ۽ اوشتا تگین ملزم بن ڈیوس گون اے لبزانی اشکنگ ۽
 گوں گشے چو بے جانین جو نے ۽ کرسی ۽ سرا یر بوت آئی ۽ سیاہین دیم ۽ گشے
 کسے ۽ الگدار مشگ ات۔ مردمانی دل ۽ آئی بارواوڑ وڑین حیاں آہگ ۽ اتنت
 بلے عدالت ۽ تہا یک انچین مردے است ات کہ آئی ۽ زانت کہ آ بے گناہ انت
 ہمیشکا آگوں ترس لرز چہ عدالت ۽ در آتک مروم اے حبر ۽ حیران اتنت کہ یک

چاہے معاملہ پر چائینکس بزرگ بوتگ جوڑ کنگ بوتگ بے راتے کہ زخم
ہر غم و پشتمے کسانین حبر بنت۔

پیشمے چارنج ات پیمشکانج و جارحت کہ سزاباندا اشکنانینگ بیت۔
”حوصلہ کن بن حوصلہ“ مردمانی پادا آہگ و شرط و گوں صفائی و وکیل آئی
و گرا آتک و تسلا دیگا لکھت اے و ہدی ہج زانگ نہ بیت کہ تراپے سزادیک بوتہ
بلے سیاہ پوستین ملزم و را کے تسلی بوت پدا آپڑ مردگ ات پولیس و چپ و چاگرد
و ہدے آڈن و در آتک گرا آئی و زالبول و چکاں آ بغل کت و گریوگ لکھت
انت۔ ہے دمان و چہ آئی و چمان دوزنڈین ارسانی ترمپ در آتک و ایشانی تھا
گار بوتنت دومی سہب و ڈاکخانہ و گرا دواسپیت پوستین ذات و مردم، اوشتانگ و
گپ و تران و ات انت تو سہی یے؟“ یکے و گشت۔ ”چے گپے؟“ دوشی بن
ڈیوس چہ جیل و تچگ و جہد کنگ ”اے تو چہ گشگائے تنگہ آئی راج سزادیک نہ
بوتگ و تچگا انت واقعی گنو کے“ بہر حال من بن ڈیوس و زاناں آشرین سپاہین
ذات و مردے من و بیھہ نہ کنت کہ آئی چاہک دزاتنگ

آنچو حبر و اتنت کہ گشے آیک مردگے و باروا گیر آرگ و انت۔

”منی خیال و اے مقدمہ و جج مسٹر ہارٹ شرین مردے بن و چہ جیل و تچگ و
فیصلہ شر نہ کنگ، ہمودابہ و پت انت یکین شپ سالے نہ ات۔

مردچی وہدے بن عدالت ء آرگ بوت گڑا آئی ء دست و پا دتھکڑی جنگ بوتگ
اتنت آادیندگہ ملزمانی پیم ء یک ردے ء اوشتوک ات۔

آبے زار بے زار ء نہ گیگ گندگ آہگ ات عدالت ء آئی ء کہول ء مردمان ہوار
لکھتین دوست وازیز ہم نندوک اتنت۔

اولی مجرم ء راسزادگیگ بوت کہ آیک ورنائے ات آئی جرم قتل ات ء قتل ء سوب
یک زالبولے ات کہ ہمائی ء ہاترا آئی دگہ مردے کشگ ات۔ ملزم ء راگشگ
بوت کہ آمردم ء جان ء عزت ء بزانت پرچا کہ آئی ء دگہ سیاہ پوتین مردے کشگ
ات وہدیکہ مجرم وت اسپتین زات ء چہ ات آئی ء را ایوکا یک سالے ء جیل دیگ
بوت دومی کیس یک اسپت پوتیس ورناء یگ ات۔

آئی ء عمر پست سال ات ء آئی جرم ہمیش ات کہ آیک کلر کے ات ء
لاٹری ء ٹکفانی بہا ء سرا آئی ء مزین زڑے وارنگ ات آپوش کہ سفارش داروکیں
مردے ء ات پیمشکانج ء آئی ء نصیحت گت ء مزین تقریرے ء پدشش ماہ ء قید ء
صد ڈالر جرمانہ ء سزادات۔

”بن ڈیوس دیم ء بیا“ حج ء ہکم دات۔ آچہ اوپینگی ء جہہ سرات پرچا کہ دیوال ء دیم
ء اوشتگ ء آواب پتگ ات، آہما کوہی سیدے وڑا ہز اتگ ات کہ آئی چپ و
چاگرد ء شکاری کچک انت۔

آئی چم چست گت انت حج ء چمانی تھا یک برے چارگ ء پدوتی دیم

ء ٹیبل ء سک دات انت -

”بن ڈیوس! تئی سرا مقدمہ بازین عزت دارین مردمانی ساڑی بوہک

کنگ بوتگ ء انصاف ء روء ء تو دُز ثابت بوتگے تو یک نزاننت کارے نہ ءے ء نیکے

طفلے ء تو وتی قوم ء یک ہر یارین مردے یے بلے زانگ نہ بیت تو دزی پرچا

کتگ - چیا کہ تو غریب و مفلے نہ ءے ء نیکہ دزے بوتگے - البتہ ہے گشگ بیت

کہ وتی قوم ء عادت رد بگہ آوانی رگ ء تھا ہست انت دزی کتگ -

تو زانے کہ دزی چونین بدین کارے دومی مردم ء مال ء پہ زور برگ

چاگرد ء تھا یک زہر قاتلے ایشی ء ہوار تو ہنچین گپ و حبر گتہ کہ اگاں یک عام

مردے ء گوشان بہ کپ انت ء چاگرد ء تھا ضد و کینگ و دی بیت ء ہے مردم کہ ایشانی

واجہ ء شری ء دیمپان بوتگ انت، آوانی ء ایشانی نیامچی ء کش و چیل بنا بوت کنت -

”شر تو چزے گشگ لوٹے کہ ترا سزا دیگ مہ بیت“

”من چے گشت کناں پرچا کہ چا بک نہ دُز اتگ“

بن ڈیوس گریوگی چے گشت -

”قانون ء اے ڈولین جرم ء ہا ترا سکین سزا تجویز گتہ ء الم ء ایشی ء سبب شے

ذات ء کار و کردانت کہ ترا انچین سزا دیگ بہ بیت کہ ایندگہ مردمانی و استا عبرتے

جوڑ بہ بیت۔ تراہست سال قید بامشقت ء سزاہم بوت کنت بلے ماچاران کہ تئی
 پشت ء چک انت لوگ انت۔ بلے من تراہنج سال قید بامشقت ء سزا دیاں تان
 کہ تو ایشی پہ وتی عاقبت ء شری ء ہا ترا یک بیہارے بزائے ء قانون ء قدر تئی
 دل ء بہ نندایت۔“

”اومنی مالک! ما برباد بوتان منی لوگ واجہ“ اے چھیال بن ڈیوس ء ذال
 یگ ات کہ گریوان وتی مردے امبازاں زرت۔

”بزگیں زال غریب ء بچار“ کسے ء پہ ارمانی گشت جیل ء انچار ج ء آجتا گت ء
 گشت، شما جیل ء ایشی گون ملاقات گت کئے، انی، دیر بو، مردم بن ڈیوس ء چارگ
 ء انت۔ اول سراذلت ء دلپروشین دروشے آئی ء دیم ء پد ر بوتگ ات بلے پدا
 آئی ء دیم یک سنگے جوڑ بوت ہما ڈول ء کہ ایشی ء سراہج ڈولین احساس و مارگ
 نیست ات انسان ء کرد آئی ء وراثت ء رویہ ء دری جاورانی سو ب ء جوڑ بیت آئی
 ء ذلت ء مارگ ء دلپروشی ء باہشت ء نوزدہمی صدی ء دو دانی درانگازی بوہگا ات
 کہ بن ڈیوس ء ہیست سال ء غلامی ء پانزدہ سال ء آزادی دیتگ ات ہما بے
 مارگی ء گوں آئی پہ بے گناہی اے سزا قبول کتگ ات زانگ نہ بوت چہوڑ آ بے
 مارگ ات پرچا کہ بے مارگی وحشیانی راہ و دودے۔

پنج سال ء رند جون ء ماہ ء یک سہے ء کہنن لبرٹن پلانک روڈ ء سرائیک
 سیاہ نسل ء مردکارے لنگ جنان روگا ات آئی ء کوپگ جہل اتنت ء دیم ء سرائیک
 چک وکونس، پیمشکا آئی ء اصل عمر ء بارواہج گشگ نہ بوت پرچا کہ دیم ء کرچکان
 چہ آپیر ء دپ ء دنمان ء چمانی سوب ء ورنات۔ چہ سھر اتنت انچش کہ تپ ء
 گیشی یا یک کینگ ء آسے ء سھر تر اینتگ انت آیک پادے ء درد ء سوب ء لنگ
 جنان ات بلے دومی پاد سلامت گوں ترندی وکیان ات۔

”زاناں و ہدے پنج سال ء پدا آ منا گند انت گڑا آوانی دل ء مارگ چے
 بنت زاناں نینسی ء اے پنج سال ء تہا چکان ء چون رو دنیگ البتہ آگد ء شودگ و
 استری ء سک بلد ات زاناں منی چک چے خیال کناں جیل ء بندین پت ء
 زہگ گل بنت یانا البتہ منی بکی سک مزن بیت آ اے حبر ء نہ منت کہ آئی ء پت ء
 دزی کتگ من بے ترکی ء روان ء آوان گڑینان“

پنج منٹ ء پدا آ ہما لوگ ء دپ ء اوشتوک ات کہ و ہداں بن ڈیوس ء گھس ات۔
 یک برے آئی ء دل وش ات پدا کے پریشان ء بے قراری ء اثر تالان
 بوتنت آپہ زوت دروازگ ء ٹلگ ء لکت۔

”کئے انت“؟ تہا چہ یک زالبولے ء تو آرا تک۔

”ڈیوس ء لوگ بانگ ہمدانت“؟ آئی دروازگ دپ ء درآمدین زال ء راجست

گپت۔

”مسز ڈیوس نامین مردم اِدء نیست تو دگہ جاھے ء آتگکے؟“

”گڑا اے لوگ کئی انت“

”اے منی مرد پرائمس سمتھ ء جنء لوگ انت“۔

”مزء پہل کن بلے لھتے سال ساری من اِدء وہدے آتگک اتوں گڑا اِدء بن

ڈیوس نامین مرد کے ات ء اے مکان ہمائی ات“۔

”بن ڈیوس؟“

هو هو! ساری ء اِدء بوتہ بلے آئی ء رامنی حیال ء پس یا گرانڈے ء دزی کنگ ء

جیل ء بنداش گت“

پرائمس! آئی تہا تو ارگت ء جست ء لکھت۔

”ہا بن ڈیوس کہ اے لوگ ات پر چا جیل اش گت۔؟“

”اپے دز اتگ اتے“ تہا چہ و ابنا کین تو ارے ء مردے ء پتہ دات۔

آ مردم دیمتری لوگ ء دپ ء شت یک ڈولدارین زالبولے ء دروازگ

تچ گت ء شک ء گوں آئی ء چارگ ء لکھت ء گشتے ”بکش“

”بی بی! تو من ء حال بدے کہ بن ڈیوس نامین مردم یے ء شے ء کش و گور ء لوگ

ات چون بوت؟“

”ہو، آ، اے دیمؑ لوگ ءات بلے آئی مردمے کشت ءجیل ءشت۔“

”شر! شما آئی ءچکانی باروا سہی یے کجا انت؟“

”بچار واجہ! مارا گوں اے ڈولین مردماں چے کار آہم وتی مرد ءوڑا بوت آئی وتی

مرد ءشاگرد ءگون دوستی گت ءچک یل دانتت ءتک۔“

”پدا جنک ہم انچو بوت بچک ءیک اسپتین رنگ ء مردمے کشت ءرندا جیل ء

پولیس ءلٹ وگٹان ساھے دات پت ءجیل ءروگ ء پد پشت ءدیم ءکس نیست

ات ءھے ڈول ءجنک ءرا ہم پدا کشتے ءکورے ءچکل ایش دات۔

اے حبرانی اشکنگ ءگون آسنگ سیاہ بے ترک ءتوارا وشتا تگ ات۔

”شرین، آوانی جاہیدا؟“

”وام دار، وکیل ءٹیکسانی نام ءہر کس ءوتی بھر گپت البتہ مکان یک اسپت ذات ء

مردمے ءبہا گپت۔ نوں پہ بخت و پرس دگہ ہج پشت نہ کپت پیمشا آ مردک لنگ

جنان دیم ءدریا ءلمب ءیک مزینیں شگے ءسرانشت۔

پدا آئی چہ وتی پاداں بدرنگین پچوکانی پٹی پچ کتت ءپاداں ءآپ ءتہا اے

گت کہ سک پدردانتت۔

پانچ سال ءپہ زور کار گرگ ءجبر و مشقت ءبرگار کیمپان آئی ءزند ءجاد

سک نہ گیگ کتگ انتت وتی ڈولین مردمانی دست ءآوانی سرازلم وزوراکی ء

جانورانی وراک ء گند و بد بوھین کوٹیا نی تہا چوش پس و گوک ء آئی ء زند گوازی بنگ
 ات۔ لہتیں و ہداں آئی ء گھس ء چہ کا گد و کراچ آتگ اتنت بلے روچے یک بیگار
 کیچے ء روچے دومی ء۔ اے رابطہ ہم بست ء کا گد بند بوتنت ء پداروچے آیک
 ٹھیکدارے ء چہ دومی ء دست ء ات ء آئی ء شری ء کارزبری ء آئی ء جیل ء چہ سزای
 کمی ء ہم راہ و در بند کنتت۔ و ہدے در اھین امیت ء در بند بوتنت آئی ء راچہ
 مرد ماں نفرت بوت ء ہما مردم کہ آئی ء اے سزای ذمہ و اراتنت یک مردے ء گون
 نا جاہزین وڑے ء زور و زبردستی زلم و جبر کنگ بہ بیت گڑاوتی بے گناھی ء باروا
 حیاں کنان ء آئی ء دماغی حالت کجا شربنت۔ آئی ء حیاں ء کرنل تھاڑن ء چہ یک
 سیاہ نسل ء مردے ء آسودگی برداشت نہ بوت ء آئی ء بربادی ء ہاترا آئی ء
 پندلے سازات آئی وتی دل ء حیاں گت کہ آ مظلوم و بزرگیں سیاہ رنگ ء مردمانی
 سرازلم ء مسترین نشانی انت ء کرنل تھاڑن اسپیت رنگ ء مردمانی نماہندگ انت
 وتی قوم ء بزرگی ء پد متنگی ء بیر گرگ ء واہگ آئی ء دل ء چست بوتنت آئی ء دماغ
 ء اے یک آسے ء وڑا جمبورات بلے مروچی ہے آس چگردی اشکر روک ات۔

و ہدے آچہ دریا ء لمب ء پادا آتک گڑا دریا ء کش ء در چکانی مزن ء زندین
 شامباں آئی ء چم کپت انت آئی وتی پشک ء کیسگ ء چہ یک چاقوے کش ات ء
 شش فٹ دراجین لئے بُرات ء تراشت ء انچش بر و برکت کہ یک خطرناکیں

سلا ہے جوڑ کرت ۽ وہدے ہر کسی سر ۽ بہ لکیت گڑا آئی ۽ مجگان کش ایت آئی
 ڈنڈا دست ۽ گت ۽ سڑک ۽ پشتی نیمگا یک سفیدین بنگلہ یے نیمگار ہادگ بوت
 بنگلہ ۽ گیٹ ۽ پترت ۽ وتارادر چکانی تہا انچس چیرے دات کہ کس آئی ۽ رادیت
 مہ کنت۔

نیمروچ بوتگ ات ۽ شپ ۽ چہ پیادگ ۽ پیداک ات ۽ سک گوینگ
 واین ات بلے وتی کہول ۽ ملاقات ۽ پہ آئی ۽ واب وگرون مرتگ اتنت بلے واب
 پھانسی ۽ سرائیت ۽ آئی ۽ گردن ہے در چکانی بن ۽ پلانی سرائیر بوت وواب شت۔
 واب ۽ تہا آئی وتی کسانی دیت وتی مات ۽ بغل ۽ وتی پت ۽ مھر وانیں چارگ
 ہندگ یات آتک انت آئی وتی جوانی دیت وتی جنین دو معصومین زہگ پدا
 واب بدل بوت۔ آئی بیگار کمپ دیت ۽ پدا آئی ۽ ناگت ۽ دوزخ دیت آتن
 گرون ۽ بے حال کچگ ات پدا یک فرشتہ یے ۽ آئی ۽ دپ ۽ جام ۽ پیالہ دات آئی
 لوٹ کہ جام ۽ بہ تنکیت بلے پیالہ کپت ۽ واب ہم گار بوت یک کسانیں زہگے آئی
 ۽ دیم ۽ اوشتا تک ات ۽ گشگ ۽ ات۔

”ابو! بیچارگ گرونک انت واب کپتہ ڈالی! پل بیار کہ ایشی ۽ سرائیر کنان پدا ایک ۽
 بیار“

یک کسانیں زہگے ڈولدار ات ۽ آئی ۽ دیم ۽ اوشتا تک ات اولی سرائی زہگ ۽

گپ نہ ء فہمت انت کہ چے گشگ ء انت بلے وہدے آئی زھگ ء مھر و محبت ء
 سر رتھیں لہزاں فہمت گڑا آئی ء دل ء یک دگہ ڈولین مارگے ودی بوت آئی چہ
 یک مزین مدتے ء ایوکا بدورد ء زاہ و بد ء ابید دگہ چے اشگگ انت زھگ ء
 مھر و انین لہزاں آئی ء درد یگین دل ء راہاوشی و آرام دات انچش کہ دریا ء لمب ء
 سردین آپ ء۔

اے ڈول ء آئی ہاموشی ء گوں چم بندگت انت ء چکان آئی ء سرجمین
 بالادگون پلان باردات۔ جنک! آئی ء نام ڈالی ات پل سندان ء دیم ء روان
 ات ء بچک لوگ ء چہ یک ء رندا شگگ ات۔

بن ڈیوس ء وتی دیم ء پل و تاک دؤر کنت ء جنکو ء چارگ ء لکت آئی ء
 دل ء تہا مھر ودی بوتگ ات آگوں و ابینا کیس چمان جنک ء سھرین مود ء اسپتین
 نازکین دیم ء ایمنی ء محبت ء پیغمبر مارگ ء ات۔

آئی ء طفلی دیم چوش نور ء رژنا ات اناگت بن ڈیوس ء دل ء آتک کہ
 آجک ء رانقص دیان ء آئی ء پت ء چہ بیرگت کنت بلے اے خیال دمان ء گار
 بوت۔

جنک پل ء سندگ ء دزگٹ ات تاں بن ء راسپ ء نعلانی توار گوشان
 کت انت اسپ ء گاڑی آئی ء نیمگا پیدا ک ات اے ہا مردم ات کہ آئی ء را

ایشی ۽ ودارات ناگت ۽ آئی ۽ دل ۽ بیر گرگ ۽ جذبہ ۽ جہہ جت ۽ آگون لٹ ۽
 پاو آتک ۽ پہ حملے ۽ ساڑی بوت بلے پدا..... جرم نہ کنگ ۽ احساس یا کرگ ۽ ہم
 جکو ۽ طفلی کردار ۽ را آئی ۽ را انچش وتی گرفت ۽ گپت کہ آئی حملہ گت نہ گت
 وتی جان ۽ بچارینگ ۽ دگہ نیمگے ۽ تچک ۽ لکت۔

ہما نیمگا آتچکا لکت گڑا جنک پُل ۽ سنگ ۽ ات کرنل تھارٹن ۽ دیت
 تاں کہ یک خوشی، حبشی یے تچان ۽ جکو ۽ نیمگا ۽ گون لٹ ۽ روگ ۽ انت۔ جنک
 ہم گون حیرانی ۽ وتی نیمگا آہو کین مردک ۽ چارگ ۽ ات ٹرس ۽ کرنل تھارٹن وتی
 وتاس کش ات کہ ہر و ہد ۽ آئی ۽ لانک ۽ ات آئی سر ۽ نشانہ گران ۽ وتاس آس
 دات بن ڈیوس لھتین قدم تتران ۽ جنک ۽ قدماں کپت آئی ۽ دست تالان بوتنت ۽
 یک ہیگک ۽ گون دے در آتک۔

جنک ۽ دست ۽ اسپتین گلاب ۽ پُل آئی ۽ دست ۽ چہ کپت انت ۽ حبشی ۽
 خون ۽ تہا سھر بوت انت۔

غمانی شریدار

چینوف اردس

روح برکت بوتگ ات ہنچش کہ جوانی پیری ء سر بیت۔ اے و ہدی روز
 رد ء تہاری تالان بوہان ات ء برف ء ٹکر چوش پکی ء پیم ء اسپیت اسپیت ء
 درچکانی ٹال، دیوال، چھت ء دگ ء سراتچو کین اسپانی پشت ء، کوچوانانی کلاہ ء
 کوچکانی سرا یک پارگی ء کپان ء بدگ ء ات انت۔

لوچوان ایونا وتی بگھی ء دی می سیٹ ء سراسر سٹو کی نشنگ ء انچش مالوم
 یٹ کہ اگاں برف ء چادرے سراتالان بہ بیت، ہم آئی راواک نہ کنت کہ ایشان
 چہ وتی سرادو ربکنت۔

آئی ء بارگ ونزورین مادگیں اسپ ہم اسپیت ات۔ برف ء سارتین
 گوت ء آہم نز آورتگ ات۔ ایشی ء لاغرین بالاد ء چہ پہلو در آت انت ء دست
 و پادے پش بانس ء دار ء تچک اتاں ہما ڈول ء کہ اسپتین حاک ء اڈ کنگ
 بوتگ۔

ایونا گون وتی اسپ ء ساعتے ء گیش اد ء اوشتوک ات، آہم روح ء
 ساری ترسواری ء پٹ ولوٹ ء در آتنگ ات بلے تنی و ہدی ہج سواری، آئی ء دزنہ

کچنگ ات شھر ءِ سراسام ءِ تہاری تالان بوتگ اتاں ات، لیمپ وبتی گیشتر روژ
ناہی دیگات انت بلے سڑک ءِ سراسام آگیشتر بوتگ ات،

ایونا ءِ اسپ ہم گشے یک فکرے تہا گارات، انچش کہ آبیچارگ ءِ راجہ آئی
ءِ واب و حیلانی دنیا ءِ پہ زور در کنگ ءِ یک جنجالے ءِ تہا دور دیگ بوتگ، آچے ہم
وتی غمان گار نہ بوت و ہدیہ کش و گر ءِ ابید چہ جاک، تر سنا کیس روژ ناہی ءِ تچ
تاگ ءِ دگہ ہچی نہ گواہت۔ ”وائی برگ سکایاروئے کہ نا؟“

انا گت ءِ یک توارے ءِ گون ایونا جہہ سرات، اینکس ننگ و دار ءِ آ
اوبینگ پیگ ات۔ آئی ءِ وتی پچی این چمان ءِ و ہدے پچ کرت گڑا یک فوجی
افرے اوشتوک ات۔

”تو گرنے؟ من گشگا آں کہ وائی برگ سکایاروئے؟“

فوجی آفرے دوارگ وتی تر ندین توارے گون جت گت، یک دمان ءِ ایونا ءِ اسپ
ءِ واگان ءِ چک ات، برف ءِ ٹکر اسپ ءِ جہہ سرگ ءِ گون چست بوت ءِ زمین ءِ
کت انت، ایونا ءِ اسپ ءِ راہکل کنان وتی گردن چش بٹ ءِ وڑ ءِ کش ات،
وتی جا گہہ ءِ اوشتات، چا بے شانت گڑا اسپ ہم گون ناد لکشی ءِ سڑک ءِ سراسام
رہا دگ بوت، کے دیرے پد اسپ ءِ رواج تیز تر بوت انت۔

”شوم و شانزدھی ترا کوچ ہلا پینگ نہایت، چمان پچ کن، چچین نیمگا بگر“

ناگت ءِ یک ترندین تو ارے ءِ آئی ءِ گوش کز کرت انت، اے دگہ یک کو چوانے
 ات، ایشی ءِ گوں هوار فوجی آفیسر ءِ تب هراب بُوت ءِ گشتے ”وتی دست ءِ بر، ترا
 زنه اسپ ءِ تا چک نہ ایت؟“

ایونا ءِ وتی واب ءِ تر اس دیگ ءِ هاترا وتی چمان ءِ تیج کرت ءِ چین
 دست ءِ اسپ ءِ تا چینگ ءِ لگت، همے وهده ءِ اسپ کش ءِ یک راه گیرے ءِ پچان ءِ
 لگت گزا آئی ءِ چمان ءِ در آورت بلے ایونا ہنچش وتی جاگہ ءِ نہ سرات کہ
 آکنڈگانی سرانٹنگ، بلے آیک فکرے ءِ تہات آئی دستانی مک سرگات انت ءِ
 گون ارمانین چمان چارین نیمگان چارگ ءِ ات ءِ ہمے فکرے ات کہ آگجا انت؟
 ہر جاہ انت پر چا اءِ انت؟ بلے فوجی افسر ءِ تون ءِ آئی ءِ راچہ حیالان درکت“
 ”مردم شیطان انت، پہ زورتی اسپ ءِ دپ ءِ کپان انت کہ لگتہمال بہ
 بنت“

ایونا وتی مادگیں اسپ ءِ نیمگا چمان سک دنت بلے آئی ءِ دپ ءِ تیج حبر
 درند ایت، آفیسر پداجست کنت۔
 ”چے گشت؟“

ایونا کے کندیت، کندگ ءِ تیج حبر نہ انت، آوتی ہشکین نک ءِ تر کنگ ءِ
 هاترا اتکان، ایربارت ءِ فوجی آفیسر ءِ نیمگا چاریت ءِ گیشٹ ”واجہ! منی تیج ءِ راسے

روح بیت، مُرت، خدا بزانت چچی یے بُوت، بُر زاشت ہما کہ ہدائے منشا۔“
انا گت ء چہ تہاری ء یکے ء برا نزر گرگ ایونا ء گوشان کپ اُنت۔

”شیتان دیم ء بچار، گنوک بوتگے، مے سرا گاڑی دور دات واہ۔“ پدا
آفسر ء گون نہ دشین وڑے ء درائینیت ”برو کے گامان تیز کن، اے وڑی ء باندا
تاں سر بنان۔“

ایونا پدا پاد کیت، چا بک ء شاینت ء اسپ ء تا چینگ ء جہد کنت آئی باز
رند ء پشت ء چک ترینت بلے آفسر ء گون بیزاری ء وتی چمان ء بند کتگ ات،
بخشش کہ آگپ و حبر ء پیم ء نہ انت، ایونا، ء فوجی ء راوائی برگ سکایا ء ایرکت ء
گون وتی کوچ ء یک دوکانے ء دپ ء اوشتات، آپدا، وتی کوچ ء تہا سکو ات ء
نشت ء کو چندگ ء لگت، یک کلا کے ہمے وڑا گوست، تاں سے ورنہ گون وتی
ہوری بوٹان آئی ء کوچ ء نیم گایکے دومی ء گون مسکرا کنان ء آتک اُنت، آوائی تہا
دور ز ء یک چٹکین بالاد ء ورنائے ات۔

”کوچوان! مارا لوکس ء پہل ء سر ء بہ بر، بلے سینانی پست کو
پک۔“ چٹکین ء درائینت۔

ایونا ء اسپ ء واگان ء چک ات، پست کو پک چہ اد ء کم ات بلے چون
بکت، آئی ء را سواری درکار ات، آئی چا بک شانت گڑا سینین ورنایکے دومی ء

تیلانک دیان ء یکپارگی بگھی ء سوار بوہگ ء جہد ء اتنت، اے مسہے جوڑ بوت
 پرچا کہ دو ء ہا تراننگ ء جا گہہ است ات ء یکے ء را اوشتگی ات گڑا مزین لعنت
 و ملامت ء دژمان و روکائی ء پداپسلہ بوت کہ دراجین ورنانندانت ء پٹکلین
 اوشتیت۔

”برو“ پٹکلین ورننا، آئی ء پدی نیمگاشری ء سرا اوشتات ء گشتے، آئی ء دم ء
 گرمی ایوناء کمر ء لگ ات۔

”اڑے تئی چونین ٹوپے، اے ڈولین ٹوپ تیوگین پیٹرز برگ ء نہ مل
 ایت؟“ پٹو ء پھ مسکرائی گشت۔

”ہی ہی ہی! ایونا کندگ ء لگت“ چون کنان گزارہ کنگی انت۔“

”شرین شرین“ گزارہ، مور ء گامان تیز کن“

پداچہ یک برزبارگین ورنائے ء تو اراتک۔

”گوک ء شہماتے بجنے“ دومی ء گشت، دراہ کندگ ء لگت انت۔

”منی سرتر کنگی انت، زی وکما سوف ء لوگ ء من ء واسکا برانڈی ء چار

بوٹل ایوکا وارت“ یک ورنائے درایننت۔

”پہک ء بکواس کئے! اینکہ دروگ و بٹاک! یک برزین ورنائے ء

زہروکائی گشت،

”وتی جانِ قسمِ اوران کہ دروگ نہ بندگِ آن“

”گڑا، ہما پیمِ کہ ہرے شراب بوارت“ دومیِ پدا درایت۔

”ہی ہی ہی“ ایونا پدا کندانِ گشت ”صاب شماسک مسکرا کئے۔“

”شوم روچ! پٹکلین ورننا بگڑ ات“ ”ہے پیمِ گاڑیِ مورِ گامِ برانت

؟ اے مردگِ چا بک پہ چا بک کن گڑا روت انت۔ تراواہ کو چوانی نہ ایت“

ایونا یک رندے پدا چا بک اسپِ نیمگا چکرینانِ شانٹ، پٹکلین ورننا

لبجگِ گت، ایونا زانت کہ آدلِ تہازاہ و بدعِ انت، آئی وتی حیالِ بدل کنگِ

ہاتراکش و کزِ مردمانی چارگ بنا کت، پٹکلین ورننا سک زہراتِ آئی

را ”گرک“ ہم گشتے، گلگِ آئیِ گٹ ہشک کتگ ات ہمے و ہدان یک برزین

ورنناے جتکے باروا حبر و حال بنا کت ات، ایونا آئیِ نیمگا چارات، کے دیرِ

پدو ہدے آئی وتی حبر ہلاس کت گڑا ایونا پدا دیم ترینتِ گشت ”ہے ہفتگِ منی

بچ وفات بوت“

”دراہ یکروچے مران کو چوان“ پٹکلین ورنناے وتی لنت گون لنگِ

کت انت ”زوزو برو۔ اجبین لعنتی مردکے۔ حبرِ سر پد نہ بیت۔ مورِ گاماں مل

نہ کنت“ پدا پٹکلین مردعِ شہماتے ایوناے گوکِ آت ردا ت ایونا گون بزگیِ کندات،

”صاب شماسک لین مردمے، اللہ شمارا سلامت بکنت“

”کوچون تو سو رگتہ؟“ یک برزین ورنائے ءء جست گت۔

”ہی ہی ہی“ صاب، شما خوب مذاق کنے“

”منا یک بچکے ہست ات، آہم مُرت، من ہست آن.....“

منی پنج مُرت، اجبین حساب و کتابے، موت دروازگ ءء جنت ءء منی بدل ءء
ورنائین بچھے بُرت۔“

ایوناء چک پداترنیتگ ات ءء آوان ءء وتی چک ءء مرک ءء حال ءء وت دیگا
ات بلے ہے دمان ءء پٹکلین ورناء پھوشی درائینت ”شکرین شکرانت کہ منزل
آتک“

ایونا وتی پیست کو پک ءء کر یھ زرتنت ءء یک کرے ءء اوشتات ءء ہما
یلاچرین ورنانہان چارگ ءء لگت تان کہ تہاری ءء گار بوت انت، یکرندے پدا
آئی ءء ہاترا ایوکی ءء بے تواری ءء دنیا ات، ہما غم کہ دمانے ساری کتر بوتگ ات
انت پدا آئی ءء سرگراں بوہان ات، آئی ءء دل چہ غمان پُرات، آئی سرک ءء اے کش
و آکش ءء رو آ کنو کین مردمانی نیمگا چارات ءء دل ءء جیڑات کہ ایشانی تہا یک
مردے ہم نیست کہ ساعتے آئی ءء گرا بہ نندایت ءء اے غم و درد ءء گسہ ءء گوش بدار
ایت، مردم آئی ءء غمان چہ بے کماروتی وتی دیم ءء روگا اتنت، آئی ءء غم چہ اندازہ ءء بے
کسا ات انت، آہنچش مارگ ءء ات کہ آئی ءء دل چہ غمان ٹکر ٹکر بیت ءء رنج و ڈکھ

ءِ دریا تچان ءِ دنیا ءِ ہا ر بکنت ، بلے پدا ہم کس ءِ را آئی ءِ غم ءِ پکر نہ ات۔

ایونا ءِ دیم ءِ یک در بانے ءِ دست ءِ کا غذانی یک تھیلا ہے ات، آئی ارادہ

گت کہ ایشی ءِ گون ءِ حبر و حال بکنت ، لالا و ہد چے بوتہ؟“

”دہ نج بوہگی انت ، بلے تو اد ءِ چے کنگائے برو“

ایونا کوچ دیمتر اکز اینت ءِ ہنخش نشت کہ وتی غمان وتی تھا جا گہہ دیگ

لوٹیت ، آئی ءِ مارات کہ مردمان چہ او میت دارگ فضول انت ، پانچ منٹ گواز یگ

ءِ پدا آئی اسپ ءِ واگ چک اتنت ، آئی ءِ چہ وتی غم ءِ برداشت کنگ سک گران

ات ، پیمشکا اراد ہے گت کہ وتی ہنکین ءِ روان۔

اسپ ءِ ہم آئی ءِ ارادہ زانت ، یک ءِ نیم گھنٹہ ءِ پدا آئی یک سیاہ و چلین

آتشدان یے ءِ دیم ءِ نندوک ات ، اے کش و آکش ءِ با زین مردمے وپتگ ءِ

واب ءِ گرگ ءِ اتان ، ایونا کے اوشتات ءِ وتی لاپ ءِ کچنگ ءِ لگت۔

آ ارمانی ات کہ پرچا چشم زوت اد ءِ اتک آئی ءِ راواب ہم نہ آہگ ءِ

ات آئی خیال گت کہ مزدوری ءِ زرآن چہ اسپ ءِ دان ءِ رقم در نہ ایت“ آشری ءِ

وتی کار ءِ گت نہ کنت۔“

تاں کہ اسپ ءِ دان ءِ آئی ءِ لاپ ءِ ہرج در پیت۔ ہمے دمان ءِ یک

گنڈے ءِ چہ یک کوچوانے واب ءِ تھا کوچنڈان ءِ پادا تک تاں کہ آپ بوارت،“

تنگ ے۔ ڈے؟“ ایونا۔ جُست گت بلے وت پتوے دات ”ہو، انچش مالوم
بیت“

”ہڈ اتر اوش بکنت، منی چکے ات، ہے ہفتنگ ۽ ہسپتال ۽ مُرت“
آئی روک روک ۽ کوچوان ۽ نیمگا چارات بلے آئی ۽ سراھچ اے حبرانی اثر نہ
بوت، گون ایمنی ۽ آپ ۽ ورگا پدوپت، ایونا یک سارتین آہے کش ات ہماوڑا کہ
کوچوان ۽ را آپ ۽ طلب ات، آپہ گپ و حبر ۽ تنگ ات۔
آئی ۽ بیچ ۽ را ہفتنگے بوت کہ وفات بوتگ ات بلے تنی و ہدی ہیچ چشین
مردے دزنہ کپت کہ آئی ۽ احوال ۽ گوش بداریت کہ چون آئی ۽ بچک ۽ وفات
کت، چینکہ روج ہسپتال ۽ بوت ۽ آئی پر آئی ۽ خاترا چے چے نہ گت۔
مرگ ۽ و ہد ۽ آئی چے گشت، جنازہ چون بوت،
آچون وتی چک ۽ گدانی گرگ ۽ ہسپتال ۽ شت۔
آوتی میگ ۽ جاہمندین جنک ۽ باروا حبر کنگ لوٹت۔
آنچین مردے ۽ ہاترا تنگ ات کہ آئی جاوراں گوشدارگ ۽ پداسارت سارتین
آہ بہ کش ایت۔

آئی ۽ غم و موتک ۽ تہا ہوار بہ بیت۔ اگان ذالبول دپ ۽ بہ کپان تہ
درستان شتر تر انت دمان ۽ حبر ۽ بنا بوہگا گون گریہگ ۽ لگ انت۔

آوتی اسپ ء چارگ ء ہا تراواڑ ء نیمگاشت ، واب چہ پیمان ٹنگ
 ات۔ آئی کوٹ گوراگت ء اسپ ء دیم ء اوشتات یکرندے آئی ء راموتم ہزیمی
 ء اسپ ء کدیم ودان ء حیال اتک بلے بیج ء غم ترند ترا تان،۔
 ”دان ورگائے؟ شرتی ء بجاہ ولاز۔

”دان ء واستا مزدوری نیست پرواہ نیست، نون منی کو چوانی ء وہد نانت
 منی بیج جوان ات، پورا کو چوانے ات۔

آبایدات کہ کے انگت ء زندگ بوتین، ”ایونا ہا موش بوت۔
 منی جنک، گپ ایش انت کہ منی بیج کوزما ایونج مُرت وشت، بس مُرت
 یکدم مُرت، انچش کہ اگاں تراچکے بہ بیت بہ مرایت توچوں غمیگ بنے؟“
 اسپ ء گردن سُرینت، آئی ء دستانی سراپونشگ ء لگت۔ آئے گون
 غمناکیں چمان چارات، ایونا ء چمانی ارس ترمپ ترمپ ء زاہر بوت انت،
 آکے دیم ء کنزات، اسپے امبازان زرت ء گر یوگ ء لگت۔

مغرور

سعید مخنی ایران

من تہران ء فیشن ایبل ہند ء برزین ماڑی ء پیستمی طبق ء وتی پراہ و مزنین
دپتر ء نندوک اتون۔ منی دست ء بلیقیس ء کاگد ات کہ آئی چہ بمبئی ء روان داتگ
ات۔ آئی نبشتہ کتگ ات کہ آئی ء کاگد ء رسگا گوں من ناگتہ ابکہ بان کہ منی ڈس
کئے آئی ء راداتگ!

بلے من حیران نہ بوتان۔

آہر و ہد ء پر بھا کر ء کر آشت گڑا منی ڈس و نشان آہی ء راچہ پر بھا کر ء

دز کچنگ۔

پر بھا کر منی یونیورٹی ء یکین سنگت ات کہ ماتکتہ کاگد و کراچ برجا
داشنگ ات۔ بمبئی ء چہ وطن ء آہگ ء پد پر بھا کر ء ماہے یک وارے چھٹی ضرور
آتک۔ من پر بھا کر ء بلیقیس یکین یونیورٹی ء واگکا آتنت آئی ء کاگد ء پتو ء را
من ہم وتی کار و باری دز کثیان ابید پہ و ہد دیگ ء جہد کرت۔

لہتیں روج ساری پر بھا کروتی کا گدے تہا نیستگ ات کہ بلقیس کینڈاء
 روگ ء انت ء ہفتگے چے ایران ء چارگ لوٹیت۔ آئی ء چہ پر بھا کر منی ڈس گپتہ۔
 من چش کہ پیسر ء زانت گڑا منا آئی ء خط ء ودارات،

بلقیس ء کا گدے حبر ہما اتنت پر بھا کر من ء نبشتگ اتان۔ آئی ء نبشتہ کتگ کہ آئی ء
 ایران ء اولی رند انت ء تہران ایئر پورٹ ء آئی ء وش آتک ء بیا آن۔ آئی وتی
 جہاز ء نمبر ء تاریخ نبشتہ کر تگ اتنت ء اے ہم نبشتہ ات کہ تہران مزین شھرے ء
 اگاں من آئی ء دیم ء مہ آیان گڑا آسک پریشان بیت۔ اگان یک دوستے زانے
 گڑا انسانی ہمدردی ء منی کمک ء بکن۔ آکم چہ کم یک ہفتگے ایران ء دارگ لوٹیت ء
 کہنیں راہ ورسم ء سوب ء باید انت کہ من آئی ء راوتی گڑا دارگ ء جاہ بدین کا
 گدے گڑا آئی منی لوگ بانک ء چکانی ہا ترا سلام ء نیکن واہگ درشان کتگ
 اتنت۔

بلقیس ء کا گدے وانگ ء پد منی دل سک باز شاد نہ بوت۔ من قلم چست
 گت وتی ٹیبل ڈاری ء سرا آئی ء آہگ ء تاریخ ء فلائیٹ نمبر نشان کتنت ء انٹر کام
 ء سراوتی سکریٹری ء راہدایت کرت کہ فلاں فلاں روج وتاریخ ء من ء بالی پٹ ء
 روگ ء یات ء بہہ پر اینت ء منی واستا ہج وڑین دز گئی ایر مکنت ایسی ء پد من وتی
 کار ء دز گٹ بوتان۔

اے وہ سال ءتہائے زندسک باز بدل بوتان۔ من و اتر تہران ء آ تک
 ءوتی ذاتی کاروبارے ء دزگٹ بوتان کہ آچہ منی زانگ ء گیش دیم ء شت، من
 وتی دراہین دلگوش وتی کاروبار ء دیم روئی ء دیم ء دانتت ء شپ وروج دیم ء بران
 گت۔ من ء گون وتی کار ء عشقے بوتگ ات۔ ہے وہدان من سور کرت لوگ ء
 ذمہ داریان منی دزگٹی دوسری گیش کرت انت۔ وہدے زندگی ء دزگٹی باز بنت گڑا
 طالب علمی ء زمانگ ء مھر و دوستی ء واہگ کجا پشت کپت انت۔

بلیس سک ڈولدار ات۔

آئی زانت کہ آئی ء حسن مردم ء اپشال کنت۔

بکندے ہے سؤب ء آسک مزن گند و مغرور بوہان بوت۔

مروچی باز سال گوست بلے وہدے آروچان گیر کاران گڑا من ء وتی جند ء سرا
 کندگ کیت۔

بلے آروچان من پہ بلیس ء شے مرید اتون۔

من آئی ء حسن ء گرفتار بوتان ء دل ءتہا ہے پری ء عبادت کرت۔ ہے
 روچان دل ء گشت یونیورسٹی ء گنڈے ء بلیس ء دست ء بکران۔ گون آئی حبر و
 حال بکنان۔ ریسٹوران ء برواں چاہ بوران۔ آئی ء گون وڑ وڑین سر حالان گپ و
 تران بکنان۔ یا فلم ء چارگ بروان۔ منی دعوت ء پہوشی قبول بکنت۔ ایندگہ جنک

و بچکانی پیمء گوں من شیر و شکر بہ بیت۔ ہور و تور بہ بیت۔

و ہدیکہ من یونیورٹیء دگہ جنگ و بچک دیست کہ ایوکا بزین در چکانی چیزء
پلانی دیمء یک بے توارین جاھےء نشنگ ء راز و نیازء دزگٹ أنت گڑا منی دلء
ہشت پانچ جت کہ بلقیس انچش شالامنی نزیک ء نیادے بکنت

برے برے من وتی حیالانی تہا دیست کہ بلقیس من ء ہمراہ انت
ریستوران ء کنڈےء شربت ورگا آن۔ من گون آئی ء وتی تلو سوکین مھرء
درشان کت آئی ہم وتی دل ء حبر درشان کت کہ منی عشق ء گارانت۔

بلے اے دراہ دل ء واہگ وتی ساچنگین واب۔ من دہ سال ء تاں آئی
ء کلاس فیلو اتوں۔ اے ہمت نہ کت لھتیں رسمی حبر و حال گوں آئی ء بکنان۔
ماہمکروچ یکے دومی ء رادیت۔ دمانے مئے چمان ڈیک وارت بلے پداہر کس
وتی وتی راہ ء رہادگ بوت۔

پر بھا کر زاننگ ات من ء بلقیس بے سار کنگ گڑا بزگ ہر چنت جُہد
کت کہ مارا نزیک ء بیاریت۔ یک روچے و ہدے بلقیس کننیں ء ایوکا نشنگ ء چاہ
ورگ ء ات گڑا آئی مناکشان گت ء برت ء آئی ء گرانادینت۔ وت دو کپ
چائے لوٹاینت یکے پہ و تا ء یکے پمن۔ لھتین دینائی حبر و حال ء پدا آئی بلقیس ء
حال دات کہ من انگریزی ادب ء شیدائی یے آن ء لبرانک ء بار و ابازین کتابے

منی کراہست انت۔ اے گپ ء چہ بلقیس سک وش بوت پر چا کہ آئی ء را انگریزی
لہزانک وانگ ء شوق ات گڑا چاہ ء۔ گلہمی گران ء گشتے؟

”شمے گراڈی ایچ لارنس ء ”لیڈی چیئر لیز لوور“ است انت۔

”ہو بالکل“! من گون لپر زگیس تو ارے ء گشت۔

”گڑا ہفتے ء من ء اے کتاب دیے؟“ آئی وتی ڈولدارین بادامی چم مناسک
دانت ء گشت۔ کجام کافرا نکار بکنت، اے منی وش بھتی انت۔ ”پر چانہ ماھے ء
بدارے“

آئی ء پچکندے جت ء من دومی روج ء کتاب آئی ء دست ء دات۔

”منی کراڈگہ کتابے ”لولیتا“ ہم است انت؟

”ایشی بوانان۔ گڑا الم ء بیارے، آئی پتودات۔

پدا آئی چہ من باز کتاب پہ وانگ ء بُرت۔ مئے شوق یک ات گڑاتاں دیر ہے

کتابانی سراگپ وتران بوتنت۔ اے ڈول ء مئے دوستی بوت۔ فارغین و ہداں

یک جاہ چاہ وارت ہر سر حال سیاست۔ مذہب، رسم و رواج، نفسیات انسانی

مزاج کساں ہر سر حال ء سر ء گپ و حبر بوتنت،

یک روچے من چہ آئی گپ گپ ء سرا جست گت۔

”بلقیس سور ء بار و اتوچے گشتے؟“

من آئیڈیل و سر ایقین انت۔ منی نزع زند و ہمراہ و یک کچ و کیلے بہ بیت۔ من
ایوکا ہما مردم و گون سور کناں کہ منی معیار و پیلہ بکنت۔ اے و ہدان آئی دیم و چ
حسن و غرور درفشگ و ات آوتی لوگ و لہجہ و تہا اے شرین چزان گندگ لونگ و
ات۔ دولتندی، فرمانبرداری آاے ڈولین مردم و ناپسند کنت کہ ہر حبر و چک و
بحث بکنت و کسان کسانیں حبرانی جست و بکنت آئی و لونگ ہمیشہ کہ آہر چہ
بکشیت آئی و مرد بکنت۔ آئی و حبرانی گوشدارگ و پدتاں باز روج و من و تارا آئی
و کچ و کیل و شاہیم و تور کنگا لگت آن۔

یک روچے و ہدے ما یک ریستورانے و نان و رگ و اتنت گڑا من و تی
دل و حبر کش ات کہ آمن و سک دوست بیت من گون آئی سور و دلما نگان منی حبر
و گوشدارگ و پد آئی۔ پہ اجکھی من و چار ات آئی من و جذباتی و کم عقل گشت و
ساپ ساپ و انکار گت کہ گون تو سور نہ کنان۔

”پرچا بلقیس من و زانہ چون انت؟ من جست کت۔

”تو منی کیل و نئے“ آئی من و سر پد گت کہ من یک ناکار ہین مردے
آن، آگون من کدی وش نہ بیت۔ من و دیم و چشمین آہندگے نیست، منی مالی
مشکلات آئی و کدی آسودگی و نیلاں و من یک کلر کے ایوکا بوت کنان۔ ”بچار
ایران و تی جاور گہتر نہ انت تو بمبئی و ہم و تی یک سیادے و مہربانی و آتلگے۔

مردم کہ وتی چند آہندگ ء ہا ترا دگرانی کو پگ ء سوار انت آپہ منی و استا کجام زحم ء
جنت“ آئی ہبر ہلاس گت۔ بلے من دلپروش نبوتان من ہمک روج آمنت گت
بلے آپوتلار ء رود ء وڑاوتی فیصلہ ء ڈڈا ت۔

من آئی ء رابازین کا گد نبشتہ کرت ء ہمے زاہر گت کہ من آئی ء بروبری
کرت نہ کنناں بلے وتی تہادر اھین نزوریان در کنناں ء آئی ء معیار ء پیلہ کنناں پدا
من شری ء سرا آئی ء ذات ء باور اسر پد بان دگہ مردم یے بدل ء من آئی ء شری ء
زانت کنناں پر چا کہ من تئی نزیک ء بوتگان۔ من سدکاں کہ گون من الم ء وش بے
۔ و ہدے تو منی بے گڑا منی تہا ہم چیزے جہد کنگ ء واہگ و دی بنت بلے منی
منت و دستبندی گوات ء برت انت۔ آئی نوں پکا انکار گت۔

آئی کدی ہم کا گدانی جواب نہ دات، ایوکا من ء دیستے گڑا یک و دو گپ
ء جواب زبانی گشتے منی محبت ء در شان کنگ ء ساری آئی من ء وتی گر ء ننگ،
دستانی دست ء کنگ ء لٹان ء نزیک ء آرگ ء منع نہ کنگ ات ہمیشکا من ء پکا
یقین ات کہ آگون من مھر کنت۔ بلے سؤر ء حبر ء رد کنگ ء گوں من پوڑے بوت
ء آپ ء کپتان۔

یک روج آئی من ء داشت گشت ”بچار تو ہمک روج منانگ کنئے گڑا
اے کا گداں من یونیورٹی ء مستر ء سر کنناں۔ من ہر چی ترا گشتہ یہ مزین فکر و

حیالے ء پد گشتگ۔ تو یک شہرین مردے بوت نہ کنئے۔ پمشکا منا آہندگ ء جنگ
مکن اگاں تو اے وژگت گڑا منی وتی گپ وتران بند بیت۔

آئی ء گپ ء اشکلنگ ء گون من ء یک تر سے چیر کپت کہ راستی ء
کا گداں پیش مہ دازایت من آمنت گت کہ منی کا گداں و اتر بکنت یا منی دیم ء بو
سوچیت ء گڑا آئی گون زھر ء گشت۔

”بچار من زانت کہ تئی مرگی دلے۔ تو تر سوکین مردمے۔ من تئی کا گداں
ء کس ء رادیک نہ لوٹت من ایو کا ہے چکا سگ ء اوں کہ تو چون کنئے۔

تو گڈی امتحان ء ہم سوب مند نہ بوتے۔ اگان تئی تھا جوان مردی بو تین
گڑا تو یونیورٹی ء مستر ء راتچک تچک گشتگ ات کہ تو گوں من سور کنگ لوٹے ء
اے کا گدانی تھا تو بدیں گے نبشتہ نہ کنگ بلکنہ وتی دیم ء لوگی زند ء گپ جنگ انت
اے تئی ذاتی معاملہ یونیورٹی ء راجے کارانت۔ ایشی ء چہ ڈسپلن ہراب نہ بیت
ہما جنگ کہ ترادوست انت تو سور ء دعوت داتگ۔ یونیورٹی ء راکجام تیر لکیت۔

ہاں! اگاں آجنگ تئی حبراں نہ زورایت گڑا تو بایدین کہ وتی دل ء ایکیم
بکن ء آرام ء بہ بد“

بلیقیس ء اے حبراں گون منی دل پرشت نوں نہ پہ چاہ ء سلاہ جت نیکہ فلم

چارگ ء پہ۔

وہد گوزگ ء دیر نہ کنت۔ وانگ ء ہلاس کنگا پد من و اتر تہران ء آتکان وتی
 جند ء کارو بار بنا گت قسمت ء شربوت۔ وہد ء گوزگ ء گون ہرچی دل ء برت۔
 البتہ پر بھا کر ء کا گدان چہ برے برے حال و احوال سہی بوتان آئی من ء حال
 دا تک ات کہ بلقیس ء گون یک ڈاکڑے ء آروس وتی پسند ء سرا تک بلے سے ماہ
 ء پد آئی چہ عدالت ء وتی سہن گپت انت۔ زاناں پر چا آئی ء آروس ء پروشگ ء
 سرا من نوشی بوتکت۔ انچش کہ دوٹیم ء گوازی ء پد کٹوک سک گل بنت۔

بلے وہدے آئی ء من ء کا گد نبشتہ گت کہ من ایئر پورٹ ء دیم ء بیا آن
 پر آئی ء من شان۔ بلے من آئی ء راوتی لوگ ء برگ نہ لوٹت پر چہ کہ منی لوگ
 بانک آہی ء بکند بیت بلکن ء نہ وشیں حبرے بہ بیت یا آئی ء دل ء شکے جہہ بخت۔
 منی و استا شتر ہمیش ات کہ کس بلقیس ء اد ء آہگ ء سہی مہ بیت ہمیشکا من آئی ء
 راوتی پرائیویٹ اپارٹمنٹ ء برگ ء فیصلہ گت۔ منی پرائیویٹ اپارٹمنٹ شش کمرہ
 ء ٹوہین فلیٹ ات۔ اے شھر ء تہا منی ڈولین نامدارین مردمان وتی ذاتی گھس ء
 ابید ہے ڈولین فلیٹ ہم گچگ اے مردم ء مزنی ء نشانی یے۔

بزاں ہما کار کہ آواں مردم وتی لوگ ء چک ولوگ بانک ء دیم ء کنگ نہ
 لوٹیت اد ء آسانی ء بنت ء ہما سنگت کہ مردم آواں لوگ ء برگ نہ لوٹیت اد ء آرگ
 بنت، ہما فلم کہ لوگ ء چارگ نہ بنت یا ہما عادت مثال لوگ ء تہا شرحیال کنگ نہ

بنت بزاں تُرند آپ ورگ۔ اداگون آسانی ء بنت۔ اے اپارٹمنٹ شہر ء تہادگ
 شہرے ء قلات ء تہا قلاتے یک پناہ ء جاہے۔ وشى و عیاشی ء جاہے۔ اے پناہ گاہ
 ء وتی راہ وراہند انت بزاں اگاں تووت و ہدے کسے ء رااد ء آہگ ء دعوت نہ
 داتگ آ آ تک نہ کنت۔ کس ایشی ء نمبر ء فون گت نہ کنت تنا و ہدے تووت نہ
 گشے۔

بزاں اگاں یک ہاسین گشدہ یافنکارے پیت گڑا سنگت یکے دومی ء
 فون کن انت پروگرامے ٹہنت انت ء یکے دومی ء لوٹوک کن انت۔ اے پناہ
 گاہانی ولجہ ہرچی بہ بنت۔ با پارکار، ٹوہین آفیسر یا صنعت کار، آیکے دومی ء گون
 نزدیکین سیادی ء سنگتی دارانت۔ آیکے دومی ء راہ وراہنداں سرپدا انت ء ایشانی سرا
 سرجمی ء عمل کن ات۔ من بالی پٹ ء ودارکنگ ء جاہ ء بلیقیس ء ودار ء اتوں۔
 آدرستان چہ پیش پیش وتی ساماناں تیلانک دیان ء پیداک ات۔ آئی ء چم پہ من
 کپت انت گڑاوتی دستے چست گت ء سرینگ ء لکھت ء نزیک ء سر بوگ ء گون
 منی دستے گپت۔

آئی ء دراجین دیم گرد بوتگ ات۔ آئی ء ترپوکیں چمانی شہم گارات ء
 ہماغرور چہ دیم ء گارات۔ انچو کہ زہر گرگ ء و ہداں آئی ء بروانکانی نیامجی ء یک کر
 چکے ودی یوت۔ من آئی ء ہمراہی ء درآ نکان۔ ڈن ء منی ڈولدارین ٹیونا ڈیلکس

کارا دشتوک ات۔ آگون شوخ ء منی گاڑی نچارگ ء لکھت ء پدا من گاڑی ء
تاچیناں ایئر پورٹ ء چہ در آتک ء مزین دگ ء سرا آتکان۔

وہدے ما پارٹمنٹ ء سر بوتال گڑا آگروت۔ چارین نیمگاں گون حیرانگی
ء چاران ء آئی ء گشت۔

”اے تئی گھس انت؟“

”ہو“ منی پتو ء گون آئی پدا جت گت۔

”واہ! اے باز ڈولدار انت سک وش انت ایشی ء قالین، فرنیچر ء دیوالانی عکس

سک براہ دار انت، شمالم ء پو وڑ ٹہینگ تئی زھگ کج انت؟“

”آوتی لوگ ء انت“ من گشت۔

”وتی لوگ ء؟“ آحیران بوت۔

”ہو! من سر سرینت“ اے منی پرائیویٹ جاگہ انت“

آسک ابکہ ات۔

من حبر ء بدل کنگ ء ہاترا چہ وتی فرتج ء مارٹینی ء بوتل کش ات ء دو

گلاس ء برف مان گت ء ٹیبل ء سرا ایر کتنت بلے آئی پہ چکلندگ گشت کہ من مارٹینی

نہ وراں گڑا من پہ آئی صندل ء شربت آورت۔ ماصوفہ ء سراسش پہ کش نشت

انت من مارٹینی ء آ شربت ء تنگ ء لکھت۔

”تو بدل بوتگئے“ آئی گشت ”من ترا ساری ء شراب ورگ ء نہ دیرتہ“
 ”انا! من ہما آن۔ التبہ مردمانی حیالدارگ ء ہا ترا شراب ورگ ء وارنگی
 انت بلے تو بدل گئے“

من گون بچکند ان ء گشت۔

آئی منی حبر ء جواب نہ دات دیوال ء دیم ء چننگز ء چارگ ء مشکول ات ء پدا
 آتک ء وتی سوٹ کیس ء پیچ کزگا لکت ”من شے واستا لکتیں کم قیمتیں نیکی
 آورنگ۔ امیت انت قبول بنت“ آئی لہتین ثانی یک پاپے، فیل ء دنستان ء جوڑ
 بوتگین ہارے یک کشمیری شالے ء صندل ء دار ء جوڑ بوتگین اوشرانی یک
 کاروانے ء نیکی اتنت من آئی ء منت گپت وایر کتنت۔ اے تئی لوگ بانک بیگ
 انت آئی ہار ء شال من ء دیان ء گشت ”آدگہ تئی انت۔“ من ء وہد نہ رست البتہ
 دل ء ات کہ کیشتر چیز بیاران“

من ء اے چیزانی ضرورت نہ ات پر چا کہ من وتی کارمرز ء چزاں چہ پیرس ء
 پیٹر کارڈن ء لوٹائین۔ پاپ منی گراسک بازات۔
 من پہ روگ ء پادا آتکان۔ گڑا آئی بخت گت ”تو حال نہ دات کہ اے
 فلیٹ تو پر چہ داشتہ“

من ء اے بخت دوست نہ بوت بلے من آئی ء راسر پدگت ء بیگاہ ء آہگ ء موہ

گران ء در آتکاں تاں کہ آ کے آرام بکنت۔

بیگاہ ء وہدے من اپارٹمنٹ ء سر بوتان تان آپسر ء چہ ساڑی ات۔ شنل
فائیو ء و شیں بوتالان ات۔

”تو باز دیر گت۔ منی گندگ ء گوں آئی گشت۔“ من ایوکا ایتک بوتون“

من ء اے گپ نہ وش بوت۔ دل ء گشت کہ بکشین کہ من وتی لوگ و کاروبار ء دز
کلیان پہ تویل دات نہ کنان بلے چوش کہ آمنی مہمان ات البتہ من ہے گشت کہ
اے اپارٹمنٹ ء تہا بوریت ء ہلاس کنگ ء ہا ترا در اہین آسرات ہست انت۔
من ء انکتہ یک ودوالمی کار ہست ہمیشکہ نیم کلاک ء پڈن ء روان۔

من دیست کہ منی اے حبر ء گوں آئی بچکند ات۔ کہ آئی ء چہ بے چارگی
ہجالتی ء پر وش پدرا ات۔

من باتھ روم ء شتان ء پدا وتی پسند ء پوشاک گور ء کنگ ء پدو ہدے
ننگ ء کمرہ ء آتکان گڑا آپہ چاہ ء ورگ ء منی و دار یک ات۔

چاہ ورگ ء پد ما گاڑی ء سوار بوتان ء ”کابارا کابارا“ ء نیمگ ء رھا دگ

بوتان۔ آود ء من ساری ء چہ دو سیٹ بک کنگ ات۔ شپ ء نان ء ورگ ء پدا آئی

گون حُب ناکی ء ہمود ء پروگرام چارات انچو گندگ ء آتک کہ آسک وش

وشا تکام انت۔ من کشوکائی چارات تہ آگون وتی سینڈل ء زمین ء ساز ء انت پدا

آئی گوں کندگ منی دست گپیت ووتی دست ء گت۔ من ہم جواب ء کندات آئی
 چه نیبل ء سراسیمپن ء بوتل چست کت و منی گلاس ء تہا ایریریتک ء کانشاء تہالوش ء
 ٹکرے چست گت ء منی دپ ء دات۔ ہے دمان ء منی دل ء ہے ارمان چست
 بوت کہ بلیس ء بزور ء وتی اپارٹمنٹ ء برو ء آئی ء ورنائین بالاد ء وشی بگر۔ یک
 مزنی ء احاسے۔ یک غروریے ء بیر ء گرگ ء واہگے منی دل ء جہہ جنڈگا لکت۔
 رگانی تہا ٹنگین واہگانی پیلہ کنگ ء جوشے ء جہہ جت۔ اے ڈول ء منی دل ء در
 یلگ گیش بوتنت من چه آئی ء وتی بیر گرگ لوٹت ء آئی ء مزن گندی ء رالگتھال
 کنگ کہ آئی دہ سال ساری گون تکبر من ء یک بیکار ء ناکار ہیں مردے گشتگ
 ات۔ آئی ء پہ ظالمی من ء تیلانک داتگ ات ء مروچی منی کش ء پہ واز مندی
 نشگ۔

”باریں انکتہ غرور ء مزن گندی ء مارگ و جذبگ ء تشکے ایشی ء تہا ہست
 یانا، اگان ہست گڑا آئی ء مغروری ء پشت کپتگین بیر ہم چنڈ چنڈ کنگ بہ بیت ء ہما
 گوستگین سنگدلی و بے پروائی ء بدل مروچی گرگ بہ بیت۔“

اے خیال کنان ء من آئی ء نیمگا چارات آئی ء چم اسٹیج ء سک اتنت من
 کے آوتی نیمگا چک ات گڑا آئی ء لنفانی سرائچکنڈے ات ء نزی یک بوگ ء انداز۔
 من شیمپن آئی ء گلاس ء ایرر ہچک لوٹت بلے آئی لیمن اسکوائش پسند

کت۔

وہدے مافلیٹء و اتر آتکان تہ شپ باز گوستگ ات۔

”نوں تو وتی لوگ ء روئے؟“ آئی جست کت۔ ”دیر روگ ء جنین اعترض نہ کت“

”آپرچا اعتراض کت! آزانت کہ مناوتی کارو بار ء دوستاں گون و ہد لگ ایت چوناء آئی ء راجند ء حق رسگات بس من وتی معاملہ ء آزاد اول“

”بلے من ء برداشت نہ بوت اگاں من تئی لوگ بانک ء جا گہہ ء بہ باں۔ بزاں ہر وچ جنگ ات“ آئی کنڈات۔

”ہے سب انت کہ آڈاکٹر ء سے ماہ نہ جت۔ من وتی دل ء حبر داشت نہ کت۔

گون اے حبر ء در کنگ ء آسنگ سیاہ بوت۔ گون ایچک و بزگیں وڑے ء من ء چارگ ء لکت ء منی سینگ ء لگان ء گشتے۔

”تئی مھر ء لگتال کنگ منی مزین ردی ات۔ تو راست گشتگ کہ انچو تو

منازانت دگہ کس ء نہ زانت۔ وہدے من ء ڈاکٹر چتا بو ہگا اتاں گڑا ہر دمان ء تئی

گپ یات آتکان۔ آسور منی مزین غلطی یے ات“

من آئی رکانی سرالٹ ایرکت انت اے شپ ء پشت کچنگلین ساعتان ء من گون

وٹی ء آئی ء لہمیں بدن ء گون گواز یک ء حُب دار بوتوں۔ من آوتی نزیک

ترکت۔ آئی چہ من وتی بدن دورگت۔

من گد بدل کنگا پد ڈرینگ روم ء شتان۔ چہ من پدا وتی گدانى بدل کنگا
پہ شت۔ من کیتلی پہ کافی جوڑ کنگا ایرگت۔ آئی دوکپ کافی جوڑگت۔ من ڈیک ء
دپ ء کیسٹے دات اپارٹمنٹ ء زیمیل ء وشین توارتالان بوت۔

”تو کینڈا ء چیاروگ ء ءے؟ تئی سیادانت؟ چینکہ روچے واستہ؟ من
چوش نزانن کار ء جست کت۔ بلے من ء مالوم ات کہ آیک نوکری ء حاتراپہ
ہمیشگ ء واستاروگانن۔ آمنی چشین جستان گون حیران بوت۔

من آئی ء اے جاور ء گنگ ء گون کنداث ء ٹہکے دات“ تو پرچہ حیران
ءے؟ زانانن ترا سزائے دات!“ من کینڈا ء پہ پناہ گاہ ء روگاں آں، آگون تسلی ء
پسودات۔

”بزان تو... تو ہمودا“

”نا تونہ فہمت“! آئی گشت“ تئی پناہ گاہ ء منی پناہ ء تہازمین آزمان ء پرک انت ترا
پہ وتی عیش و آرام ء پناہ گاہ لوٹیت۔ بلے مے واستا زندگ بوہگ وتی ہستی ء
رکینگ یک مزین مسلے۔ ماہر جاہ رواں۔ مے مقصد روزگار انت۔

”بالین مرگانی وڑا ہجرت کنے“ من حمر توام گت۔ ”نا۔! آئی جواب

دات۔ ”مرگ پدا وتی جاہ ء کاہان بلے مانا۔ ماہر جاہے روان ہمودا پہ دائم

ننداں۔ ہما ملک ء مردم بان ہما مئے وطن بیت ماوتی ہستی، پچار وطن و ڈیھ ء بے
خیال کنان۔“

من گھڑی چارات ء پاد اتک ووتی و سگ ء کمرہ ء شتان۔ من پہ زانت
گت کہ آچے کنت۔ آہم منی پداد گہ کمرہ ہے ء بدل ء منی کمرہ ء منی رندا آتک۔
من گون دوہین دستان۔ آئی ء دیم گپت۔ لنغانی سرالنت ایرکت انت
۔ آ منی بغل ء وپت۔ اے ڈول ء کمزور گندگ ء پد منی دل ء تہا مھر ووشی ء ماریشٹے
ودی بوت۔

آ موم ء دوتک یے ات۔ منی دست دراجی ء جذباتانی سرا آئی اعتراض
نہ گت۔ من حیران اتاں کہ اے ہما بلقیس انت کہ من پر آئی ء ابدال اتوں ء آئی
من ء لنت ء مزواک نہ کت۔

منی ذھن ء یک توارے بار بار ء چست بوہان ات۔

”اے ہما جنک انت کہ آئی تراوتی نہ گت مرچی چون تئی دست ء انت۔

مروچی شپ ء تہ سہب ایشی ء بدن تئی دست ء انت وتی بیران بگر“

منی دست آئی ء بدن سرا مھکم تر بوت۔ بلے انا گت ء من ء انچوا حساس بوت کہ
اے بلقیس ء آ بلقیس ء تہا فرق انت اے آئی ء بے روہین جون انت آیک
ہیشگ ء محلے ات بلے اے جسم کہ منی امبازان انت ہما محل ء پر شگلین حاک انت

وہدء اے محل ء مڑاہ شان ء ڈولدارى تچ گپتگ انت ء حاکانى کوتے پشت کچگ۔
 اے ڈولین پر شگمین جا گہہ مکان جوڑ کنگ نہ بنت ایوکا ایشانی ساحگ پہ دم کنگ ء
 باز انت۔ ء من آئی ء بدن چہ وت ء دور کنگ لوٹت۔ بلے آگیشتر گون من نزدیک
 بوہگ لوٹگ ء ات۔ آئی ء دل ء دریگ گیش بوتگ اتنت۔ ”تو من ء دارگ
 لوٹے من نہ روان ” آئی گشت۔

من..... من پہ دائم تئی اے پناہ گاہ ء تئی کز ابوہگ لوٹین من مائیگریشن
 کا گداں و اتر کنان..... نوں تووشے ناں.....“
 ..... بلے من ہے جہد ء اتوں کہ وتارا چون چہ آئی ء دور بکنان۔ وشی ء تام دراہ گار
 بوتان من ء لرزگے چیر کچگ ات۔

یک ڈولین دلپروشی ء ڈکھے ء منا گپت و منی بالاد ء چیر کپان بوت۔ من
 آئی ء ایوکا چارگ ء اتوں ء..... نزانان پہ وتی چاڑ ء یا پہ بلقیس ء جاور ء منی چم گون
 ارسان تر بوتنت۔

چاندی ءِ کوہ

سیلی لیکراف سویڈن

بادشاہ گتاف سیسی ڈیل کارلیا ءِ ہند ءِ چہ گوزگ ءِ ات آسک اشتاپی ات
 ءِ زوت پہ وتی منزل ءِ سر بوہگ ءِ پہ ہد وناک ات اسپ ءِ گاڑی ءِ رواج ہم
 ترنداتنت ءِ یکپارگی ءِ اسپ ایٹی ءِ کشان اتنت بلے بادشاہ دلجم نہ ات آدمان پہ
 ساعت کوچوان ءِ بدورد ءِ ات۔

”تئی رواج پرچاسٹ انت ترا اسپ ءِ گاڑی گون انت یاہیکانی سرا

نٹھئے۔“

اسپ ءِ گاڑی یک میتگی ءِ پر شگلین سڑک ءِ رھا دگ ات ہدا ءِ جندا ت
 کہ پہ سلامتی روگ ءِ ات بلے ہما جز ءِ گمان ات، ہما ڈول بوت اسپ ءِ گاڑی ءِ
 دراجین داراں چہ یکے دوکپ بوت ءِ بادشاہ ہما جاہ ءِ نہ ٹک ات بادشاہ ءِ سری ءِ
 دی ہما دمان ءِ ایر کپت انت آوان کوچوان بدورد کت بلے نوں دگہ چے ابید چہ
 گاڑی ءِ شرنگ ءِ دیم ءِ روگ مشکل ات پیمشکا آوان کش وگر ءِ چم شلر تک دانتنت
 کہ پہ بادشاہ ءِ مشکولی ءِ ہد گوازینگ ءِ بچار انت چے وڑ بکن انت گڑا کے دورد
 چکانی میانچی ءِ آوانی چم پہ یک چہ چے ءِ کپت انت آوان چہ بادشاہ دستبندی کت

کہ آئے گاڑی ء سوار بہ بیت ء چرچ ء بروت تانکہ اے گاڑی ء مرمت بہ بیت
اے یک شنبے ء روج ات ء بادشاہ ء عبادت ء و ہد گوازینت کت۔

بادشاہ پہ اے سلاہ ء وش بوت آمزنین و ہدے ء جنگلانی تہے گوزگ ء پد
گوں اے جاہ ء گندگ ء دل ء وش بوت مزنین پراہین چراگ جاہ نزیک ء کورہ
آپ ء شرین میتگی ات بلے بادشاہ ء کپگ کہ و ہدے پہ عبادت ء ہا ترا بہت ء
چرچ ء دپ ء سر بوت گڑا مردم یک پہ یک ء بہت ء عبادت ء ہلا س کنگ ء پد دم
پہ وتی لوگاں روگا اتنت و ہدے آ بادشاہ ء گرا گوزگ ء لکت انت گڑا یکو ارے آ
جکہ بوت کہ آئی ء رعیت ء تہا چونین شرین مردم انت مردینانی قد برز و دران
شریف ء زانت کارزا بول صاف ء پاک و ڈولدار بانگواہ ء و ہداں بادشاہ و ہدے
اے ہند ء گوزگ ء ات گڑا آئی گون وتی سپاہیان ہے حبر گت کہ اے غیر آبادین
ہند آئی ء ملک ء پد متکلیں جاہ انت بلے و ہدے آئی ء مردمانی پوشاک و وڑو ہم
دیت انت گڑا آئی ء حیاں یکپارگی ء بدل بوت ء مردمانی واری چہ آئی ء دماغ ء
در آتک آئی ء دل ء و این جذبگ آگاہ بوتنت ء گون جنء حبر ء لکت ”سوڈن ء
شاہ دلجم بہ بیت کہ آئی ء قوم ء مردم نالائق نہ انت نوں من وتی دژ منانی چمان
کشان منی قوم ء مردم اگاں اے ڈول انت۔“

بزاں کہ ملک و قوم ء ایمان ء برجا دارگ گرانیں کارے نہ انت“ بادشاہ ء

وتی سپاہیان ءِ ہکم دات کہ آجار بجن انت کہ آوانی ملک ءِ بادشاہ مہلوک ءِ گون ءِ
گپ و تران کنگ لوٹیت پدا مردمانی مچوکائی بوت ءِ بادشاہ ءِ چرچ ءِ حجرہ ءِ
سیڑھیانی سراوشتات گشتا تک دات۔

بادشاہ ءِ وتی گشتا تک ءِ تہا ملک ءِ نو کترین جاور بیان کت انت ءِ گشت
کہ سویدن نہ گیگیں جاورانی تہا انت روس و ڈنمارک پہ جنگ ءِ ساڑی انت
چوناہی ءِ ایند گہ وہدان اے پریشانی یے گپے نہ ات بلے مروچان فوج ءِ تہا غدارو
ملک دژمن باز انت ہمیشکا آوتی ملک ءِ ہر ہندوگ ءِ تروتاب ءِ در آتگگ تاں کہ
مردماں چہ جانی و مالی مدد و کمک ءِ بارو اپیسرا تران بکنت ءِ آوانی وفاداری ءِ حال
ءِ بہ گپت میتگ ءِ مردمان بادشاہ ءِ گشتا تک گون ہا موشی ءِ گوش داشت۔

بادشاہ ءِ حبرانی سرامردمان بے تواری درشان کت آہاں نہ ہاں گشت نہ
انماں البتہ مچوکائی ءِ چہ یک مردکارے پاد آتک ءِ درائینت ”واجہ تی حبر راست
انت بلے اے بارو امارا پیسرا حال نہ داتگ بلے نوں کہ تو آتگگے ہمیشکا مارا کے
وہ بدئے تانکہ ماے بارو اسلاہ سوج بکناں ءِ شمتا تا وہدے چرچ ءِ حجرہ ءِ نہ ندئے
ءِ دودار بکنئے“

بادشاہ ءِ چار ات کہ آئی ءِ رازوت چشین دجہیں پتے ءِ رسگ ءِ اومیت
نیمت ہمیشکا دہکان ءِ گپ ءِ بزورایت ءِ دودار بکنت۔

وہدے آجرہ ء تہا پترت گڑا، ہمودا یک مردے نشنگ ات قد وبالادہ
 مزن گندگ ء دہکانے ء آئی ء دستانی سرا سکین کار کنگ ء نشان اتنت آئی
 پوشاک ہم چوش دہکانانی وڑا ات دراجین اسپتین جاگ ء پوست ء واسک،
 پادریانی ڈولین سیائیں کوٹ وکالر گوز ء نہ ات وہدے بادشاہ تہا پترت گڑا آمرد
 چہ وتی جاہ ء پادراتک ء بادشاہ ء راہ ادب و عزت نادینتے۔

”منی خیال انت کہ اد ء پادری بیت“ بادشاہ درائینت۔

آمردک ء دیم ء رنگ بدل بوت آئی خیال گت کہ بادشاہ ء آئی ء ایک
 دہکانے لینگ گڑا باید انت کہ آ بادشاہ ء را حال مہ دتنت کہ پادری آوت انت
 ہو“ پادری گیشتر ہمدابیت“

بادشاہ حجرہ ء یک ٹوہین کرسی یے سرانشت کہ آمروچی ہم ہمودا ایرانت
 البتہ آئی ء سرانوں ڈولدارین تا جے اڈ کنگ بوتہ ”چون گڑا، شے پادری جوانین
 مرد مے؟“ بادشاہ ہے پیشدارگ ء ات کہ آگون وتی رعیت و مہلوک ء مھرکت۔
 پادری ء خیال گت آ حال مہ دنت گڑا شر تر انت ء بادشاہ بلے ہے رد ء بوارت کہ
 آ پادری نہ انت گڑا آئی پتہ دات۔

”ہو شرانت انجیل ء آیاتان وانیت ء ہماچی ء تبلیغ ء کنت وت ہما کار ء سرا پابند
 انت۔

بادشاہ ء را کے شک بوت ء جست ء لکھت ۔

”تئی گپاں ہے پدرانٹ کہ توچہ پادری ء سک وش نہ ءے؟
”ہوا وتی مرضی ء حبر ء کنت“ مردک ء پتہ دات آئی حیاں گت کہ اگاں بادشاہ
سہی بوت کہ پادری آوت انت گڑاوت گلا پیاز ء بو ء مثال ء شر نہ انت بلے کے
کمزوری نشان بدنٹ ۔

”لہتیں مردمانی حیاں ء پادری میتگ ء مردمانی سر ء وتی دلیگان کنگ ء

انت ۔“

”گڑا آئی ء انتزام شر انت؟ بادشاہ آئی ء حبر ء پتہ ء گشت آوش نہ بوت

کہ دہکان پادری ء با پشت ء بدی بکنت ۔

”من ہے مارگ آں کہ اد ء مردمانی ہیل و عادت سک شر انت سادگین زندے“

”ہو مردم سک شر انت بلے واری و بزگی انت اے یک پد متگین

گبتائیں جاھے اگان دنیا ء حرص و تماد ء سر بوتنت گڑا د ء مردم دگہ وڑ بنت“

مردک ء سر سر ینت گشت ۔

”اے ہمیں ویل یے نہ ایت“ بادشاہ ء گشت ء وتی دیم ء ٹیبل ء گوں لتنکان توار

گجگ ء لکھت آئی حیاں گت کہ دہکان ء گون پیتاری باز بوت ء نوں مردم بیا

انت ء وتی سلاہ ء بد ینت ۔

اے میٹگ ء مردمانی وژ و حبر مدد و کمک ء وژانہ انت ہدا بکنت زوت گمش
جوڑ بہ بیت ء آچدا دور بروت۔

پادری وتی جاہ ء حیران و پریشان ات کہ چون فیصلہ بکنت کہ آبادشاہ
ہمراہ انت کہ نا البتہ آپرے حبر ء وش ات کہ بادشاہ آئی را یک دہکانے خیال کنگ
ء انت ء آ آذات انت کہ ہرچی گپ و ترانے کت بکنت کے وہد گوست گڑا
پادری ء درائینت۔

”واجہ اے راستے کہ ملک ناشران چم سک داتکنت“ بادشاہ ء ہج نہ گشت
ء ہے خیالے کت کہ اے دہکان ء عقل پادے پونز انت اگاں نہ گڑا اینکہ دل کڑکی
یے نہ کت ہمیشکا ایو کا آہے گون ترندی ء چار ات ء ہجے نہ گشت۔

”من واجہ ہمیشکا جست آل کہ من ڈن ء حبر شری ء اشکت نہ کت اگاں
واقعی گڑا چرچ ہمینکہ زر ء بند و بست ء کنت کہ ملک ء پکار انت۔“

”دمانے پیسرا گاں ترایات انت تووت گشت کہ ادے مردمان ء پورگ ء
روپی یے نیست“ بادشاہ آمردک ء ہے سرپد کنگ ء ات کہ انچو پہ دیمین حبر ء
انت۔

”ہومن راست گشان ادے پادری دراہمین مردم غریب انت بلے اگاں
تومنی حبر ء گوش بدارے گڑا اور بکن کہ اے میٹگ، ملک ء مددے چون کنت منا ایو کا

گپ ۽ بل“

”تو گپ بجن بلے مالوم ہے بیت کہ تئی کرا گپ جنگ ۽ بازانت ۽ ڈن ۽ مردم
کدی ہم فیصلہ کت نہ کن انت کہ منی جست ۽ پتہ ۽ بدینت“ بادشاہ ۽ گشت۔

”واجہ! تئی گپ ۽ پتہ آسان نہ انت منی خیال ۽ اے پتہ ۽ بار پادری ۽

کوپگان ایرکنگ بیت کہ ترا جواب بدنت۔

بادشاہ ۽ وتی کونڈتچک، دست سینگ ۽ سرائے سر جہل گت انچو کہ واین

انت مردک ۽ حبر بناکت۔

”یکرندے اے میتگ ۽ پنچ کس پہ شکار ۽ شت انت ایشانی تہا کیے

پادری کہ آئی ۽ گپ بوہگا ات دو فوجی سپاہی آوانی نام رولاف ۽ ایرک چارمی

مردک میتگ ۽ مسافر جاہ ۽ واہند ۽ پنچمی یک دہکانے کہ آئی ۽ نام اسرائیل پیرن

ات۔“

”انچو نام گشگ ۽ چے ضرورت“ بادشاہ ۽ آئی ۽ حبر پروشت ۽ سردومی

نمگا ایرکت۔ واجہ! آشریں شکاری ۽ قسمت ہر وہد ۽ آوانی ہمراہ ات بلے اے

روح ۽ آوان تک تک شکار نہ دیست گڑادم ۽ بالا کنگ ۽ یک جاھے نشت انت ۽

حمر ۽ لکھت انت کہ اد ۽ زمین ہم شر نہ انت ہر جاہ ریک و کوہ کہ کشت و کشار بہ بیت

فداع اے ڈولین زمینے عطا کنگ ۽ انساپ نہ کنگ ایشانی تہا کیے ۽ گشت کہ دومی

ہندو زمین سک شرانٹ بلے ادء وت ء راؤ کش ایو کا کشار ہمینکہ کہ دو وہد ء لاب ء
 حرج پہ مشکل پورا بیت پادری ء وتی حبر متھل داشت ء اے حبر ء زانگ ء جہد ء
 ات کہ بادشاہ و اب نہ کپت بلے بادشاہ ء لنگک سُرینت ء ہمے اشارہ دات کہ آ
 دلگوش انت۔

ہے وحد اں کہ دہکان ہے حبر ء ات گڑا پادری ء کوہ ء بن ء رتھلین
 کا بان ء لگتے جت گڑا چیر ء چہ یک تر پوکین جزے ودی بوت۔
 اے کوہ عجب انت اے گشان ء پادری ء دگے جاھے لگتے جت گڑا ہے تر پوکین
 جزے ٹکرے بست و دور کپت پادری ء آ چت و گشت ء اے سُرپے نہ انت گڑاچی
 یے ء ایشی ء پد آ دگہ مردم پاد آ تک انت ء آ وان وتی تپنگانی گند کاں گون زمین
 کوئذات گڑا ایشی ء آ سر ہے در آ تک کہ کوہ چہ اے ڈولین تر پوکین جزے پُر انت۔
 ”شما چے گشے؟“ پادری ء جت گت۔

دہکان ء ٹکرے چست کت ء روک روک ء چارگ ء پد درائینت ”اے
 سُرپے یادگہ چی یے؟“

”تیوگیں کوہ چہ ایشی چکار انت“ دومی گسے ء گشت وہدے پادری تہ اے حد ء سر
 بوت گڑا بادشاہ ء سر برز ء چست گت ء گشت ”تئی خیال ء ایشانی تو کا معدنیات ء
 علم ء پچاروک است ات۔“

بادشاہ ء پداچم بندگت انت بے پادری ء آئی ء پرواہ نہ گت ء وتی کتہ برجا
داشت۔

”پادری گون وتی سنگتان وش ات کہ آوان ء انجین گنجے دز کچنگ کہ آوانی ہفت
پشت عیش بکنت آوانی تہا کیے ء گشت ”من بیج کار نہ کنان تجمیس روج ء و سپان۔
ایو کا یک شہے ء روج ء در کا یان“

آدراہ سر ء ہوش ء بروبرین مردم اتنت بے اے چیز ء گندگ ء گون نیم
بے ہوش بوتنت ء زہگانی ڈول ء گپ ء لکنت انت بے آوان ہے سہا بوت کہ ہے
جاہ پدا آوان گون کا بان ڈبت ء چیر دات پدا آوان جاگہ نشان کت ء وتی وتی
لوگاں شت انت ء ہے سلاہ گت کہ پادری اے چیز ء بزورایت ء فیلسن ء بروت ء
معدنیات ء زاسنکارے ء چہ ایشی ء باروا جست و پرس بکنت ء بیعت آوان قسم و سو
گندگت کہ آزوت و اتر کیت ء پدا اے وہدان کس چہ کس ء سہی نہ کنت کہ اے
ڈولین گوہر قیمتی یے آوانی دیم ء کپت“

بادشاہ نون شری ء دلگوش دیگ ء ات آسر پد بوت کہ مرد ء گپ ء تہا الم چشمن فاہد
گے حسرت کہ آئی ء نا دلگوشی ء ابید ہم وتی حمرے برجا داشتنگ۔

وہدے پادری ء ہما دھات ء مکر کیسگ ء گت ء وتی سفر ء سر گپت گزرا

آہم وتی امیر بوہگ ء واہگ ء سک وش ات آئی خیال کت کہ وتی جگی ء ٹوہین
 بنگلہ کنت ء شھر ء پادری ء شر رنگین جنک ء سانگ کنت پیش ء آئی وتی اے واہگ
 ایرموش کتگ ات۔ بلے اے روج ء پداچست بوت پر چا کہ آسک غریبات
 بلے نوں بھت ء پادا ہگ ء گون وتی پسند ء جنک ء آروس کنگ گران نہ ات۔
 پادری دوروج ء سفر ء پدوہدے فیلین ء سربوت گڑاماہر معدنیات ء ودار ء دگہ دو
 روج ء نشت وہدے ماہر معدنیات ء آئی ء آر تگیں ء چیز چارات ء پادری ء آحال
 دات کہ چے پیم ء کوہ ء بن ء آوان ء اے دز کپتگ گڑاماہر معدنیات ء شری سرا
 چارگ ء پدا آئی ء راجست گت۔

”اے شمشہند ء بازہست؟

ہو۔ تیوگین کوہے؟

گڑاماہر معدنیات آئی ء نزیک ء آحت ء کوپگ ء سرادست ایر کنان ء
 گشت ”ایشی ء شرین وڑے ء دست ء بیارے شمشہ و ملک ء واستامزین دولتے پر
 چا کہ اے چاندی انت“ راست! پادری ء دپ پچ بوت۔

”ہو! راست گشان“ ماہر معدنیات پدا آسر ء سوج گت کہ ایشی ء قانودی حق
 گرگ ء ہاترا آئی ء راچے کنگی انت پادری ء آئی ء حبر پہ دلگوش گوش داشت
 انت بلے آحقیقت ء دنیا ء چہ ڈن و ابانی تھا گل ء بال ات کہ میتگ ء نزیک ء

چاندی ءِ کوہ آئی ءِ ودار ءِ انت۔

”گڑا آئی لوگ ءِ رسگ ءِ گون کوہ ءِ پٹگ بناکت ءِ راستی ءِ ماہر معدنیات

ءِ آرداتہ؟“

بادشاہ ءِ اناگت ءِ سرچست گت وگشت۔

”نہ واجہ! ماہر معدنیات ءِ راست گشتہ؟“

”گڑا دیم ءِ چے بوت؟ بادشاہ ءِ کرسی ءِ سراپہ گیگ نشت ءِ دلگوشین وڑے ءِ گپ ءِ

گوشدارگ ءِ لکت۔

ہفتگے ءِ پدوہدے پادری وتی میتگ ءِ آتک گڑا آئی اولی کارہے گت کہ

وتی سکتاں حال بدنت کہ آوانی درگپتگین چز چینکر قیمتی انت اے رد ءِ آدرستان

پیش مسافر خانہ ءِ مالک ءِ لوگ ءِ شت کہ آئی ءِ را حال بدنت بلے وہدے آلوگ ءِ

دپ ءِ شت تہ گندی کہ لوگ بندانت ءِ ایشی ءِ سیڑھیانی سراکاہ رستگ انت پداوہد

ے آئی چہ یک بچکے ءِ جُست کت گڑا آئی گشت کہ مسافر خانہ ءِ مالک ءِ رادوسے

روح انت کہ مُرتگ لہتیں روح ءِ آئی ءِ انچو شراب ورگ بناکتگ کہ نہ کنے۔

”آئی شراب سک کم وارته“ پادری ءِ جست کت اے چتور بوت؟

بچک ءِ پدہ دات ”ہونا، آئی شراب ہمیشا باز وارته کہ بقول ہمائی کہ آئی ءِ گوہر قیمتی ءِ

کوہے دیتگ ءِ نونوں کار ءِ دھندانہ کنت ءِ بس شپ وروح نندایت وپسیت، عیش

کنت پدا میکروچے وہدے باز شراب ورگ ء چہ آ اسپ ء گاڑی ء کپت ء مرمت۔
 پادری غمیگ بوت آگون وشین حالے ء واتر آتگ ات بلے اد ء وتی
 سنگت ء مرگ ء آتورینت آدمیم ء رها دگ بوت گڑ اسرک ء لمب ء آئی وتی دوی
 ہمراہ اسرائیل پیرسن دیست پادری ء چارات ہما پیش مردم انت ء شکر انت کہ
 بھت ء وشی ء گنوک نہ انت۔

من وہدے ایشی ء حال دیان گڑ اسرک گل بیت کہ یک دمان ء امیر
 بوتگ۔

”بیاباوش آتکے“ تو نون پیدا کے؟ پیرسن گشت۔ ”ہو! من تراوشین حال
 بدیان کہ ہما تر پوکین چز کہ ماچنگان معدنیات ء ماہر ء چاراتگ ء گشتے چاندی
 انت اے حبری اشکنگ ء گون پیرسن ء دیم انچش بوت گشتے یکے ء آئی ء چیر ء
 آسے روک گت۔“ اے توچے گشتے؟

آ واقعی! چاندی ات؟

”ہو! پادری ء پہ وشی گشت“ نون ما امیر بان، زندگی ء وشیا یاں۔ گران شر
 پداربان۔

”ہو، چاندی اتنت۔ مسکرانہ کنے چاندی؟“

پیرسن ء انچودرا ینت گشتے وتی دل ء غمناک بوت ء دلے ایریڈات۔

”ہو! من دروگ نہ بندان راستی ء چاندی انت بارو بکن۔ تو پر چاوش نہ

ہوتے؟

”وش! پیرن گشت من نہ زانت کہ اے چاندی بنت من گنوکی ء وتی بھر پہ یک صد
ڈالر ء رولاف سوار ڈ ء دست ء بہا گت من گشت زانا حا کے، تر پوکین ریک“
آسک دلپروش ات وہدے پادری دیم ء روگ ء لکمت گڑا بلائین مرد ء گریوگ ء
توار ات۔ وہدے آلوگ ء سربوت گڑا وتی نوکرے رولاف سوار ڈ ء لوگ ء راہ
دات کہ آئی حال بدنت کہ آدھات چاندی انت پر چا کہ آئی ء متاگی گرگ ء آسر
شر نہ انت بیگاہ ء وہدے آڈن ء در آتک آئی ء دل پدا باگ وبہار گاہ ات آتہاری ء
ڈن ء در اتک ء ہما جا گہہ شت کہ ہمودا آئی ء وتی بنگلہ ء بندگ ء واب حیالان ات
آئی حیال گت کہ آئی ء ماڑی ڈولدار بی بیت ء چہ چرچ ء ٹوہین پادری ء لوگ ء کم
ترمہ بیت آدیر ء اوشتات ء وتی لوگ ء بندگ ء حیالان سیر نہ بوت۔ آئی چرت
جت کہ آئی ء لوگ سک ڈولدار بیت دور دورین ہند ء مردم ایو کا آئی ء لوگ ء
ندارگ ء کاہنت پدا گہ مردم اد ء لوگ بندانت ء رندا اے جا گہہ یک شھرے جوڑ
بیت۔ آپدا یک نوکین چرچے بندایت ء پرے کار ء آئی ء دولت ء مزینیں بھرے
مرچ و درچ بیت۔ انکبہ آئی حیال گت کہ وہدے چرچ تیار بیت گڑا ٹوہین
پادری ء بادشاہ ایشی ء سیل چارگ ء کاہنت پدا یک چرے ء کمی بیت وہدے

بادشاہ کیت آئی ءِ واستا یک شرین آرام ءِ جا گہے نہ بیت ءِ بادشاہ وت ادءِ دگر
ماڑی یے ٹہینیت“

پادری ءِ کتہ ادءِ سر بوتگ ات کہ بادشاہ ءِ سپاہی کمرہ ءِ پترت انت کہ واجہ ءِ اسپ
ءِ گاڑی جوڑ کنگ بوتگ بادشاہ پادا آگی بوت بلے پدا آئی لوٹت کہ کہ ءِ سرجمی ءِ
گوش بداریت ءِ گشتے۔

”وتی کہ ءِ بجن بلے کے کمترے بکن مارا مالوم انت کہ آمرد ءِ چے چے
واب دیتگ“ پادری ءِ گپ بنا گت ”واجہ ہما پادری وتی و ابانی دنیا ءِ گارو بیگواہ
ات کہ یکے ءِ آ حال دات کہ اسرائیل پیرن ءِ وت کشی کنگ آئی اے غم برداشت
کت نہ کنگ کہ آئی ءِ دست ءِ دولت ءِ گنج پہ چار پیسہ ءِ شنگ ہمیشکا آئی وتی جند ءِ
زندہ لاس کنگ“ بادشاہ وتی کرسی ءِ تچکی ءِ نشت ءِ گشتے ”اگاں من ہما پادری ءِ
جا گہہ بوتنیاں گڑا من ہما کوہ ءِ جند ءِ راجند م گت۔“

”بادشاہ سلامت“ تئی دست ءِ ہرچی بیت بلے آپادری ءِ گرا چے ہست ات وہدے آئی
دیت کہ قسمت یاری نہ کنگ انت گڑا وتی ذاتی منشا و آسودگی ءِ واب آئی بے خیال گت
انت آئی دل ءِ عہد کت کہ چاندی ءِ کوہ ءِ راوتی ذات ءِ بدل ءِ غریب، چورہ جنوزام محتاج
ءِ نادرائی دیگ ءِ جہد کنت ءِ میتگ ءِ دراہین مردمانی سرا بھرو بانگے کنت۔

اے خیال کنان ءِ آ رولاف سوارڈ ءِ گندگ ءِ شت تاں آئی ءِ گون ءِ

چاندی ءِ کوہ ءِ باروا سلاہ و مشورہ یے بکنت بلے آئی ءِ روگ ءِ ساری یک سرکاری
 اسپ گاڑی یے اوشتوک ات کہ آئی ءِ چپ و چاگرد ءِ سپاہی اتنت ءِ تھا یک
 مردے ءِ دست و پاد بستگ اتنت ءِ کپتگ ات۔ آوہدے اسپ ءِ گاڑی ءِ گراسر
 بوت گرا آئی ءِ دیست کہ گاڑی ءِ تھے مردم رولاف سوارڈ ات۔ پادری ءِ دیست
 کہ آچہ سپاہیان منت کنگ ءِ انت کہ آئی ءِ راگون پادری ءِ گپ وتران ءِ موہ
 بدینت۔

پادری گاڑی ءِ گراسر بوت گرا قیدی ءِ گپ بنا گت ”پادری تو یکین مردے کہ ترا
 چاندی ءِ کوہ ءِ حال مالوم انت۔ کہ کجانت بلے منی حبر ءِ دلگوش کن۔

ہماروچ ءِ کہ من ءِ منی برات ءِ را چاندی ءِ حال مالوم بوت گرا مئے براتی
 ہلاں بوت مایکے دومی ءِ ہون ءِ دژمن بوتان دوشی ہم مئے ہے حبر ءِ سراجنگ
 بوت کہ ساری ءِ کئے ایسی ءِ رادیستگ

ہیشکا اے داوا ءِ تھا منی برات چہ منی دست ءِ کشگ بوت ءِ منی دیم ءِ
 انجین ٹپے کہ ہر وہد من ءِ یات ءِ پیرینت ہیشکا تو یکین مردے کہ کوہ ءِ ہال ءِ
 مالوے۔

”من گون تو یک دستبدی یے کنان۔“

”چے بکش“؟ پادری ءِ جست کت۔

”تو زانے کہ منی شش چک.....“

ہومن زانان تو بے فکر بوتی روگ ء پد من آوانی بھر ء لم ء دیان۔

”انان! رولاف در اینت ”آوان ء یک ٹکہ ء ہم مدے اگاں تو گون

من ہے وعدہ بکن گڑا منی موت پہ گیگ بیت“

”ہو پادری ء پہ درد گشت ”منی وعدہ انت کہ تئی لوٹ وواہگ ء سرائل

بیت ایٹی ء پد سرکاری گاڑی ء قاتل برت پادری پدا و اترو تی لوگ ء آتک۔

آحیال کنگات کہ ہما دولت کہ آئی ء دز گرگ ء گوں آچینکہ وش ات بلے اے

میگ ء مردمانی چے حال بیت پیسرا چہ چار مردم آئی ء حیالان گون مرت وشت۔

آوت شرین مردم اتنت بلے دولت ء رسگ ء حیالان گوں آوانی آسربوت۔

آئی ء دیم ء مردمانی بزگین دیم گردگ ء لکھت انت آئی ء و تی حیالانی تھا

اے در اھین مردم گون تباہ حالی ء دیست انت اے شرین کارے نہ انت مردمانی

شری و گہتری ء ہاترا آآتگک ات یا آوان ء آس ء تہا مدارگ ء ناگت ء بادشاہ

چہ کرسی ء چست بوت۔

”من زانان! کہ تو ہے گشگ لوٹنے کہ اے ہنہ ء پادری سکین و اجمین مردمے۔“

”گپ ہلاس نہ انت“ پادری ء آئی ء حمر نا دلگوش کنان ء کہہ بر جاداشت۔

وہدے ہے حمر میگ ء دہک نانی گوشان کپت کہ میگ ء یک کوھے ء

تہا چاندی انت گڑا آوان کاریل دات ء ہشک ء نشت انت تاں کہ کدی بیت
 چاندی ء ہور گواریت ء آسیر بنت پدا کرو گورے ہندی دُزڈنگ شرابی ہم ادء
 آہگ و ننگ ء لکنت انت ہم روج دزی و جنگ ء حبر تالان بوتنت۔
 لکھتین مردم شپ جاہ و روج جاہ بوتنت تا کہ چاندی ء کوہ ء در بکجینت ء لکھتیناں
 پادری ء پدگیت انت کہ کجارت۔

آخر یک روپے میتگ ء پادری ء دراہین مردم یکجا گت انت ء آوانی
 گون ء حبر گت کہ چون یک چاندی ء کوہے ء ہاترا مردم مرت انت ء میتگ ء
 جاورتاہی ء نیمگا روگ انت آئی ء گشت کہ آچہ وتی روحانی پیشوا ء اے اومیت ء
 مددار انت کہ آوانی رہشونی ء ردین راہے کنت بلکہ آنہ وت چہ چاندی ء فاہدگ
 زوریت ء نیکہ دگرے حال دنت آئی ء پداد ہکاناں چہ جست گیت کہ آوانی چہ
 ارادہ انت کہ اگاں آایشی ء حیا ء چہ وڈا دل ء در نہ کن انت گڑا آو ء نہ نندیت ء
 دگہ جاہے ء روت اگاں پیش ء ژانند انت گڑا آہم آوانی پیم ء ہدا جاہمند
 بیت۔

شمارا کجام حبر دوست بیت۔ اے حبر ء بزانت کہ من کس ء را
 چاندی ء کوہے بارو حال ندیان“ ”گڑا چہ فیصلہ بوت“؟ بادشاہ ء جست گت ہما
 کہ پادری ء کنگ ات آوان زانت کہ وہدے آوت تیار انت کہ سیر وازگاری نہ

لوٹیت ہما آوانی وڑا غریب بیت گڑا گوں آوان بغیر نہ انت بلکہ پہک دل انت
ہیمشکا آوان ہے فیصلہ کت کہ آپادری ء گیاں زوراں ء ہما جاہ ء انچو چیر بدینت
کہ آوانی پدی نسل مہ زانت کہ اے ڈولین جاگہے ء نام و پد بوتگ۔

”گڑا پادری ہم آدگہ مردمانی وڑا انکتہ غریب انت؟

بادشاہ جست گت۔

”ہو! تنی و ہدی ہما ڈول ء۔

نوں سیر و سانگے گتے؟

اناں، تنگیتہ ایوکا یک و تنہا۔

”تئی کہ سک وش ات“ بادشاہ گشت۔ گڑا تو ہما چاندی ء کوہ ء حبر ء اتے کہ چرنج

ء مردم ہمنکہ رقم ء بند و بست گت کن انت کہ ہمینچک منا پکار انت“

”جی ہو!“ پادری ء سر سرینت۔

”بلے من پہ زبردستی آ جا گہہ ء چون درگپت کناں تو من ء انچین مردے ء گشگ ء

ئے کہ آئی وتی زند ء وشی ء دوستنا کیں جنک ہم قربان گت آ کجا حال دیتت“ بادشاہ

ء گشت۔

”ہو، آدگہ معاملہ، اد ء ملک و قوم ء برجا دارگ ء مسئلہ انت آلم ء کشیت“

پادری ء گشت۔

”تو اے حبر ء چے ضمانت دے؟“

”من ضمانت دیان۔“

”گڑا آ اے حبر ء پرواہ نہ داریت کہ میتگ ء مردمانی چے حال بیت۔“

”آوانی برزء خدا هست انت۔“

بادشاہ چہ کرسی ء پادا تک ء کھڑکی ء دپ ء اوشتات۔ آ مردمانی مچوکائی ء چارگ ء
ات آئی ء چم تر بوتنت۔

”تو پادری ء را اے مذہبی مچوکائی ء مبارک بادی بدے ء بکش کہ سویڈن ء بادشاہ ء
دل ء آوانی گندگ ء ابیددگہ و شترین ندارگ نیست،

پد بادشاہ چہ کھڑکی ء دور آ تک ء گشگ ء لگت ”اے راستے کہ اے میتگ ء پادری
انچو غریب انت کہ عبادت ء پدوتی سیاہین گداں کش ایت ء ایندگہ دہکانانی
گداں پر کنت هو آ انچش انت بادشاہ ء تب وش بوت ء آئی ء مڑ ہداری پدربوت
۔“ تو آ کوہ ء بل کہ چیر انت ”تو ہما ڈول ء کہ اے مردمانی دل ء محنت و جہد ء سگ
واو پار ء گون ء برداشت و دی کتگ ایسی انچش بل“

”بلے اگان ملک ء نقص و خطرہ؟ پادری ء گشت ”ملک پہ ذر دارگ نہ بنت ہے
ڈولین مردم ملک ء دار انت“ اے گشان ء بادشاہ ء پادری رخست گت ء حجرہ ء چہ
در آ تک۔

ڈن ۽ مردمانی چوکائی ہما ڈول ۽ بے توارات کہ بندات ۽ ات ”واجہ تو مے پادری ۽
گون ۽ حبر گت؟“ چوکائی ۽ چہ یک دہکانے بادشاہ ۽ دیم ۽ آ تک ۽ گشتے۔
”ہو! من حبر کت“ بادشاہ ۽ سر سرینت۔

”گڑا! الم ۽ تو مے پتہ ۽ مالوم دار بوتگے پر چا کہ ماترا ہے واستا ہائی ۽

کز اراہ دات۔

”من ۽ پتہ رست“ بادشاہ ۽ گشت۔

یچی

صادق چوبک / ایران

یچی ء عمر یازده سال ات آ زندگی ء اولی رند ء روتا ک ”ڈیلی نیوز“ بہا
 کنگ ء روگ ء ات روتا ک ء کار گھس ء شنگ و تالان کنوکانی مستر ء آئی ء عمر ء
 روتا ک بہا کنوکاں، مروچی آئی ء راروتا ک ڈیلی نیوز ء نام دل ء دات کہ آئی ء
 دمان ء دمان یات گت آئی ء دل ء لبز ”ڈیلی“ چوش دیزی ء وڑا ات آئی ء چہ وتی
 نیمگا بید ء سنکتانی کمک ء گوں ارزانی ء ”ڈیلی نیوز ڈیلی نیوز“ وردگت ء چہ روتا ک
 ء کار گھس ء ڈن ء در آتک گوں دمک ء رسگ ء آئی ء چچک بندات گت ء ڈیلی
 نیوز ڈیلی نیوز ء جاک ء لکمت آہر چیز ء چہ بے سما ایوکا وتی کار ء دلگوش ات آئی ء
 ہمنچو کیش اے نام ء توارجت مہلوک ء ہمنچک روتا ک بہازرت آسک گل ات
 بازین تا کے بہا بوتگ ات ء تنی و ہدے ہم آئی ء روتا ک ء نام نہ شمشنگ ات بلے
 انچو کہ آئی ء یک گرا کے ء راکلد ارے و اتر گت کہ آئی ء تہادہ پیسہ کم ات ء گراک
 ء دین پیسہ پہ آئی ء ہاتر ایل دات انت۔ گرا آگل ء بال بوت بلے ایشی ء پد آئی
 ء ہریم کہ پگر گت روتا ک ء نام آئی ء دل ء برت آئی ء نام شمشنگ ات آئی ء
 ٹرس ات ء پد مانے ء آوشتات ء وت سراوت دگ ء کش ء چارگ ء لکمت ء پدا

آئی پدا تچک بندات گت کہ بلکہ نام دل ء پیت بلے بے فابدگ بید ء توار ء ہم
 لختین مردماں چہ آئی ء دست ء روتا ک بہا زرت بلے روتا ک ء نام آئی ء چہ بن
 ازل بیحال کتگ ات۔

یحی ء روتا ک بہا زور وکانی دیم چارت انت کہ بکندے کسے روتا ک ء
 نام ء بہ گیت بلے آدراہین گران مہذبین مردماں آئی ء دیم نہ چارات ء روتا ک بہا
 زرت ء شت انت آ بے در ء بے کس بوتگ ات وتی کش و تر ء چارگ ء ات کہ
 بلکہ آئی ء سنتین حالتا ک بہا کنو کے گندگ پیت کہ آچہ آئی ء روتا ک ء نام ء پول
 بکت بلے کس ء گو اہی نہ دات با زین براں ”دیزی“ ء لیز آئی ء مجگ ء رگ و
 ریشگان تک بلے آئی ء سر پر بنوت سڑک ء پادراہ ء سرا با زین ”دیزی (دیگ)
 اتنت کہ آئی ء انچو گمان بوت کہ یک و دورند ء روتا ک ء نام ء آئی ء مجگ ء تہا شہم
 گت بلے ایشی ء چہ پیر کہ آئی ء ایات بکت انت آپدا گار بوت آئی ء راروتا ک ء
 بنڈل بگل ء ات ء سرے جہل ات ء روگا ات پرچا کہ آئی ء روتا ک ء نامہ شمشگ
 ات ء ترسگ ء ات کہ بارین آئی ء روتا کاں و اتر زیر انت یاناں آگر یوگی ات
 بلے ارسان جواب کتگ ات آئی ء گمان بوت کہ رھگوزیان چہ روتا ک ء نام ء
 جت بکت بلے آئی ء لج گت ء ترسگ ء ات۔

انا گہہ ء آئی ء رنگ مٹ بوت زبان چچ بوت لنفانی سرا بچکند گے تالان

بوت ء پدا تچگ بندات بوت ء زور ء گوانک ء لگت۔

”پریموس پریموس“

آئی ء روتا ک ء نام یات آتگک ات۔

روبا

گریزاڈیلیڈا اٹلی

تیرماہی گرم و دراجین روچ و اتر آتگ اتنت پیر مرد تو ماس گو سنگین دہ
سال ء وڑ ء وتی لوگ ء پراہین پیشگاہ ء آتک و نشت آئی ء گھس سرگیں کوہانی
لمب ء سیاہین گھسانی گڈ سرات سمین ء راوشین بوگون وت ء ہمراہ اتنت بلے
ناتوان و پیرین مرد چو سیاہین کوہی سنگ ء وتی جا گہہ ء ایرات کہ آئی ء یک کش ء
سیاہین کچک ء دومی کش ء ذردین پشی اتنت۔

وہدے شپ ء گوات ء کوہی کاہانی و شبوئی گون و تا آورت آنت و ہدے
روچ ء وڑین روژنائیں ماہ دریا ء تہا چست بوہان بوت گڑا ایشی ء ماہکانی سرگیں
کوہ ء ذر ء چولان گون گوازی ء لکمت انت بزان پیرین مرد ء راوتی کسانى ء حمر
گیر آتکت آئی را کسانى ء شیطان ”لا سے“ گیر آتک کہ آئی ء باروا گشت اش کہ
بدین مردمانی روحان جنگلی سور جوڑ کنت ء آوان ء سردیان ء جنگل ء بارت و ہد
سے ماہ جمبران چیر بوت گڑا آئی ء را ہفت گوکانی باروا حیاں آتک کہ آوان ماہ ء
گوشنگین دیھ جمبرانی اندیم ء ایر بارت۔

آہر و ہدے بے تواری ء نندوک ات یک بیگا ہے ء آئی ء نماسگ ”زانان“ ء

وہدے آئی ۽ پادکنگ ۽ لوگ ۽ تہے برگ ۽ آئی ۽ کوپگ ۽ دست ایرگت آگرات
 پرچاکہ پیرین پیرک وتی جاگہہ ۽ نز آتگک ات ۽ آئی ۽ جان چوش برف ۽ سارت
 ات آئی تچان تچان وتی ہماہگ زیالینارڈا گوانک جت دوینان مرگان گورے
 پیرین مردگران پانچ کنان ۽ لوگ ۽ تہا تگرد ۽ سراتچک کت زانا ۽ پیراک ۽ جان
 کارداران ۽ گشت زیالینارڈا! مارازوت ڈاکٹرے آرگ لوٹیت۔

”مے وتی ڈاکٹر ساڑی نہ انت آدوماہ ۽ ہا ترا دگہ جاھے ۽ شتگ تاں کہ
 گوش ۽ نادر اہی ۽ کورس ۽ بکنت خدا ایشی گار بکنت پہ فیس لاپے پُر نہ بیت گشیت
 درامین چراگ جاہان بہاگران نوں آئی ۽ جاہ ۽ یک گنوکیں ڈاکٹرے پماراہ
 دیگ بوتہ آوتارا ہسپانہ ۽ بادشاہ ۽ طبیب لیکت بارین کیت یانا.....“

”زیالینارڈا بایدین پیت آ زیادہ پیت لیرا فیس گپت“ زانا پہ مزین
 گندین وڑے گشت آئی ۽ ہماہگ ڈاکٹر ۽ تو ارکنگ ۽ راہ گپت نوکین ڈاکٹر پیر
 کین ڈاکٹر ۽ بنگلہ ۽ جاہمند ات میتگ ۽ شرین ماڑی کہ ایشی ۽ پیشگاہ پراہ ۽ چپ و
 پاگرد ۽ ٹوہین درچک آوانی تہا ہر رنگ ۽ پل انگور ۽ گلاب ۽ پل اے لوگ ڈاکٹر
 ہدل ۽ تب ۽ ات آئی ۽ طلب ۽ ہر شے جو اشراب ورگ ۽ جاہ جنک ہرچی
 ہت ات کہ ٹوہین شہرانی آلمین بہرانت۔

زیالینارڈا وہدے ڈاکٹر ۽ کوئی ۽ سربوت گراتاک ۽ چہ آئی دیست کہ

ڈاکٹر یک زندگی کتابے ۽ وانگ ۽ دزگٹ انت آئی ۽ چم کتاب ۽ سک اتنت پدا
 دستے وتی مزین گبانی سرسک دانگ ۽ ۽ ۽ کتاب ۽ وانگ ۽ دلگوش ات آئی ۽
 بزین لونسانی چیر ۽ دنان پد رانتت جنین ۽ دورندا تو ارگت گڑا آئی ہوش گت کہ
 مردے کش وگورا اوشتا تک۔

جنین ۽ آہگ ۽ مکسد ۽ سر پد بوہگا پد آپہ بے زاری پادا تک ۽ آئی ۽ رندا
 رھا دگ بوت آئی راہ ۽ گپ وترانے نہ گت ایو کا یک راہ بلدے ۽ وڑا ماہکانی ۽
 ساری ۽ روگات آدماں ۽ پد ۽ کوہانی شم ۽ آخری لوگ ۽ سر بوتنت گوات ۽ تہا پس و
 بیشانی بوتالان ات چاگرد کے ایچک ات بلے شہری ڈاکٹر ۽ بالاد و شنودات

بابا تو ماس ۽ لوگ سنگانی سرا بندوک ات ڈاکٹر کوہی سنگانی پد یا تک ۽ سر
 کپان لوگ ۽ پترت پیشگاہ ۽ پودگ و سرسون ۽ بو ۽ پسانی لڈانی بو چیر دانگ ات
 ہے جاہ ۽ سنگانی دیوال ۽ دیم ۽ ڈاکٹر ۽ چم یک جلوہ ناک بارگ سرین پراہمن
 سینگ ۽ تراشگین کمک دارین زیبائین کاڑے ۽ کپت انت کہ سنگ مرمر ۽
 تراشگین بٹے ۽ کترنہ ات ماہکانی ۽ روژنا ہی وتی جاگہ ۽ ڈاکٹر ۽ گندگ ۽ گون
 آئی چہ بورچی خانہ ۽ چراغ آورت ۽ وتی پیرک ۽ کرا جہل بوت۔

وہدیکہ زیالینار ڈاومی کوئی ۽ کرسی ۽ آرگ ۽ شت اے دمان ۽ جنک و
 ڈاکٹر ۽ چم یکے دو می ۽ ڈیک لکمت انت آئی ۽ بدن ۽ تہا باہندے چست بوت

کدی اے ڈولین تجربت ء چہ آنہ گوستگ ات آئی ء رنگ اسپیت جم سیاہ ء
 پریشان حال آئی ء پونز کا نارنٹ گلاب ء پل ء وڑانیم پیچ ء ایشانی پشت ء مہرگانی
 ہار ء وڑادناتن قطار اتنت۔

پیشانی ء اے کش و آکش ء سیاہین زلفانی پہرہ ء ڈاکٹر ء دل ء کارچے
 بت دراجین ملگور آسکی گردن ء تاب و ران کو پگان شنگ اتنت

پوشین چاڑے ء آئی چارگ بناگت ڈاکٹر ء چمانی تاب ء آئی وتی جم
 جہل بت ء چست نہ کت انت و ہدیکہ پیرک ء ڈاکٹر ء یک جست ء پتہ نہ دات گڑا
 آئی گشت ”بیت سال بیت اے گرانٹ۔“

ڈاکٹر ء پداوتی جم آئی ء بالاد ء سک دات ء گشت ”تو چش کن یک درپے
 ء نیم گرمیں آپ ماں کن ء ایشی ء پادہائی ء تہا شودگ و ایرکنگی انت

”ایشی ء پاداں شودے؟ تکلیف نہ بی اے بری زیالینارڈازانا ء نیمگا
 چاران گشت ء گوگلین ہشت ماہ ء پیرک ء وتی بوٹ درنہ کنگ انت ”گڑاشما ایشی
 انچو اد ء دوردے؟ ڈاکٹر ء جست کت من ایشی گڑا چون چست بکنان؟ اے ہم
 روج ہمد او پست“ زانا گشت۔

ڈاکٹر پادا آتک آئی نسخہ ء چھٹی زانا ء دست ء دات آئی جم ایگلو آنکو
 چمانیت انت ہر نیمگا غریبی پد رات کوئی یک غارے ء پیم ء تہارات۔

آئی گون ہمدردی زانا چارات آئی ء بارگ واسپتین بالادیک تہارین
غارے ءدپ ء کنول ء پل ء پیم ء گمان بوت۔

”پیرین مردگوشن ء پش انت“ آئی گشت منی سلاہ ہمیشٹ کہ شادوہین
کے گیشتر ورگ بوارے ء..... شرین ورگ..... اگاں اے وژکت بکن.....“
ماہرچی گت کناں“ زانا پہ زہرنا کی گشت ڈاکٹر کے لپرزگ بوت ء ہموداچہ
درکپگ پر آئی شرترات۔

آسنگانی سراہٹ کناں وتی کوئی ء نیمگارہادگ ات آزمان ءدیم ماہکانی
تالان ات۔

ہر نیمگا جنگلی پل تالان اتنت وشین بوشنگ ات بلے ڈاکٹر ء دل غمیگ
ات پہ وتی کم شرپی ء تہی کوئی ء آئی ء جنین آدین کارندھ پڑم ء بندیک جوڑکنگ
ء دزگٹ ات آئی گون پترگ ء شرت ء چہ آئی جست گپت۔

”توہے بابا تو ماس آچیتو ء پچہ کارے؟“

”آچیتو خاندان ء کئے نزانٹ اے ہر جاہ نامدار انت نو آروتک ء ہم ہر

مرد ء واہگ گون زانا ء آروس کنگ انت“

”ہو! آسک ڈولدار انت من پیرانہ زاننگ آڈن ء چچ درنہ ایت

گلاب ء پل انت لوگ ءدپ ء رُستگ بلے ایشی ء وشبوڈن ء تالان انت۔

”چے گشے؟ بزاں دگہ کسے ایشی ء حسن ء تو سیپ ء پہ نہ روت؟“

”اے حبر نہ انت منی چک! پیرین مولد ء پہ زانت کاری درائنت“ اے

پیرین تو ماں انچو مالدار انت کہ وت نزانت چینکہ دولت دارایت البتہ ایشی ء
زمین وجا سیداد ہسپانیہ ء کچ ء انت آئی زمین ء تہا پیست ہزار سکوڈی ء تان چاندی
کنڈتگ اے دولت کجا کنڈانت؟

ایو کا زانا زانت ہے سبب انت کہ اے جنک ء ڈان جوان چینو ء سا نگ

ء حبر جواب گتہ آ اینکاس مالدارے نئے بلے شریدار ء ڈ ہدارین مردے

”گڑا اینکہ دولت چہ کجا آحتہ؟“

”اے دنیا ء چہ کجا چہ کاہان بلے! مردم گشت کہ پیرین تو ماں وتی وہداں ڈنگانی

کماش بوتہ“

آوہد ء پولیس ء حبر نہ بوت مردمانی گشگ انت کہ ہر شپ ء اسپ چہ

ذرو مال ء بار بوتگ ء میگ ء آتگ انت.....

پیرین مولد ء حبر کہسے پورا جوڑگت انچش کہ پڑمان دراج کناں ء

بندیک کسان انت۔

ڈاکٹر صوفہ ء سراج بلگ ء پیرین جنین ء حبر ان گوشدارگ ء ات نول زانا ء

مغرورین حبر آئی ء زانت ء نندان بوت کہ ”ماہرچی گت کنان“

دومی روج ء پد ڈاکٹر تو ماس ء لوگ ء ساڑی ات پیرین مردک ارزن ء
 نان ء آپ ء گون ء پر جنان ورگ ات وت تگرد ء سرانندوک ات۔
 راستین پنہات ء کچک وچپین ء پشی دروازگ ء دپ ء روج ء روژناہی
 ات گوات آئی ء پیرین بدن ء بو ء وتی بچی ء برگ ء ات۔
 ”نوں پیرک چون انت؟“

”زانا ء پستہ دات آئی ء گا لوار ء تہا تہلی ہست“

”ہماوڑادیم ء انت“

”ہوشتر تر بوہان انت“ ڈاکٹر کے دلرنج بوت۔

واجہ! تئی عمر چینکا س انت گشت کنے؟

”ہو“ پیرین مرد ء وتی بستگین دنمان پشداران گشت

”آہے سر پد بوتگ کہ تو جست ء ءے کہ جات کنے؟“ زانا بچکند ان گشت۔

پدا آپیرک ء دیم ء آتک در اہین لنکک چپ ورا سہتن دست ء ابید چہ

یک ماتی لنکک ء چست کنان ء سک ء گشتے ”بابا انچونا.....“

”ہونو دسال خدا من ء سلامت بکنت“ پیرین تو ماس ء سر سرینت ء

گشت۔

زبردست! ڈاکٹر ء پشہوشی گشت من ء اومیت انت تو سدسال بلکہ گیشتر

زندگوازینے۔

”زانا تو ایو کے گون پیرک ء“ آئی جست گت آئی حال دات کہ آئی
دراہن سیاد، ناکو، واجو، ماما، ترو، ناکوز تک، تروزا تک ء گہار نادرہ بوتگ ء مرنگ
انت آئی ایشانی مرک ء حبر ء چوانچائین حبر ء بے فکری ء کنگا ات۔ ڈاکٹر پیرین
مرد ء گوش ء کز اگشگا لگت۔

ولجہ کار! وتی زند ء وڑ ء بدل کن سپائی ورگ گوشت و شراب بواری بزیگین
زانا ء ہم زند ء وشیان بہر مند بوہگ ء موہ بدئے“

پیرین مرد جست ء لگت ”آکدی پیدا کیس؟“

”کئے؟ ڈاکٹر ء چک ترینان ء جست کت زانا گشت“ بزاں پیرک مئے وتی ڈاکٹر

ء جست ء انت ”پرچا کہ آکیت ء آئی ء گوشان دراہ کنت“

”واہ باڈاکٹر صاحب سک نامدار انت“

پیرین تو ماس وتی کزی ء سبب ء آوانی حبرانی بارین چے معنا و مطلب
فہمگ ء ات۔ آہی وتی در تکمین جیکٹ ء آستونک بروبر کنان ء گشت کہ چل و سل

ات۔

”چلی ء کوہنن گد پر کنگ اد ء روانج لنت آدم کہ آسودگ و شہال انت

آوتی نمائش ء نہ کن انت“

اصل ۽ ڈاکٽر ۽ ڊيٽنگ اٿ ته اے هند ۽ صفائين مردم غريب ولاچار
 اتنت اميرين مردم کنجوس وتي گداني ڏيل وبالاداء بے خبر اتنت مثال زيا لينا رڙڪ
 وت مزين رنگي پساني بانگ ات هما مولدي گدان ات آئي چه وتي اميري ۽
 يک بيت سالي ورنائے آروس کنگ ات۔

يک روچه ۽ نيم عمر ۽ ڏال ڏاکٽر ۽ کرا آهنگ
 ”واجبه! من چه تو يک سفارشے کنگ لوٿان لهتئين ماه بيت که مني لوگ واجبه
 جيکو په پوجي خدمت ۽ حاترا چهاوني ۽ برگ بوتہ اگاں تي پچارو که هست گزاتو جيکو
 ۽ واستا هفتنگے ده روج ۽ سفارش بکن“

”ناتئي قسمت ۽ من کس چه نيار آن“

”من ميٽگ ۽ آدگه ڏاکٽر ۽ چه باز رندا سفارش کنگ ۽ دم برته بلے
 آبيھال بيت مني جيکوش تبين ورنائے اے ناکه مني لوگ واجبه انت بلکنه آئي ۽
 طبيعت چوش شهد ۽ شير کن انت اگاں سفارش بکنئي باز مهرباني بيت“
 ”اے دنيا ۽ ما هر چي دزگرگ ۽ واھگدار آں اے لمي نه انت که ايوکا
 ڏولدار ۽ دلبر به بيت“ ڏاکٽر ۽ پتہ دنيا ۽ رها دگ بوت۔

وتي گھس ۽ نيمگاروگ ۽ وهداں آئي ۽ رازانا وتي گوسگين دور ۽ ترانگ
 آتکنت وتي ورناهي ۽ سک ڏولدار ۽ شرين لباس پوشے هست ات بلے پدا هم

محبت دولت ء و شى آئى ء بهر ء نيا تک اے حبر راستے ات کہ آئى کدى پہ ايشان دلجمى
جهد و کوشش نہ گت۔

آودار ء ات کہ قدرت ء نیمگا ء اے مال و مڈى آئى ء دروازگ ء سر پہ
بنت بلے ہے و دار ء آئى ء جوانى ء و شترىن سال گوست انت بلے بہتیں سال
سارى ء حبر انت کہ آئى ء سراگنوکی ء چاڑے ناگت ء چست بوت ء آپہ مھر ء و شى ء
حاصل کنگ ء ہا تراگنوکانى و ژا سرگت بلے بہتیں روج ء پد آئى ء سر پہ ہوش بوت
کہ و شى و مھر پہ بہاگت نہ بنت و ہدے آئى ء کیسگ ہو رک بوت گدا آئى دوارگ
وتى ڈاکزى پریکٹس، زرد رنگ ء سر پوشین فرانسىسى ناول ء وانگ۔

گرد و سیل و گپ و مجلسان و ہدے گوازیگ ء گت۔

وہدیکہ زیالینارڈا ء دولت ء بارواہے لیکہ ات کہ دولت ء چہ آئى چل
سال ء عمر ء جیکو ء و ژین نوک بروتمن ورنائے پہ زر بہاگتگ آئى ء راجیکو ء
زہیراں بے قرار گت۔

یک روچے آئى زانا ء گشت ”دراہین مردمان وتى میثانى پڑم چنگ انت
لمبندیک جوڑ کنگا انت من تا کہ مزدوران زر بدیان ڈاکٹر ء دل و جان تو برتگ
انت تو آئى چہ سفارش بکن کہ پہ جیکو ء بہتیں روج ء موکل چھاوتى والیان بکشیت“
بلے زانا ہج وعدہ نہ کرت یک روچے گرماگ ء تیرماہى روج اتنت

آزمان سبز سبز ۽ جمبران و تا چیر دا تک ات گڑا بیگاھے و ہدان ڈاکٹر تو ماس ۽ گھس ۽
 زانا ۽ کش ۽ نشنگ ۽ گپ و تران ۽ مشکول اتنت ”کہ نادراھی چون و دی بنت ”زہر و
 کچل چون جوڑ کنگ بنت“ آئی ہے ڈولین حبر ڈاکٹر ۽ گون ۽ کتت بلے و تی
 ہماہگ ۽ سفارش ۽ یک دانکے نہ کش ات برے برے زیالینار ڈا میا نجی ۽
 دیوال ۽ سرانشت ۽ آوانی گپ و تران ۽ بینگ ۽ تہے ملسک جوڑ بوت اے ڈول ۽
 ڈاکٹر زہر ۽ پوز ۽ بوت کہ اے پرچا آوانی ایوکی ۽ تہا جنجال انت پرچا پیرین بابا تو
 ماس مگر ب ۽ وپت ۽ ڈاکٹر انچو دجی آرا گشتگ ات کہ بیگاہ ۽ ننگ ۽ آئی ۽ را
 جہل گوات جنت ۽ گیشتر کر تر بیت ہمیشکا آزوت وپت نوں میا نجی ۽ زیالینار ڈا
 ات کہ آئی ۽ پڑم ۽ پڑم ۽ حبر ابیدر گہچی نزانہ۔

”ولجہ اگان تو پڑم ۽ گوپگ ۽ بیگی ہفتگ ۽ جشن ۽ بکندے گڑا سینٹ
 مائیکل ۽ سینٹ کانسٹیٹو ۽ جشنان بے خیال کنے بلے اگاں جیکو بیت گڑا من شمارا
 بران پیشداراں چون وش انت بلے اگاں جیکو نیاتک..... بزاں پمن اے جشن
 مو تکے بیت۔

”بی بی تورا ستین حبر ۽ گوشدارے تنا و ہدے تو چوش برف ۽ مم ۽ ڈڈے
 پر آئی چھٹی حرام انت گڑا آشکایت ۽ لگت ہما انت کہ جیکو شنگ آئی ۽ بدن تیوگ ۽
 درد کنت اے ڈول ۽ دومی روج ۽ بستر ۽ کپت ۽ نادراھے گت پدا ڈاکٹر ۽ بزرگ

بوت ء آئی رانا در اھی ء شوقلیٹ ء دوائیانی نسخے نبشتہ گت ء داتے ء زانا آئی ء نگہہ
داری ء لگت۔

زانا در مان چار اتنت ء گشت ”اے تہلیں نہ انت“ پدا ڈاکٹر ء گرا پیر شاہ ء
نت ڈاکٹر ء دل ء گو سنگین ز مانگ ء تہل و شیر کنیں یات آتکنت گرا آسک پرد
ء نمیک بوت اے ڈول ء ہر کس ء زانت کہ نوں ڈاکٹر اے جنک ء وتی راہ ء آرگ
انت ء زوت زانا سور ء حبر ء من ایت بلے اے دوینانی گپ وتران ہما زہگی گپ
انت بز ان ہر و ہد زہر کچل این در مانانی ء کاہ و بوچانی حبر بوت یک روچے و ہد
ے ڈاکٹر ء آئی ء دست دست ء گت گرا زانا گشت منی دست رایل کن ڈاکٹر من ء
تپ نہ انت؟

”بلے من ء تپ انت“

تو کونین ء گولی یور؟

اے ہر و ہد ء ترا زہرین چزانی حبر دپ ء انت تو یکے ء کشگ ء رندانہ

؟

”ہوا“

کئی؟ ڈاکٹر ء پُست۔

پدا آئی ء دستے دوارگ گپت

”ہومن ءیکے روبائے زہر دیگی وگشگی انت“

”ہر روج مئے پیرہ گاہ ءگردایت توچہ من دور بو“

”پرچا! من ءچکے گرگ بل“

”برو! دگرے ءبگر من ءساری ءزہر بیار بدئے تاں کہ من روباء حرام

بکنان روباہر روج کیت ءمئے میشانی گئوران بارت“

وہدے جیکو ءحاطر اچھٹی ءسر ٹیفکیٹ ڈاک ءراہ دیگ بوت

زیالینارڈاچوں تمردین گامیش ءپادا آتک ءپداوتی ہماہگ ءواستا کباب ءہڈ

بوت دومی نیمگا ڈاکٹر ءعشق چوش ہبده سالی بچک ءگنوک وریٹا ات روچے دور

رندا آتک وشت بلے زانا آرام وتی کوٹی ءنشنگ ات ہماوڑا کدو ءموکو۔

یک شہبے ءروج ءمردم چرچ ءعبادت ءشت انت۔ گراڈاکٹر چرچ ء

دپ ءاوشتوک ات آئی ءراگون وش پوشاکین جنیناں گوں ہچ جب نہ ات پرچا

کہ آئی ءچم زانا ءودار ءبیقرار اتاں۔

اے ڈول ءپیرین بلکان گون وت ماوت ءسک سک گت ”توماس ء

نماسگ ءایشی ءبھنگ واریتنگ“

آخریک روچے جیکو میتگ ءسربوت آڈولداروچے روژنا ءانچوتیز انت

کہ میتگ ءذالبولان چارات نہ گت آئی ءبالاد ءذالبول سحر کتت بلے آئی تنہا

فوجی زندی سؤب ۽ یک سک وڈ ڈین واهگانی ماراشت ودی کتگ اتنت آ اول سرا
 ڈاکٹر ۽ منت ۽ گرگ ۽ آئی ۽ لوگ ۽ شت ۽ پدا آئی گشت کہ آهر کس ۽ هو ارڈاکٹر ۽
 دعوت دنت کہ پڑم ۽ گوپگ ۽ ہفتگ ۽ جشن ۽ بنداتی دودانی پیلو کنگ ۽ رسم ۽ بہر
 بزورایت آئی گشت کہ آوتی دژ مناں ہم دعوت دنت ۽ اگاں زیالینارڈا ۽ پیسریگیں
 سہ مرد ہم زندگ بہ بنت آواں ہم گون سیالان دعوت دنت۔

”منی دل ۽ تئی لیکہ سک شرانت توالم ۽ وتی ہمسایگان ہم انچو دعوت
 دے“ ڈاکٹر ۽ گشت جیکو سہی ات کہ ڈاکٹر زانا ۽ عشق ۽ دیوانہ انت۔
 بے شک! ہماہگ ۽ حق چہ سیاداں گیشتر انت۔

آخر دعوت ۽ روچ آتک زانا زیالینارڈا ۽ ایندگہ جنین آدم گوک گاڑی ۽
 سوار جشن ۽ جاگہہ ۽ نیمگار ہادگ اتنت ۽ زانا آرام ۽ نشنگ ات کے دلوارگ بلے
 آئی ۽ چمانی تہاوشی ۽ روژناہی انچو دراہ بوت کہ دؤر جنگل ۽ آسے شہم بدنت
 گاڑی جیکو ۽ گون ات۔

”ہماہگ! جیکو پہ مسکرائی گشت! تو انچشے کہ گشے پر سے ۽ روگائے
 دلوارگ مہو آکیت انت۔

”زانا! چکلند بجن“ جنین ۽ کلاگ زرت۔

آکیت انت پر چاچشے اسپ ۽ سرمبانی تو ار پیدا ک انت نا؟

”تئی گٹ ء ہار شہم دیگانٹ ہمائی داتہ؟“

زاناز ہرگپت خدا شمارا گار بکت من ء بل ات من آئی برداشت کرت نہ
کنان من چمان کور بہ بان اگاں آئی ء دیم ء بچاران ڈاکٹر گون پادری ء نیمروچ ء
وہد ء سر بوت مہلوک ء پھینزار ء چاپان دوئین وشاتک کت انت۔
پدارسم وودو بنا بوتنت یک ٹوہین تلارے ء سرادو گرانڈ آرگ بوت آوانی
پڑم چنگ بوت انت ء پڑمان ء گوات ء برت کاہانی سراتالان گٹ پدا گرانڈان ء
یل دیگ بوت۔

ڈاکٹر ء اے ندارگ گندگ ء پد ہما لوگک ء شت کہ ہمودا جیکو ء پیرین
پت ذالبولانی ہواری ء ورگ ء جوڑ کنگا دزگٹ ات آمیش ء گوشت گراگ ء
بلدات کے دور در چکے ء چیر ء پادری ء لہتیں ورنایکجا کرتکت ء آوان ء مذہبی کتہ
اشکناینگ ء ات۔ ذالبولان زانا مسکرازیرگ بنا گٹ وہدے ڈاکٹر چہ آوانی کرا
گوست زاناز ہرگپت ء ڈاکٹر ء گشتے ”تو ہم کارآمدی مردمے جوڑ ہواے بالٹی ء
بزور چمگ ء سراچہ آپ بیار“ ڈاکٹر بزرگ ء بالٹی چت و رھاگ بوت لہتیں
ورنا آں ڈاکٹر ء چشین حرکت ء سراکوکار جت۔

جیکو ء پت زہرگپت کہ یک وانندگین مردمے چتور گنوک بوتگ یک جنکے
ء چٹ ریٹا کنگ پدا مردماں دیست کہ زانا تچان تچان ء آئی ء دست ء بالٹی چچ

مہپت ء آئی ء رند ارہادگ بوت ”توماس اچیتو ء نماسگ! منی جنک بوتین گردن ء
دوٹ اے مردک ء رندا کچنگ پہ ایوکی ء“

ناکوائشی ہچ مہ گش زیالینارڈاپہ مہروانی گشت آزانٹ کہ مہر ء جادوچی

ہے؟ مہر ء زانت۔

ڈاکٹر زانا ء رند ء درچکانی اندیم ء چمگ ء نیمگ رہ گپت آئی زانا

امہازان زورگ ء جہدگت بلے زانا پداچہ آئی پدکنزات ء وتی مدامگی لوٹ ء

طلب ء گت بزانت۔

”زھر“.....

”شرانت! زاناتی واستازھرکاران بلے خیال بکن ایشی ء سوب ء جیل

ہے“

”من تراگشتہ کہ من ء روباء ء واستازھر درکارانت دور بوکیے ء پاد برمش

انت“

پدادرچک وڈنگرانی تہاسر پرے بوت جیکوات کے پریشان بلے حدگ

ء گت ”اے نان ورگ ء وہدانت یکے دومی ء سر پد بوہگ ء نا“

”بلے تو گوٹنگ نئے تنگ ءے؟“ زانا پہ زھرگشت ووتی آپ ء دزپ

ہست گت ”بیا آپ بوز سھرگین ورننا“

جیکو شیرے وڑاشکون بوت چمگ ء آپ ء گون دپ ء چونگ ء گت
 دعوت ء وہدان پادری ء نانی ٹکر ڈاکٹر ء راجت ء ڈاکٹر ء ایوکا کنڈات آئی ء دل
 اجب اجبین خیال آتک ء شت پداپہ کے ایوکی ء ہاترا کسانین جھگی ء پشت
 ٹوہین سنگ ء سراتچک بوہگاشت۔

آہر کس ء گندگ ات بلے آچے درستان چیرات۔

دوردہکان وتی میشانی پڑماں چینگ ء اتان ہاموش چاگرد ء مردی ٹہک
 وکندگ صوت و جاک ات آزمان ء دیم ء جمبر تچان اتنت جیکو بار بار ء پڑمان
 بگل کنان ء جھگی ء تہاکوت کنان ات۔

ہے دمان ء زانا جھگی ء پترت ڈاکٹر ء سگریٹ دوت پہ دوت کنگ ات
 دل ء تہا پکندگ ء ات ء چے سگریٹ ء نیلگین دوتان سک داتگ اتنت۔

زانا ء پترگ ء پدکمو کے دیر ء جیکو ہم جھگی ء پترت گڑاچہ جھگی ء ٹنگان زانا
 گٹ گیر ء بزگین توارساپ ڈاکٹر ء گوشان کپت۔

”من سوگندوران من ء گرک بواران کہ من آئی ء یک چے چاران آئی
 من ء شری ء دست نہ جنگ البتہ پکندگ و چارگ ء سبب ہمالا چاری انت کہ منی
 تی گہتری ء ہاترا انت اے آزار ہلاس بیت..... ہلاس

جیکو ء توارگارات آپڑمان شری ء ایرکنگ ء دزگٹ ات پدازانا ء توارے

تہا زہرنا کی یے درشان ات ” آپیرین مادگ آروبا ء چہ جان چٹ ایت دیر نہ
 گوزایت “جیکو ء ہندگ ء تو ارچست بوت ڈاکٹر ء دل ء گشے یکے ء کارچے جت
 ء ایرمرت آئی ء گوشان اسپانی شدگ و مردمانی جاک و آئی صلوات گیشتر بوتنت
 آلمور بوت بلے ڈاکٹر کہ آئی ء بہت ء مھر ء بدل دلپروشی ات آئی چہ وتی اے گٹ
 گیرین عذاب ء مزگ گرگ ء ہاترا گوانک بناگت ۔

”روبا.....روبا.....روبا ء“

دو مین عاشق چہ جھگی ء لپرز اں ڈن ء در آتکننت ورنہا ہاں سوت بندگت مردو
 ذالیولان اینگو آنگو چارگ بناگت کچک ہم وگگ ء لگت انت کہ یک نیمگے ء
 بکندے روبا ء شتگ ڈاکٹر ء زورین کندگے بناگت ء وتی دست ء پشت ء گون
 چمانی ریچو کیس ارساں پہک کنگ ء لگت ۔

باندات

لوشین/اچین

”ہج پیمین تو ارے گوشان نہ کپیت چک بارین ناوش نہ انت“؟
 پیرین کنگ ء زردین شراب ء پیالہ چست کنان ء دیم ء لوگ ء نیمگا
 اشارہ کنان ء گشت آئی پونز ء سرک سھرات۔
 آہو ء وتی دست ء پیالہ جہل ایرگت ء یک سبکین مکونڈیے آئی ء را
 جنان ء گشت ”ہوں ہوں پدا جذباتی بوتے آئی ء پوست تیوگا سھرات۔
 لوچین یک دور وگستاہن میتگے ات اد ء مردمانی رسم وود کوہنین پیم
 رہبندان اتنت مردمانی عادت ات کہ برزین ماڑی ء دیم ء گھڑیال ء تو ارے گو
 سرشپ ء وتی گھسان سر بوتنت ء دروازگ ایش بندکت وپت انت۔
 اگاں شپ ء تہ دیر ء روژناہی یے پدر بوت گڑا آدو جا گہہ اتنت کیے
 تاؤلان ء شراب خانہ ء ات ہمودا ء یلا چرتب ء مردماں تاں دیر ء شراب وارت ء
 سوت وزیمل گت ء دومی ایشی ء ہساہگ ء لوگ کہ آود ء سن شین ء جنوزام تاں
 شپ ء دیر ء نشت ء وتی چرخہ ء سراپڑے شرکت اے ذالبول ء زندسک نہ گیگ
 ات پرچا کہ سن شین دو سال پیر آئی ء را ایوکایل داتکت ء وفات پیگ ات آئی ء

گر چرخہء ابیدگہ مال و مڈی یے نیست ات ایشی ء سہارہ وتی ء سہ سال ء چک ء
 لاپ و پچ ء در گجگ ء ات آئی تہ شپ ء گڈی پاسان ہے کارکت ء تاں کہ واپ
 بکپتین اے راستین حبرے ات کہ لہتین روج ء چہ چرخہ توارگارات ء اے حبردگہ
 کس ء زانت بید چہ پیرین کنگ ء شراب خانہ ء ایندگہ رگراکان۔

مکوٹڈے ورگ ء پد پیرین کنگ ء پہ دلجی وتی پیالہ یکین تنگ ء ہورک
 گت ء وتی یک تار ء سراسر ایک گیدی صوتے ء ساز کنگ ء دلگوش بوت۔

اے وہدی سن شین ء جنوزام آگاہ ات ء نشنگ ات آئی ء راوتی کسانیں
 چک گت ء ات کہ چراغ ء نیم روکین روژناہی ء آئی دیم چہ زورین تپ ء زرد
 تراگ ات وہدیکہ چرخہ دومی دیم ء ایرات آئی وتی دل ء تہاجیرگ بناگت ”من
 چہ دیوتاہان دُعا و گزارش بازگت پاؤژی ہما درمان وارنیت انت کہ حکیمان گشت
 کہ گون وارنیک ء وش بیت بلے ہچ من نون چے بکنان؟ من ایشی ء راڈاکٹر ہوشیا
 دُمین ء گراہرت بلے بکندے شپ ء ہلاسی ء روج ء ٹک ء گوں پاؤژی ء تپ
 وش بہ بیت ء ساھے آرام تر بہ بیت بازین نادراہمی ہنچش وش ہراب بیت“

کن شین ء جنوزام یک سادگیں ذالے ات آئی زانت کہ ہے لہز ”بلے“ ء چہ
 بازین کارے شرو بازینے ہراب بیت۔

گر ماگی شپ کسان اتنت ہمیشکا پیرین کنگ ء گوں وتی ہمبلاں

ساز و صوت بند کنگ اتنت ءرودر آتک ءچہ بام ءتھری تالان بوھگ ءات
بندین کھڑ لیاں چہ ایشی ءروژناہی لوگانی تہاشنگ بوھگ ءات۔

سہب ءودار درستان چہ زیات سن شین ءذال ءواستات آئی ءدل ہر
دماں وساعت ماہ وسال اتنت و ہدگشے مور ءگام ءات آئی ءپاؤثری ءہردم
روگ آہگ سال ءپیم ءمارات ءپداسہب ءروژناہی پدربوت۔

روچ ءروژناہی ءچراغ ءروژناہی کٹینت پاؤثری ءدم پہ مشکل روگ
آہگ ءات آئی ءگرانز بند و پچ بوہگا اتنت ءدگہ وژین توارے گوں ساہ کشگ
پیدابوت سن شین ءجنوزام ءدل ءہے در آتک آئی زانت کہ اے شرین علانے
نہایت آئی ءیکین امیت ڈاکٹر ہوأت آذالبول سادگ ات بلے مزین لائقین
ذالے ات سہب ءہواری ءگوں آئی وتی الماری پچ کٹ ءوتی کٹ ءسینزدہ
آن ءایک صدہشتادیک جیاؤدر کٹ انت ءچک بڈھ ءکٹ ءدیم پہ ڈاکٹر ہو
درمان جاہ کہ آئی ءلوگ ءکش ءات شت درمان جاہ ہے زوت ءچ بوٹگ ات
بلے پیسے چہ چارمربض نندوک اتنت آگوں چل جیاؤءچی چچی ءیک کنڈے
وتی باری ءودار ءنشت آسک شتاپی و بے قرار ات پداوہدے باری آتک گڑا
ڈاکٹر ہو ءدولنکاکاں گون زھگ ءنبض چک کٹ آئی لنککانی ناھن چارانچ دراج
اتنت کہ اے آئی ءتجربت ءعمر ءنشانی ات جنوزام ءدل ءتہا یک ہمین تسلیے

رست بلے پدا ہم آئی ء راوتی چک ء نادراہمی ء باروا پریشانی ات ء جست ء
لکت۔

”ڈاکٹر منی پاؤٹری ء نادراہمی چے انت؟“

”اے خطرناک تہ نہ انت؟ زہگ وش بی نا“

”علاج ء واستا اے دو نسخہ انت“

”اے شری ء دم کشت نہ کنت“

”آج آہن ء چے زوراک انت“.....

ڈاکٹر ء وتی حبر نیم توام یل دات ء چم بند کنت ہمیشکا سن شین ء جنوزام

ء گہ حبر و حال نہ کت دیم ء سی سال ء یک مرد کے نسخہ ء ہشتہ ء لکت۔

”اے یک گولی ساہ و دم ء آسودگی ء پہ انت“ آئی ء کا گد ء جہل ء لہز ء

نیمکا اشارہ گت ”تو اے گولیاں چہ ”جیا“ ء اسٹور ء بہ گر“

سن شین ء جنوزام ء نسخہ زرت ء جیا ء اسٹور ء رھا دگ بوت اے پیم ء

آگون تیز رواجی ء اسٹور ء سر بوت اسٹور ء اسٹنٹ ء درمان ء نسخہ چارات ء پدا

گولی یک کا گدے ء پتات انت ایسی ء ناخن ہم دراج اتنت پاؤٹری آئی ء بڈھ ء

انت ء گون بے قراری دوائی ء بندگ ء چارگ ء ات۔

انا گت ء پاؤٹری ء دست چست کت ء مودمشت گت انت آئی ساری

چوش نہ کتگ ات ہمیشکا آئی ءمات ءدل ءثر سے ءسرکش ات۔

روح برزات آئی ءچک بڈھ ءات ءدیم پہ وتی لوگ ءرہادگ ات آئی
سک دمبرتگ ات ءہر قدم پر آہی ءیک مزین بارے ات ءپدا آئی ءچک ہم
گیشتر دست وپاداں سرینگ ءات ءآگیشتر جنجال ات ہمیشکا آیک مزین گھے
ءدیم ءپہ کے دم ءبالا کنگ ءنشت آہیداں جان شودانت ءگد گوں جان ءتری
ءلچنگ اتنت ءچک ہم بے تواری واب کپت۔

آکے دیم ءشت گڑاپشت ءچہ توارے آئی ءگوشان کپت ”سن شین ء
لوگی چک ءمن ءدے زور نئے گون“ اے آہو ءات آئی انکارکت پرچا کہ آئی نہ
لوٹ کہ دگرے ءمنت ءبہ گپت بلے اے وہدی آئی سک دمبرتگ ات ءآہو
چوش فرشنگ ءوڑا آتک گڑابازین گشگ ءآئی ءزھگ آہو ءدات کہ بزورینے
گون آہو ءچم واین اتان آہو ءوہدے زھگ چہ آئی ءبڈھ ءچست کت ء
زرت گڑاسینگ ءسرادستانی لگگ ءآئی ءجان ءتہا یک باپے مارات ہے
دماں ءآئی ءگوش سھر ترانت آہو ءراہ کے گپ وتران گت بلے آئی گیشتر
حبرانی پسہ نہ دات ءپدا وہدے لوگ ءنزیک ءسربوتاں گڑا آئی چک پدا سن شین
ءجنوزام ءرادات ءدگہ دیے ءپہ نان ءدعوتے ءرہادگ بوت نوں لوگ ء
نزیک ءآئی ءثرووانگ دیست کہ جُست ءلکمت ”پاؤثری ءمات زھگ ءتب

چون انت؟ ڈاکٹرء پیش گت

”ہو ترؤ چہ ڈاکٹرء گر اپیدا کون“

پدا آئی گشت ”تر ووانگ تو بارین زھگ ء بچار مسترین مردمے ء ایشی ء

نادراھی چے انت؟

تر ووانگ ء زھگ چارات یک بے معنی میں لبرے کشات بزاں ”اوو

وہم.... اووہم ء پدا بے تواریوت دورندا سرے سرینت ء بس آئی لوگ ء اتک

چک ء رادواوارینت اے نیمروج ء وہدات ء شری ء چارات ءے گڑاچک ء

حالت شرتر بوتگ ات ء ایشی ء راولپنت ء کار ء لکت پشم ء وہداں آئی چم پچ

گت انت ء تواریکت ”اماں“

بلے پداچے بند کنت ہنچش کہ واب انت آئی ء پوز ء پیشانی ء ہید

درکپنت ہمے تواریگوں آتچان ء آتک ء دستے پیشانی ء سرایرگت تہ ہیداں آئی

ء دست تر بوت بلے چک ء ساہ ء روگ و آہگ بندات۔

آئی گون بزگی وتی چک چارت گریوگ ء لکت ء پدازار ء پریات ءے

بناگت۔

میگ ء دمک ء مردتچان ء سر بوت انت تر ووانگ آہوو پیرک کنگ

تاؤلان شراب خانہ ء مالک ء میگ ء مردم تر ووانگ ء دراہیں ڈیہ زرتنت

درستاں ساری آئی کا گدے لہتین نوٹ سوتکے پدا آئی ء لوگ ء سے کرسی ء پنج جوڑا
پنج رہن گت ء ایشانی بدل ء دہ یوآن زراتنت کہ پُرس ء آئیو کین مردمانی آپ و
تام ء بست و بند گت

نوں کفن و دفن ء مسئلہ ات سن شین ء جنوزام ء کرا دو چاندی ء دُر است
اتنت کہ آوانی دپ ء سیم سھر گیگ ات گڑا تر و وانگ ء ایشان ء تاؤلان شراب خانہ
ء مالک ء دستارہن گت ء ایشانی زراں چہ یک تابوتے زورگ ء مشورہ دات کہ
ایشاں بہا بکنت ء نیم قیمت و نیم وام ء سرائیک تابوتے بیارایت اے دمان آہو ء
وتی خدمت پیش گت بلے کس ء آئی ء حبر گوش نہ داشت پیمشکا آئی پہ زھر کینگ
پیر ذال ء رادل ء تہا بد و ادات بریگاہ ء و ہدے تاؤلان شراب خانہ ء مالک آتک تہ
آئی حال دات کہ تابوت دیر ء گور بام ء تہ جوڑ بیت اے و ہدی پُرس ء واستا مردم
یک پہ یک ء وتی لوگ ء رھا دگ بوتنت کے دیر ء پدا آہو ء پیرین کنگ پشت
کپنت کہ یکے شراب ورگ ء دومی صوت جنگ ء دلگوش ات دومی نیمگان شین ء
ذال ایوکا ء تہنا وتی لوگ ء بستر ء سر ء کپتگ ء گر یوگ ء ات ء آئی کر ء پاوڑی بستر
ء سر ء دل پہ لاپ ایرات گنڈ ء چرخہ ایرات و ہدے آئی ء چمانی ارس ہلاس بوتنت
گڑا آئی وتی دل ء راتسلادات ء گشت ”اے یک و ابے“ بس یک و ابے

باند اسہب ء پاوڑی پادکیت ء گشیت اماں اے و ہدی و اب کپتہ ء سہب

بہ بیت گڑا شیر ء وڑا دو ر جنان ء پاد کیت۔

پیرین کنگ ء گانا بند بوتگ ات شراب خانہ ء چراغ مرتگ ات بلے
آنکھ آگاہ ات ء دیوالان گوں حیرانی ء ہنچش چاراں ات کہ گریوگ ء بیہال
ات پدا مرغاں بانگ دات سہب بوت روج ء روژنا ہی ہر کند ء تالان بوت
روچ چھتانی سرء آتک سن شین ء لوگی ہما ڈول ء خشک ء ہلا ات اگس دروازگ
کے ء مہ ٹک اتین آگڑت دروازگ ء دپ ء یک در آمدین مردمے ات آئی ء
راترؤ وانگ ء آورنگ ات آئی ء بڈھ ء تابوت ات۔

اے روج ء تہ نیم روج ء آئی تابوت ء دپی بند کنگ نیشٹ پرچا کہ وہدے
آدان پہ بند کنگ ء دست جت گڑا سن شین ء جنوزام دو در کرت ء دپی پچ گت ء
دی زہگ ء راسر اتا پاد چک ات ء زار و موتک کت بلے پدا تر و وانگ ء پہ زبردستی
آئی ء راداشت ء تابوت بند کنگ بوت۔

سن شین ء ذال ء وتی پاؤژی ء مرک ء دراہین رسم پیلہ کنت آئی اولی
روچ ء کاغذی نوٹ بن دانت پدا مروچی بدھ مت ء پرسی کتابانی سی ء نہہ تا کدیم
بن دات ء تابوت ء تہا و اب گجگ ء ساری آئی ء نو کترین پچ گو رادانت ء رندا
آئی ء پسند ء لیوک بز ان حاک ء سپاہی شیشگ ء دورنگ ء بوتل دار ء پیالہ تر و
وانگ ء دراہین رسم گون لنگاں حساب گت ء پچ پشت نہ گیتک۔

آہو و تیو گیس روچ ء گار ات گڑا تاؤ لان شراب خانہ ء مالک ء سن شین
 ء ذال ء ہا ترا دو مزدور گپت تاں کہ قبرستان ء تابوت ء بہ برانت ء ایشی ء ہا ترا
 آئی ء دو صد ء دہ چیاؤ ہرچ کت تر و وانگ ء پُرس ء آیو کین مردمانی نان ورگ ء
 جوڑ کنگ ء کار کو پگان زرت آئی ہر کس ء کہ وتی دیم پیش داشتگ ء لوگ ء دپ لگت
 دا تگ ات نان وارینت بلے مردمانی عادت ات کہ روچ ء روز رد ء گون وتی لوگ
 ء شنتت ۔

لوگ ہو رک بوتگ ات آئی دمبرتگ ات پدا آئی بستر ء سراتچک دات ء
 چم بند کنتت ۔

آئی ء مار ات کہ لوگ دگہ وڑ انت بے تو اور واپتک انت ہر ہما چیز کہ آئی ء
 گمان ء نہ ات لوگ ء ہا موشی ء بار و آئی ء فکر گیش ات لوگ سک اپتک ء بے
 چاڑ ات ۔

آئی پادا آتک چراغ روک کت روڑ ناہی ء لوگ گیشتر ہا موش وایوکی ء
 ندرگ ات ۔

آئی پادا تک دروازگ بندگت ء پدا بستر ء سرانشت آئی ء چم وتی چرند ء
 کپنتت آہم بے تو ارات آئی ء ہمت کم ء دل جہلگ ء کپت ہرچی اپتک اپتک ء
 ویران ویران ات ۔

لوگ ہو رک بے ترک و توار و مزن بوتگ ات آئی و راہرچی بے حقیقت
گندگ آتک لوگ و ہو رکی آئی و گشے دل و پترت و آئی و دم تیزی و گوں رو آ و
لکت۔

ہے دمان و آئی ماریات کہ واقعی آئی و پاؤژی مرنگ آئی اے کوئی و
ندگ ہج ڈولین واک نیست ات آئی چراغ گشت و تہارکت زمین و سرانشت و
گریگ و لکت آئی و یات اتک کہ چرخہ و سراوہدے آپڑم و بندیک جوڑکنگ و
دزگٹ بوت گڑا پاؤژی آئی و گرانشت و واد جگمین مڑے چون و ش و ارتنت و
گون و تی سیاہین چمان چاران و گشتے کہ ”اماں پت و کباب بہاگتہ گڑامن ہم
کباب بہاکنناں و باززرکاراں تردیان“

سن شین و ذال سادگین ذال بولے ات بلے آئی زانت کہ اے راستے کہ
شکین مردم پدازندگ نہ بنت کہ نوں دوارگ آژی پاؤ و دیست نہ کنت آئی
گرین آہے کشت ”پاؤژی! منی بیج تراہد منی گرا بوہگی ات منی و اب و ابیا“
آئی و تی چم بند کنت کہ بکندے و اب و ابیت بلے و اب کجا ایوکا اے
ہورکیں گھس و تہا آئی و جند و دم و روگ و آہگ و توار ات گڈسرا آئی و اب و
گت پیرین کنگ و صوت ہم بند بوتگ ات۔

آچہ تا و لان شراب خانہ و تھران و اے صوت و جنان و در آتک۔

”منی! جان! من زانان کہ تو سک ایو کے“

آہو و پیرین کنگ و کوپگاں دست ایر کتنت و دوہین کندان و شنت۔
سن شین و جنوزان نول و اب کپت تا و لان شراب خانہ بند بوتکت لوچن
و تیوگین بازار و مردم بے تواری و اب اتان ایوکا شپ پہ سہب و بدل بوہگ و
واہگ و وتی سفر و رھا دگ ات و تہاری و لہتین کچکانی و گگ و تواریات۔

دوزخی

ڈاکٹر محمد کمال حسین امصر

جیوری ءِ باسک و ت ماں و ت ءِ جست و پرس ءِ دزگٹ اتاں کہ آجج ءِ را
 اے مشورہ بدینت کہ اگاں اے گپ ءِ اجازت انت گڑا مجرم ءِ رازنگ ءِ سوچگ
 بہ بیت؟ وھد یکہ حج و ت گشگ ءِ ات کہ آئی و تی زند ءِ حج کے ءِ راموت ءِ سزانہ
 دانگ، آئی دائم ءِ اے سزا ءِ باروا ہمے حیاں کتگ کہ اے بے رحمی یے بلے اے
 یک انچین مجرمے ات کہ ایشی ءِ سزا دیگ ءِ باروا آد لجم انت بلکنہ آئی ہمے حبر
 منت کہ موت ءِ اے سزا ءِ دیگ ءِ وھدان آسک و ش بیت پرچا کہ انسانیت ءِ دیم
 ءِ اے جرم یک سیاہیں داغے۔

مجرم یک پست سال ءِ ورنائے ات۔ نہ آئی و ت زانت کہ آوتی میتگ ءِ
 تہا کنی چک انت۔ آئی ءِ مات یک یلا چرین زالبولے ات کہ آئی ءِ زندگی واری و
 ذلیلی ءِ گوستگ ات۔

آئی و تی واری ءِ سوب ءِ یک درملکی مرومے ءِ آروس کرت ءِ تیاب دپ ءِ
 یک میتگے ءِ زندگوازینگ ءِ لگت بلے زوت یک بچکے ءِ ٹیکے ءِ دستا دیگ ءِ پد
 آچدان تک وشت۔

یک رندے پدا آئی ء مات ء وتی لاپ و چک ء رودینگ ء ہا تراشپ و
 روچ کارکنگ ء ات بلے و ہدے آمزن تر بوت گڑا آئی ء مات ء کار ء راہ دات
 آئی ء مات مزاجا بے بزگے ات ء و ہدے آئی کارے مہ کتین گڑا ہچ وڑین بہانہ
 گوشدارگ وتی جاہ ء، بلکنہ ہر و ہدے آئے جت ء بے عزتے کڑت۔ آو ہدے مسز
 بوت گڑا آنز یک ء اشکرانی یک کاہنے ء تہا کار ء لگت، اے کار سک گران ات ء
 چہ غلامی ء بدتریں کارے ات، کار ء گرانی وتی جاہ بلے اد ء مردمانی روح وتب ہم
 آئی ء گون ء سک ہراب ات، کسے ء ہم آئی ء گون ء حبر نہ گت پر چا آئی ء مات ء
 بارواہر کس ء زانت، کس ء آئی ء نیمگ ء کے دلگوش دیگ ء تکلیف نہ کت،
 آئی ء جند ہم وتی ہمراہان گون ہور وتور نہ بوت۔ آئی ء دل ء تہا دوستی ء
 جذبگ پہ نام نیست ات، آکے ء کراروگ ء شوقین نہ ات، نہ آمرمان ء پسند
 ات ء ینکہ مردمان آئی ء را دوست داشت۔

وتی عمر ء مردماں بل، بلکنہ آئی ء مہتراں ہم آئی ء بہہ پرواہ نہ داشت
 ، بلکنہ سکین گرانین کار پر آہی ء ایرا اتنت۔

آا نچش تنگ دست ات کہ نہ پہ وت ء نوکین گد ء جوڑ ہے گتے کرت ء نیکہ
 شرین بوٹے است اتے۔

گد ہمینکس چل و کوہن اتاں کہ ایو کا جان چیر ات بوٹ جاہ پہ جاہ درتگ ء اگر اتان

آئی ء ہا ترا پوتی جان ء شودگ ء آپ ء بند و بست کنگ ہم بلاہیں کارے ات،
 آہے وڑا زندگوازینگ ء ہیلدار بوتگ ات۔ مردمانی ہیال ہمیش ات آیوکی،
 غریبی ء گندگی ء دوست دارایت، ہمیشکانوں آئی ء وتی عادت ہمے وڑا جوڑ بوتگ
 ات۔ کہ شھر ء مسترین چرچ ء دیم ء سینٹ ء جوڑ بوتگین ڈیکی ء سرانشت، گرمی ء
 گرم ء سردی ء سردین سینٹ ء سراتاں ہما و ہداں نشت تہ آئی ء برداشت کرت
 گت۔ آئی ء کرا سردی ء رکھینگ ء ہا ترا گورا کنگ ء ہیج نیست ات بزاں
 مردمانی گون ء آئی ء رشتہ ایو کاہمے چرچ ات، آئی زانت کہ چرچ ء مردم یا پادری
 آئی ء را تھا پترگ ء موہ پھجر نہ دینت، آدگہ ہبرے کہ آوانی مذہب ء تھا اے
 ڈولین مردمان گون مھر و محبت ء سکین دیگ بوتگ۔ بلے چیشن مزن دل ء
 ایماندارین مردم کج انت کہ آئی ء وتی نزیک ء بل ایت۔

یک روچے چرچ ء تھا ورگ ووردن ء رسمے ات آپ ترس ولرز چرچ ء تھا
 پترت، ہمے ترس ء کہ مردم آئی ء پہ زھرنا کی تیلانک دیان ء درمکن انت آی بہتر
 ہمے زانت کہ یک کنڈے ء مردمانی چمان چہ دور بہ بیت۔ آروچ ء چہ پد کہ کس ء
 آئی ء رادر نہ کت آئی وتی ہمت گیشتر کرت ء چرچ ء روگ بناکت، چرچ ء یک
 پادری یے ء آدیستگ ات بلے آئی وتی دل ء راتسلادات کہ اے ڈولن مردے ء
 را یک کنڈے ء اوشنگ ء موہ دیگ عیسائی مذہب ء شور، داری و سرو سو جانی رد ء

بدین کارے نہایت، نہ آئی ءراچہ چرچ ءدر کنگ بوت ءنیکہ وش احت۔

یک رندے چرچ ءہا ترا چندہ بوہگ ءات گڑاھے ورناء ہم وتی بھرء
یک کلدارے دات، مروچی آئی ءکراھے یکیں کلدارات ءاے حبرء چہ چرچ ء
پادری ءدل موم بوت کہ اے بدحالین بچک ہم خیرات دیگ ءانت کہ وت آئی ء
راخیرات ءحاجت انت۔

بلے پدا ہم آئی ءکلدار و اتر دیگ نہ بوت۔ پادری ءچم ورناء اے
جذبگ ءمحسوس کنگ ءپد کے ارسیک بوتنت۔ آئی زانت کہ اے ورناء ہے یکیں
کلدار امیرانی دراهمین نوٹان چہ وزن دارانت اے پرشتہ حالین ورناء دل ءتہا
انسانی واہگ ودی بوہگ بنا بوتگنت۔ چدوساری آیک جناورے ءوڑورہ بندانی
تہا ات کہ ہما ڈول ءدمکانی تہے کچکانی زندانت۔ نوں کہ وہدے آئی چرچ ءروگ
بنا کنگ ات، گڑا آئی وتی دل ءتہا لہستین اجبیں مارگ وواہگانی چست بوہگ سا
کنگ بنا کت آئی ہر وہد چرچ ءہا ترا کلدارے دودات گڑا آئی انچو محسوس کت
کہ آئی ءدل ءیک نوکین وش یے رُدوم زورگ ءانت کہ پیشتر ءنہ بوتگ۔ نوں
آئی ءچرچ دراهمین چیزگون دلگوش ءچارات انت۔ ایشی ءڈولداری رنگ و
روژناہی، فانوس ءجوانین پینٹنگ ءساز و صوتانی سرا آئی سرچنڈ یگ بنا کنگ
ات۔

یک سالے ۽ گوزگ ۽ پد دوارگ چرچ ۽ تہا گوازیگ ۽ وشین روچ
 آہک۔ اے روچ ۽ پادریان ابید در اھیس مہلوک ۽ شرین ڈولدارین گد گورا
 ہی ات۔ زالبول جتا سمہتگ ات انت ۽ یک وشین بوہے تالان ات۔
 مردین زالبولان ۽ شرین ٹیکی دئیگ ۽ ابید آوانی جلوانا کی وچ وینگار ۽ تو
 پ ۽ گون جوانین لبراں کنگا اتنت ۽ ہے ندارگانی گندگ ۽ پد آئی محسوس کت کہ
 آئی ۽ جین ۽ چہ وشین سامارگ ۽ کیفے، وشیانی یک چاڑے جہہ جنان انت، نوں
 آزاگ ۽ ات کہ آہم ہے مردمانی وڑا انت آہم زیمیل ۽ گوشدارگ ۽ وش بیت۔
 چرچ ۽ ڈولداری آئی راہم دوست بیت ۽ امیرین مردمانی وڑا شرنگلین جنکانی
 گدگ ۽ آئی ۽ دل ۽ لہتے جذبگ جہہ سرانت۔ مزہبی شعرانی گوشدارگ ۽ چہ آئی
 دل ۽ تہا یک سدک وستا ہے ودی بوتگ ات۔ آئی مارات کہ چرچ ۽ تہے آہگ ۽
 گون آئی ۽ دل ۽ دماغ یک وشی وایمنی یے چاگردے مارانت کہ چہ در ۽ دنیا ۽
 پٹانکان چہ صد درجہ وشر و آرام انت۔ یک روچے شہر ۽ چھٹی ات۔ آئی نہ زانت
 کہ چھٹی جی ایت ۽ مروچی چرچ ۽ نیمگا ہم ہا موشی ات البتہ سڑک ۽ سرامردمانی
 روگ برجات۔ آہم وتی مدام ۽ عادت ۽ وڑا چرچ ۽ دیم ۽ سیمنٹ ۽ ڈیکی ۽ سرا
 آہک غنشت۔ آدمام ۽ وڑا بے مقصد ۽ نندوک ات۔ مردمانی روآ سر شپ ۽ تاں
 زیات بوت آدی نیمگا تاون ہال ۽ روگ ۽ اتنت کہ انچی سازوزیمیل وناچ ۽

پروگرام ات۔ ایشی ء تہا بہر زورگ ء ہا ترا کارڈ بہر بانگ بوتگنتت ء مزنین مردم
 ایو کا دعوت دیگ بوتگنتت ء دمانے ء پد دیوان بنا بوہگی ات مہمان سر بوتگنتت۔
 آوانی تہا یک کسانین ڈولدارین جنکے ہم ہوار ات کہ وتی سینگار گپ وتران و
 پوشاکاں یک پری یے ء چہ کمتر نہ ات۔ آکسان سال ات ء دراہین مردمانی چم
 آئی ء سک انت۔ آوہدے ہال ء ڈرینگ روم ء وتی سینگار وبالاد ء چارگ ء
 دراجین آدینک ء دیم ء اوشتات گڑا آئی چارات تاں وتی گورے ہارے لوگ ء
 بے خیال کتگ۔ آئی ء یات ات کہ ہار لوگ ء ڈرینگ ٹیبل ء سرائیر انت ء اے
 وھدی محفل ء بنا بوہگ ء کے وھد است ات ء لوگ نزیک ات۔ آئی فیصلہ کت
 کہ آ زوت زوت ء لوگ ء روت ء ہار ء کارایت ء پرے کار ء آئی ء ڈولین
 کسار، سالی جنکے گشاد گشاد ء روت و کیت آئی اے زانت کہ ڈرائیور پٹگ و
 گاڑی ء سراروگ ء گیشتر وھرزوال بیت پیمشکا ء پادانی رواج ء زوت روت و
 کیت وھدے آدر ء آند تاں یک پچارو کے ء آئی ء راتہ لوگ ء روگ ء لفٹ
 دات ء واپس آپادانی تیز رواجی ء ہار ء گور ء کنگا پد دیم پہ ہال ء نیمگار ہادگ
 بوت، وھد یکہ جیرچ ء دیم ء گوزگ ء ات گڑا اے ڈولدارین کاڑ ء پہ سیمنٹ ء سر
 ء نشکین بزگین ورناء چم کپنتت گڑا ایشی ء حسن ء ڈولدارو برہنا کیں گد و سینگار ء
 گندک ء پد گشے بٹے جوڑ بوت، جنک ء وشبوئین عطر ء بوان آگنوک گت ء ناگت

ءدیم پہ ہے ماہ کج ءچست بوت ءنہ ترسی ءگون ایسی ءدست گیت ءوتی نیمگا
 کشان ءگشتے ”بیا، کے منی گرا بہ نند“۔ جنک ٹرس ءہشک ہد ابوت۔ آئی ءدیم
 ءیک چل و سل ءڈونڈ بوہین و خشی جناورے اوشتا تک ات۔ ایسی گندگ ءگون
 آئی دل بد بوت، ”دور بوڈونڈین جناور۔ منی راہ ءیل دے“

جنک ءوتی نازرکین دست زور جت بلے آئی گون مھری ءگپتگ ات
 ہمیشکا دست یلانہ بوت گڑا جنک ءکوکاروپ ءدر آتک ءآگر یوگ ءلگت بلے
 ورناء آیل نہ دات بلکنہ پہ زوروتی امبازان زرتے ءیک دستے ءگون دپے بند
 کت بلے جنک چوش بے آپ ءماھی ءتلوسگ ءات ءوتارا چہ ایسی دور کنگ ء
 ہاترازور جنک ءات گڑا ورناء گیشتر زور ءگون آوتی دستانی تھا قابو کرت ءپہ
 جنک ءترسینگ ءچمپین دستے مشت کت ءجنک ءلاپ ءجتے ء، آئی ءمقصد
 جنک ءراہاموش کنگ ات بلے لاپ ءمشت ءلگ ءگون جنک بے توار بوت
 ءآئی جان ءطاقت زور ءجنک بس کرت ورناء جنک چست کت ءسڑک ءدومی
 لمب ءیک تہارین جاہے ءواپنت، آئی وھدے وتی دست چہ جنک ءسر ءچیر ء
 کش ات گڑا آئی ءلنک جنک ءنرم وریشی مودانی تھا شہ گوست انت، گڑا
 ملگورانی نرمی ءآئی ءدل ءتہا یک نوکین احسا سے دات ءآئی دوارگ وتی لنک
 جنک ءمودانی تہارست انت، آئی بار بار جنک ءملگور گون وتی لنکان رست

انت، آئی ءِ گمان ءِ نہ ات کہ دنیا ءِ تہا چشین و شین مارگ ووشی رسی نو کین شے
 وجود ہست انت، جنک ءِ بالاد ءِ شبو آئی ءِ وتی نیمگا چیلگ ءِ ات آئی ءِ زند ءِ
 ڈولین آتارین بدن ءِ بوچہ نزیک ءِ کدی ہم محسوس نہ کرتگ ات، اے بو ءِ آئی،
 ہوش گار کرت ءِ چوش گنوکانی وڑاوتی پونز ءِ جنک ءِ سینگ ءِ لتارگ ءِ لگت،
 کے دیر ءِ پدا آئی چہ وتی پشک ءِ کیسگ ءِ چہ یک نارچے کش ات ءِ جنک
 دیم ءِ چارگ ءِ لگت وتی زند ءِ اولی براں آئی چشین ماہین دیے دیست۔
 اسپتین دیم، گلابی رک و انارکاں آگنوگ ترگت۔ آئی ءِ جنک ءِ چمان
 تہا وتی بد ڈولین عکس دیست۔ ایسی گندگ ءِ گون آرمانی بوت،
 آئی زندگی ءِ اولی رند ءِ زانت کہ اگاں مردم یکے انچونز یک ءِ بہ بیت گرا
 وتی جند ءِ ہم گندایت، پرچا کہ آئی ءِ راکس ءِ وتی نزیک ءِ نیشنگ ات۔ جنک
 دیم ءِ گندگ ءِ پدا آئی ءِ دل ءِ تہا ہے واہگ ءِ سرچست کت کہ آجنک ءِ دست
 بخت ہمیشکہ جنک ءِ انارکاں بگرتاں گردن ءِ آئی وتی دست نرم نرم ءِ ایرکنان کت
 ، یک نوکین ماریشے یک دگہ ڈولین وشی یے آئی ءِ تیوگین جان ءِ رگان چست
 بوہان بوت پدا گون گنوکی آئی جنک ءِ جاگ درکت۔

نوں آئی زانت کہ ریشمی لباس ءِ نرمی ءِ نرم و نازرکین بدن ءِ تہا چکس
 پرک انت، ہردمان وساعت ءِ آئی ءِ دیم ءِ نوکین دریافت ءِ نوکین دروشہم اتنت

کہ زندگی ءِ اولیٰ رندا آئی ءِ چمانی دیم ءِ ز اھر بوھان اتنت جنک ءِ بدن ءِ دست
 جنگ ءِ گوں آئی جان ءِ تہا طوفانی ہار ءِ چول چست بوہان بوتنت ءِ وھدے آئی ءِ
 دست جنک ءِ سینگ ءِ کپت انت گڑا ایشی ءِ چہ آئی ءِ جسمانی لذت گرگ چہ بدن
 ءِ دست جنگ ءِ گیش وڈات۔

آئی نزانہ کہ آچے کنگا انت آئی چوش حیوانانی وڑاوتی دیم ءِ ہرچی دور
 کرت، جنک ءِ در اھین پوشاکے درکت ءِ درت انت، آئی ءِ سرا یک ترس، یک
 دختہ چہ دستانی لرزگ ءِ دل ءِ در یلگ ءِ پہک پد رات ءِ پدا آئی وتی حیوانی واھگ
 پیلہ گت۔

آکے وھدے بے سدی ءِ کپت، انچش کہ آ محسوس کنگا ات کہ آئی یک
 انجمن واھگے پیلہ کنگ کہ آئی جہان ءِ در اھین لذت چہ آئی گپتگ انت، اے
 دمان ءِ آوتارا ہما آمیرین مردمانی بروبری ءِ لیگ ات کہ کدی چہ نزیک ءِ آئی نہ
 دستگ اتنت ءِ آوانی وشیانی باروا ایوکا اندازہ جنگ اتے۔

اے وھدی دو حیاں آئی ءِ دماغ ءِ ودی بوتگنتت، یکے کہ آنوں یک
 زمین انسانے ءِ دومی آئی چہ دنیا ءِ وتی کمتری ءِ نیستی ءِ بدل کپتگ انت، ہما انسان
 کہ چہ آئی ہرچی کچ کپتگ ات مروچی آئی ءِ راہرچی دست کپتگ ات۔ نوں آ

دلجم ویکیم ات۔

آپا آتک، وتی گدے گورا کت انت، زانتے کہ چے کنگا انت لمویم
ء چے بیت بلے ناگت ء یکے ء گون ترندی ء آئی ء دست گیت ء زهرناکی ء
دراہینت!

”اے چے بوژگا انت کچک! چرچ ء دیم ء سرک ء سرا“ ورناء رھگوزی
مردک ء دست زور ء گون کش ات ء اجین وڑے ء آئی ء چارگ ء پدوتی گدان
شرکنگا لگت راہ گیر ء آگور جیگ ء گیت ء زمین ء سر ء جنک ء را لگتے جنان ء گشت
ناہار پادا، تراہم جا گہہ دوست بوتے“

جنک نہ سرات،

آگون حیرانی ء جہل بوت ء چہ گندایت کہ جنک مرتگ۔ آمردک چٹ
گنوک بوت، گشے آئی بدن ء راباد ء گیت آگون بے تواری اوشتوک بوت، آئی
زانت کہ چے بوتگ آکدی جنک ء مردگین جون ء کدی وتی دیم ء بے سائین
اوشتا تکین مخلوق ء چارگ ء ات کہ ہچ سدھے پر نہ ات۔ آئی ء کوکار ء تو ارگٹ ء
گار بوت،

آئی ء جسم وپادانی طاقت ہلاس بوتگ ات، جنک ء درتکین جاگد
پوشاکانی گندگ ء پدا آئی زانت کہ معصومین جنک ء گون ء چے بوتگ۔

ہے دمان ء یک پولیس ء سپاہی چمدا گوست آئی وھدے اے ندرگ
 دیت گڑا دمانے ء گنگ بوت۔ بلے دوئی مردک ء ہمت واتر آتک ء آئی گون
 زور ء ورناء گٹ ء گپت ء ایشی ء مشت وگت بنا کرت اگان پولیس والہا آتچ مہ
 گپت گڑا مردک ء ہما گشت۔ آدوینان گران کنان ء ورناء نزیک ء تھانہ ء
 برت۔ وھدے سپاہی ء انسپکٹر ء واقعہ ء بارو اسہی کت گڑا آوت ڈن ء در آتک
 تاں کہ بکندایت اے چونین مردے آئی ہے خیال کتگ ات کہ اے الم ء یک
 عادی مجرم یا بد معاشے بیت بلے یک شکستہ حال و بزگین ورناء ہے ء گندگ ء پد آ
 ابکہ بوت، آئی ء زندگون مجرمانی گرگ و بندگ ء گوستگ ات بلے ایے ورناء
 گندگ ء گون آئی ء باورنہ بوہگا ات کہ چہ ایشی اے ڈولین جرے بوت کنت،
 ورناسک معصوم دراہ ات کہ آچہ مجرمانی دیم ء اندیم انت۔

سپاہیان آئی ء را حوالات ء یک تہار ء چلین کوٹی یے ء تہا تیلانک دات
 ء بندگت، چمے تیلانک ء آئی ء پیشانی دیوال ء لگت ء چہ آئی ہون پٹگا لگت گڑا
 آئی گون وتی چلین آستونک ء پہک کرت انت، حوالات ء کوٹی یک تنگ و
 تہارین، چل و سلین جاھے ات کہ چہ آئی ء لوگ ء کوٹی ء چہ گندہ ترنہ ات، فرش
 حالی ات ء ایوکا یک درتکین گندلے تچ ات، فرش سردی ء چہ برف ات، بلے آپر
 لشی غمیگ نہ بوت پرچا کہ آئی ء وتی لوگ زانہ چہ ایشی شرترات، نہ چہ آئی محبت

یے تچ گرگ بوتگ ات ء نہ آزادی آئی ء اد ء آہگ ء چہ بچی بدل بوتگ، ہون پدا
چہ پیشانی ء رتچک ء لگت انت گڑا آئی دوارگ گون وتی چلین آستونک ء پھک
کت انت، دردو تکلیف سچ ء سماء نہ ات ہما ڈول ء کہ کسانی ء آئی ء مات ء
شمہات ہم ہمے ڈول ء زبروتا بناک بوتگنت آپدایمنی فرش ء سرانشت آنوں حیاں
کنزگا لگت کہ ہرچی انچوزوت زوت ء بوت کہ چہ آئی ء گمان ء ڈن ات،
کموکے وهد ء ساری آسیمنٹ ء ڈیکی ء سرانشتگ ات، شرنگین جنک ء گوزگ ء
پدجنک ء گون ء بدکاری ء حرکت دراہ چوش فلم ء وڑا آئی مجگ ء ہلگ ء لگت انت
، البتہ آئی ء دل ء نہ ات کہ جنک ء نگیس ء تاوانے بدنت ایوکا جنک ء گون ء دوگپ
جنک ء وهد وناک ات بلے گون تیزی ء اے دراہین حبر بوت انت ء وهد ء ہر
دماں چہ آئی ء دست ء لگت، آ بے چارگی ء گون وهد ء دست ء تماشا ہے جوڑ
بوت، بلے اے واقعہ ء آسر ہمینچک ہراب ات بلے آئی ء دل ء یک کیف وستی
یے اشتگ وشتگ ات، انچو عجب ات کہ دنیکتہ آچہ اے بدین کار ء حجات نہ ات
بلکنہ آئی ء چم گوش و دل و دماغ ء رگ رگ تھا یک نوکین لذت ء وش یے ودی
بوتگ ات چد و ساری آیک جناورے ات ایوکا ورگ ووسپگ، بلے نوں آئی ء
انسان ء وجود ء تہے گارین گوہر نوکین تام ولذت درکچنگ انت، آئی زانت کہ دو
جسمانی ہواری ء چتورین وش ولذت بدن ء تھا آگاہ بنت، نوں آئی ہما دراہین وش

دیتگ وماراتگ اتاں کہ آسودہ حال وازگارین مردمان پہوتی جبین ءوشنودکنگاہ
 شوہازکنتت آئی ءزندگی ءتہایوکا دوشی اتان یکے ہما کہ یک کلدارے ءچندہ
 دیگا ءوہد ءچرتج ءپادری ءگشت ”شکریہ“ دومی ہے نوکین تجربت ءگون گپتگین
 وشی کیف اے دوہین وشیانی تجربت ءناگت ءآئی ءراچہ زمین ءچست گت ء
 ایندگہ انسانانی برابری ءاوشتارینت، آئی ءزرد ءسما ومارگئے چہ واپ پادکنتت
 پیرا آئی ہے خیال کت کہ آئی ءمات ءپرچا آاے دنیا ءاورتگ بلے نوں آپہک
 ءزانت کار بوتکت کہ آئی ءمات ءوارین پت ءلاچاری بوتگ کہ آیکے دومی ء
 گون ہوار بہ بنت، آہے وڑا میران چہوتی وشیان ءتج گپت کت کن انت، آہما
 وڑا خیال ءگت گڑازندگی ءاولی رنداوتی مات وپت ءہاترا محبت ءآئی ءچمان
 چہارس درآکنتت۔

ناؤن ہال ءدیوان ءوہدے جنگ ءگشگ ءحال شنگ بوت گڑا مردم
 اجکہ بوتنت۔ بلے کس ءاے حبر نہ کت کہ جنگ ءگون ءبد فعلی بوتگ، جنگ یک
 شرین خاندانی وشرپدارین مردمانی زہگ ات ءآہانی ہاترا اے حبر سک دلپرد
 سگ ءڈن ات ہمیشکا مردم زوت ہما جاہ ءسر بوتنت بلے پولیس ءلاش مردگ
 خانہ ءبرنگ ات، سہب ءحالتا کافی تھا اے حال گون ڈلگین لبران شنگ و تالان

کنگ بوت بلے لکھ جہدء ابید ہما حبر کہ چیردئیگی ات چیر نہ بوت ء حالتا کافی تھا
 تالان بوت ء ہر کسی سہی بوت کہ آکسان سالیں جنک ء گون ء چونین ز لمے بوتگ
 ، مہلوک جذباتی بوت ، شہر ء تھا ہڑتال و جا ک بوت ، دگ و سڑک بند کنگ بوتنت ء
 مردمان حوالات ء سرائش کنگی کت کہ شپ ء شپ آورن ء راچہ حوالات ء کشگ ء
 مزین جیل ء برگ بوت ، پرچا کہ بوتگ ات کہ مردمان حوالات بو پر وشتنت ء آبو
 کشتنت ۔

وہدے آجیل ء برگ بوت گڑا بدترین مجرمان ہم آراگون نفرت ء چار
 ات پرچا کہ اے ڈولین جرم آوانی کتاب ء رمان نیست ات ۔

رند ترا جست و پرس بنا بوتنت ، بلے ورن ء جستانی بدل ء گشے یک وا بے
 گندگ ء انت ء دل و جانے ادا ء نہ انت آئی ء خیال ء تھا ہما واقعہ ء دراہین
 ندرگ یک پہ یک ء پدراہ بوہگا اتنت آوتی جرم ء بار و اسرجم ء ناسر پدات ۔ آئی ء
 رایوکاوشی ء ہما دمان و پاس یاد اتنت ء بس ....

جست و پرسی ٹیم ء کماش ء گشت ” ماتنی ہج نہ کشگ ء چہ ہمے سر پدباں کہ تو اے کار
 کنگ بلے نوں تو مارا ایوکا ہمے بکش کے توجک چے پیم ء کشگ ؟ ....
 آئی ہج نہ گشت ۔

انچارج آکو پگ ء گپت ء یک شہماتے گلانی سرائردات ۔

”سچک، ذلیل بکش ناں بکش نہ توتئی.....“

شہمات ۽ ورگ ۽ پد بچک یکبرے گریوگ ۽ لکھت ۽ پداچوں گنوکاں لکھت۔ پٹ
و پوپی ٹیم ۽ کماش گون حیرانی ۽ آئی ۽ چارگ ۽ لکھت گشے دگہ جہانے ۽ مخلوقے آئی
۽ دیم ۽ انت۔

آئی پد ۽ جست کت گڑ اورنا ۽ پسودات ”ہا ہا ہا ہا..... آمردگ یے ات“
آ گنوکانی وڑا کندگ ۽ ات۔ کماش ۽ ہوش بر نہ بوہگا ات کہ ایشی ۽ چون انت۔
آبازیں جہد ۽ پد ہم کامیاب نہ بوت۔ بازیں کندگ ۽ پداورنا ۽ بس
کت ۽ گون سارین مردم ۽ وڑا حیر ۽ لکھت۔

”ہو بزاں! شامن ۽ مردارے دات؟ مردگ۔ مردار..... من ۽ تنگیتہ وشی نہ رست
؟ بزاں من تنکتہ انسانے جوڑ نہ بوتگان، من ہم..... بزان..... انسانے..... سرجمین
انسانے.... انکتہ انکتہ۔ نہ بوتان۔ پمن وشی حرام..... انت آہڑ کہ ہڑ کہ ۽ گریوگ ۽
لکھت ۽ ارس وہسکگان ہمپان بوت پدا جست و پرس ۽ ٹیم ۽ کماش ۽ وتی کار ہلاس
کت ۽ جیل ۽ وڈا کڑ ۽ آئی ۽ راواب ۽ دو ۽ درمان دات وواب گیتک۔

بازیں ہفتگ گوست انت گڑ اورنا ۽ طبعت کے جوان تر بوت مقدمہ ۽
کاروائی بنا کنگ بوت۔ عدالت چہ مہلوک ۽ مور و مدگ ات پینچک تہا دگہ دو

ہمیںکس ڈن ء۔ آدراہ پہ ہمے جنگلی جناور ء چارگ ء مچ بوتگنتت کہ آئی چشین نبو
تگین کارے کتگ ات و ہدے چہ پولیس وین ء بچک ایرگیجک ء دیم پہ عدالت ء
آرگ بوت گڑا مردم حیران بوتنت کہ ورناء لفظانی سرانچکند گے گشے کہ ٹریفک
پولیس ء آگپتہ مقدمہ بنا بوت۔ استغاشہ ء وکیل ء حبر بنا کرت۔

”واہمین حج! مے عدالت ء تاریخ ء منی زانت ء رداء اے اولی برانت
کہ اے ڈولین کیسے پیش بوتگ، دراہین واقعہ تچک و پد رانت ڈاکٹر ء رپورٹ ء
متابک ء جنک ء موت ء پد آئی ء گون ء بدکاری بوتگ۔ ء اے حبر پکا انت کہ
موت ء چہ پدٹپ ہون نہ دنت۔ جنگ ء راپشین نادراہی یے گون نہ بوتگ کہ راہ
رواجی ساہ بدنت کہ اے ورناء ہمے حالت ء چست کتگ۔ ثبوت ہے پد رکن انت
کہ آئی ء راکشگ بوتگ ء پد اسٹک ء دو می نیمگا برگ بوتگ۔

اے گپ ء ہر کس زانت کہ اے ڈولین شررنگ ء زانت کارین جنک
، اے ڈولین بد ذاتین جوانے ء گون اے ڈولین جاھے نہ روت آپہ وتی ہار ء
زورگ ء لوگ شنگ ات ء محفل ء تہا ہر کسی چم پر آئی اتنت“
عدالت ء کمرہ ء تہے مردم گون ہا موشی ء وکیل ء بیان ء گوشدارگا اتنت۔

”بلے واجہ! ڈاکٹر ء رپورٹ اے حبر ء پکانہ کنزگا انت کہ جنک چے وڑا
کشگ بوت پر چا کہ اے حبر ء ہے نوجوان زانت کہ حج حبر نہ کنت۔ پر چا کہ

اگان پہ مُشتے ء جنک ء را بے ہوش کنگا پہ آئی ء مرک زانگ نہ بیت ء اے حبر ء حج
 امکان نیست کہ اے نو جوان ء را یک طرز و پیہی ہست کہ آئی ء چے مردم گون
 مٹے ء کشت بکنت - بلے ہر چہی جاورانٹ - ملزم ء وتی رکھینگ ء ہا ترا گپ و حبر
 بندنگ - گنگ انت آئی ء ایوکا جست و پرس کنوین افسر ء چے ہے گشتگ کہ ”آ
 (جگ) مرتہ؟“

اے گپان ء آپہ وتی قصور ء چیردیگ ء کنت - یک گونڈین زہگے زندگ و مردگ ء
 پرک ء زانت ء کجا اے بلائین لُنڈ کہ اے حبر ء مہ زانت کہ جگ مرتگ؟ پیمشکا
 ایٹی ء اے حبر تہا حج و ژین سنگ و وزن نیست -

آئی ء جگ پہ زانت کشتگ - آئی زانتہ کے تناوہدے جنک ء ساہ ء مہ گپت وتی
 مقصد ء پیلہ گت نہ کنت پیمشی ء کہ نہ جنک ء بچک زانتگ ء نیکہ بچک ء آئی ء
 مقصد پدرانٹ - آئی جنک ء گد پہ زور درتگ انت - ء انا گتہ جنک ء مرک ء پد ہم
 آنہ تگ گڑاسا پ پدرانٹ کہ آئی نیت چے بوتگ؟

”ادامن یک رندے پداوتی دلیلان گون پرے حبر ء شے دیم ء درشان
 کنگ لوٹان کہ اے چونین انسانے مئے دیم ء اوشتوک انت - آیا ایٹی ما انسان
 گشت کنان - منی دل نہ من ایت کہ اے مردے یک جنگلی کچکے یادگہ جناورے ہم
 وتی مخالف جنس ء نیمگا چشین ارداہ نہ کنت کہ آمردگ بہ بیت -“

عدالت ۽ کوئی ۽ مردم گون هاموشی ۽ وکیل ۽ حبراں گوشدار گانتنت ۽
 آوانی چم مجرم ۽ سک داتگنتت - ہے وہدان یک نیم عمر ۽ زالبولے ۽ شانگ ۽ توار
 عدالت ۽ تالان بوت - گڑا درستان ہمائی ۽ نیمگ ۽ چارات ہر کس ۽ ہے حیاں
 گت کہ اے وحشی ورناء فعل ۽ باورا حیاں کنان ۽ زالبول ۽ دل ہراب بوتگ بلے
 اصل حبر دیگرے ات - اے واقعہ ۽ گون زالبول ۽ چزے سال سروتی سور ۽ شپ
 یات آتک کہ آئی ۽ سالونک ۽ چوش وحشی ۽ آئی ۽ سراحملہ کنگ ات ہمیشکا جنگ ۽
 واقعہ ۽ اشکنگ ۽ گون آئی ۽ راوتی سور ۽ شپ ۽ واقعہ یات آتک گڑا شانگ ۽
 لکت - زالبول ۽ را آئی ۽ مرد ۽ ڈن ۽ برت ۽ ہے گشان ات کہ ”جناور - وحشی
 درندہ ۽ فعل ۽ چہ چون دل ہراب نہ بیت“

زالبول ۽ ڈن ۽ روگ ۽ پدوکیل استغاثہ ۽ وتی بیان دوارگ بنا کرت ”دلہتین جناور
 وتی فطری واہگ ۽ پیلہ کنگ ۽ بارواہڑ کہ کشت بلے کدی ہم یک مرتگین مادگیں
 یے ۽ گوں اے ڈولین فعل نہ کن انت ہمیشہ اے عمل ۽ چہ اے ورناء درندہ ۽
 سوراں چہ گندہ ترانت -“

جج ۽ اے بیان دلگوش ۽ گوشداشت - وہدے وکیل ۽ جناورانی جنسی
 واہگ ۽ حبر کنتت گڑا آئی ۽ راوتی واقعہ یات آتک کہ لہتین روج ساری آئی ذال
 وتی مات ۽ لوگ ۽ شنگ ات گڑا جج ۽ را پہ ذال ۽ او مان بوت بلے ٹرانپورٹ ۽

ہر تال و سبب و سر بوتے نہ گت و ہدے آدیر و سر بوت گڑا آئی و ذال نادراہات
 بلے پداہم آئی وتی واہگ و پیلہ کنگ و درشان گرت گڑا آئی و زال و گشت ”چہ تو
 جناور شر تر انت کہ نادراہمی یے و خیال و کن انت“ گڑا ج سگ شرمندگ بوت و
 معانی یے لوٹات۔

جج و راوکیل و بیان و چہ وتی کہ یات آتک گڑا بچکند گے آئی و لفظانی سر اشنگ
 بوت بلے زوت آئی وتی سراقا بوگت کہ اے کندگ و و ہد نہ انت۔ آئی وتی دیم و
 نیمبل زور و گون جت ”ہاموش۔ ہاموش“ مردم حیران بیت انت کہ کس حبر و نہ
 انت گڑا جج و راچے بوت، بلے پدا آیان حیال کت کہ جج و راستغاشہ و وکیل و
 دیلان سگ و لگیر کنگ ہمیشکہ اے ڈول کنگا انت۔

وکیل و وتی بیان بر جاداشت بلے پشتی سیٹانی سر اشنگین زالبولے و کوکار
 یے چست بوت و ایشی و کجھی و آ بے ہوش بوت گڑا لہستین مردم و گشت کہ اے
 ڈولین کیس و و ہدان ہر کس و نا کس و آ ہگ و نندگ و موہ دیگ مہ بیت مردم
 برداشت کرت نہ کن انت۔

بلے کہہ دیگرے ات۔ حقیقت اے ورنائین جنک و تہا ہمت نیست
 ات کہ اے ورناء گون پُرین چمان چارات بکنت پرچا کہ آئی و ورناہمی و واہگ
 چہ وتی مردین آدم و پیلہ نہ ات انت آئی لوٹت کہ آوتی واہشت و درشانی و گون

وتی مردء بکنت بلے آسک نہ وش بوت پمیشکہ و ہدے اے مقدمہ ء و ہدان آئی
 نوجوان ء کشش برداشت کت نہ کت ء و ہدے آئی خیال کت کہ دنیا ء تھا انجین
 مردے است کہ آئی وتی نفسانی خواہش ء جنین ء ہاترا پھانسی ء چہ سرگوست ء
 آخیالانی تھا ہے ورناء ء امبازان ات کہ آئی ء سرا ہسٹریا ء دورہ آتک ۔ بلے
 مردمان نہ زانت کہ آپر چاہے ہوش بوت ۔

جیوری ء باسکانی تھا کیے کہ فوج ء بوتکت ۔ آئی اے ورناء رازہرنا کی ء
 چمان ء سک داتکت ۔ اے مردک ء رازالبول سک ناپسندآت ہمیشکا دل ء خیال
 ءات کہ پلیمین ورناء راچے سزادیک بہ بیت ۔ جیوری ء باسکانی تھا یک زالبولے
 ہم اے ورناء سراسک زہرات پرچا کہ یک ورنائین بچکے ء آئی کسان سالیں
 ڈاکٹرین جنک گون وت ء برتگ ء خلیج ء یک ملکہ ء جاہمندان ہمیشکا اے زال
 دل ء تھا پیچ وتاب ورگ ءات کہ من ایشی ء ہنچین سزائے تجویز کناں کہ دنیا یات
 بکنت ۔ ہے پیم دراہین مردم ء جیوری ء باسک وتی وتی خیالانی تھا ورناء ہاترا
 سزاریسگ ء پرریسگ ء اتنت ۔

بلے ورناء فکر جہات وکیل استغاشہ ء بیان ء چہ جتا ۔ آشپ ء ساری آچہ انسانی
 مارگ ء جتائین کچکے ء ڈول ءات بلے ہے لہتین دمان ء آئی وتی تھا انسانی ساد
 وشیانی دزگرگ ء مارگ کت ، انچش کہ آپہ زور چاہے واہگان دوردارگ بوتکت ۔

ٹیگ کنگ بوتکت - اے حیاں کنان آئی ءِ دیم ءِ یک وشى یے تالان بوت گڑا
 مردماں وہدے آئی ءِ لکھی دیست گڑا آوانی دل ءِ تہے نفرت گیشتر ودات -
 وکیل استغاشه ءِ وتی بیان دوارگ بناگت -

”شماے خبیث ءِ بچارات کہ چکنگ ءِ انت گل انت گشے زانہ ماوشکند
 جنگا این، مناپہل کن ات کہ عدالت ءِ اے ڈولین زبان کارمرزنہ بیت بلے شما
 وت گندگ ءِ ات کہ اے ورناء گنو کے نابالکل نہ - یک گنو کے اے ڈول ءِ پہ وڑ
 وپیم پھیر فعلے کت نہ کنت - بلے اے ڈولین مردمے سزاکم چہ کم اگان گنو کے گتہ
 دتار مرگ بہ بیت ہمید مجرم ءِ حبرے گت ”من نہ زانہ کے آمردگے“

اے لبراولی براں وکیل ءِ مردمان چہ آئی ءِ دپ ءِ اُشکت انت - انچش
 کہ یک جنئے گپ ءِ انت - وکیل و مردماں ہے حیاں گت کہ آوتی بے گناہی ءِ
 اے حبراں کنت بلے آوتی جند ءِ تسلی دیگا پہ حبر ءِ ات کہ آئی ءِ را اسلی وشى رستگ -

وکیل صفائی ایوکا مجرم ءِ ہاترا ہے گشت کہ آگنو کے پیمشکا چہ عدالت ءِ رحم
 ءِ اپیل کنگ بیت ءِ بس - حج ءِ جیوری ءِ باسکانی دیم ءِ فیصلہ ایرگت ءِ گشت ”جیوری
 ءِ عزت مندین باسکان! شما مقدمہ ءِ بار و احبر دلگوش کنتت ءِ فیصلہ ءِ ہم پہ مزنین فکر
 و حیا لے ءِ بکن ات ءِ مقدمہ ءِ ہر تھک و پہنات باید انت کہ چارگ بہ بیت -

ہرچی کہ گواہان گشت و وکیل استغاشه ءِ بیان دات الہی نہ انت کہ اے وڑا

ء یک پہ یک ء بوتگ۔ ڈاکٹر ء رپورٹ چارگ کرزایت کہ جنک ء گون بدکاری
 آئی ء موت ء پد بوتہ۔ اگان شمازانے کہ ایشی ء تاسید ء ردکنگ واقعہ ء ثبوتان چہ بہ
 بیت گڑا ایشی ء بیان کنگ المی انت۔ نوں قتل کہ ملزم ء سراولی الزام انت گون
 ہورتی ء چارگ کرزایت پرچا کہ موت ء سوب تنیگہ زاہرنہ بوتہ“

جج ء استغاثہ ء وکیل ء دلیلانی بارواگشت ”اے دلیل کہ جنک جان سلامت بوتگ
 ء آئی ء سراہج ڈولین بیماری یے بوت نہ کنت۔ المی نہ انت پرچا کہ برے برے
 جان سلامتین مردم راہ ء رواجی ہنچین بیماری ء آماج بنت کہ ساری ء آئی ء علامت
 نہ بوتگنت۔ دومی حبر ایش کہ بچک ء مشت ء تکنیک نہ بوتگ اے جنک ء موت
 اتفاقہ بوتگ۔ گڑا المی نہ انت کہ جنک ء راہے بچک ء کشتگ۔ دومی دگہ حبرے
 ایشنت کہ قتل ء سبب سوائے ہمیشی کہ جنسی واہگ ء پیلہ کنگا دگہ ہج نہ انت۔ جج ء
 گشت من ہے سرپد بان۔

اگان تی سلاہ ہمیشنت کہ ملزم ء راہ بستگ وشتگ کہ ہر جنکے بگوزایت آئی ء
 سراحملہ کنت۔ گڑا اے یک ارادی فعلے۔ بلے اگان ورناء اے ارادہ جنک ء را
 مشتے جنک کہ دست درازی ء چہ آکوکارمہ کنت گڑا آئی ء موت اتفاقی انت ء پدا
 آئی ء مردگین جان ء گون بد فعلی ء ارادہ دارگ بوت گڑا ”قتل خطا“ انت۔ شما
 ہماوہد ء پہ آسانی فیصلہ گت کنے کہ اے جُست ء گون وت ء بکنے کہ۔ آیا آئی جنک

پہیشکھ قتل گت کہ وتی ہوس ء پورا بکنت یا ناگتہ چہ آئی قتل بوت ء پدا آئی وتی جنسی
گرون ء واستا بد فعلی گت۔

اگاں آئی پہ مجرمانہ حملہ ء نیت ء قتل گت گڑا ایشی ء قتل عمد با ارادہ زنا
گشت بلے اگاں پہ ستا ہینگ ء آئی جنک گپنگ ء جنک ء زور جنک ء چہ آئی ء
موت بوت ء پدانو جوان ء دل ء بد فعلی ء ارادہ پیدا بوت گڑا قتل خطا ء کیس انت۔
اگان شمارا اچکین شکے ہست گڑا، ایشی ء فاہدگ بایدین ملزم ء برسیت۔

جیوری باسکان وتی فیصلہ ء دیگ ء پیسر چہ عدالت ء کے وھد لوٹ ات
ء سلاہ وسوج ء یک دگہ کمرہ ء شنتت ہے دمان ء وکیل استغاثہ ء وتی کش ء
فتکمین نفسیات ء ڈاکٹر ء چہ بخت گپت۔

”ڈاکٹر صاحب۔ اے ورناء دماغی جاور ء بار و اتو چے گشے؟“

”آبالکل جان سلامت انت سار انت“

”گڑا تئی خیال ء سارین مردم اے ڈولین کارے کرت کنت؟“

”بلے۔ تو ایشی ء ذہنی نادراھی یے گشے بلے اسلین حبر ایشنت کہ ایشی ء زانگ یک

رندے چہ دست ء لکشت گڑاشت۔

من ایشی ء ذہن ء واہگانی بے لگامی گشان۔ وھدے مردم اے جاور ء تہا

کیت گڑا آئی ءِ واہگانی دیم ءِ کوہ ہم داشت نہ کنت۔ یک مردے ءِ رادو چیز ایوکا
 داشت کن انت یکے بحیثیت انسان آئی ءِ کردار۔ دومی چا گرد ءِ دود، رسم و قدر، ہر
 چا گرد ءِ وتی اخلاقی قدر بنت کہ آمردمان بندی کن انت کہ ایشان لگتھمال کرت مکن
 انت۔ نون سوال ایشنت کہ آیامے چا گرد ءِ اے ورناءِ اخلاقی تربیت ہنچش کرتگ
 کہ آچا گرد ءِ قدر آن ءِ ہجہ بیارایت ءِ ایشانی عزت ءِ بکنت ءِ وت ءِ لگام بدنت۔
 فطری واہگان قابو بکنت ایشی ءِ جواب ”نا“ انت۔

”گڑا اخلاقی دودانی بے فہمی ءِ ایشی ءِ را ہنچش کو ر کرتگ ات کہ پہ وتی

نفس ءِ غلامی ءِ جنگ ءِ بوکشیت“

”جنگ ءِ موت ناگتہ بوت، اصل جرم اے نہ انت۔

اصل جرم ایشنت کہ نازانتی (بے شعوری) جاور ءِ نیستی ءِ احساس ایشی ءِ سرءِ سوار
 بوتگنت۔ نیستی ءِ دلپروشی چہ نا انصافیان ردوم زور انت و ہدے یک چا گردیے تھا
 لہتین انسان عیش و نوش کنت وتی واہگان ہر ڈول ءِ پیلہ کنت بلے دومی نیمگا
 ایندگہ مردمان ءِ انسان ءِ چم ءِ چارگ مہ بیت۔ آوانی واہگ ایرموش و لگتھمال
 کنگ بہ بنت زند ءِ حق چکرگ بہ بنت گڑا ایشان چے ہے بیت کہ محرومی، نیستی ءِ
 کشاررودیت ءِ معاشرہ ءِ تھاہے ڈولین جرم بنت۔“

جیوری ءِ باسک ہے دمان ءِ وا تر آتکنت حج ءِ چہ آوان بخت کت گڑا آہان پسو

دات کہ آوانی پيسله ۽ رردء مجرم ۽ دوئين جرم کنگت۔

عدالت ۽ کمره ۽ مردمانی ديم ۽ وشي پدر ابوت ۽ حج ۽ جيوری باسکانی سلاه ۽
سراجرم ۽ هاتر ۽ پھانسی ۽ سزاء ۽ حکم دات۔

ورنآ ۽ حيال ہميشت کہ آئی ۽ را عمر ۽ سزاد يگ بيت ۽ ایوکا قيد و بند کنگ
بيت بلے و ہدے موت ۽ سزآ آئی اشکت گزآ آئی ۽ ديم ۽ رنگ بدل بوت ۽ ہما
دراہن خيالات ناگت ۽ چہ آئی ۽ دماغ ۽ پُش و اب نیگ ۽ بیگواہ بیت انت۔

وہدے آئی ۽ را پھانسی ۽ جاہ ۽ آرگ بوت گشے ۽ آواب ۽ تہا گردگ ۽
انت۔ آئی ۽ ہوش گارات ۽ نزانے کہ آکے انت ۽ پرچا ادء آرگ بوتگ۔

آئی زانت و سخ گار بوتگ ات۔ جیل ۽ پادری ۽ آئی ۽ ديم ۽ بہتین آیات
نت بلے آئی گوش نہ داشت ہمیشکہ آئی زوت زوت ۽ وتی وانوکائی بند کرت۔ آئی
نزانے کہ پادری چے کشیت۔ آئی ديم پھانسی ۽ دار ۽ ديم ۽ ترينت۔

ایشی ۽ پدورنآ پھانسی ۽ جاہ ۽ اوشتار ينگ بوت۔ آئی ۽ دنيا ۽ را گڈی چمشا
کے دات کہ ایشی ۽ تیلانکاں آئی ۽ را ادء سرگت پدا آئی ۽ وتی سر جہل گت۔
سیاھمین پوشاکے ۽ گون آئی ۽ چم بند کنگ بوتنت۔ دست پشت ۽ بندگ بوتنت ۽
گردن پھانسی ۽ ساد ۽ تہا درنجوک بوت۔ آئی ۽ گردن یک نیمگ ۽ بوت ۽ ساہ ۽

بال کرت۔

وہدے چہ سادء آئی ء لاش ایر کنگ بوت گڑا شھر ء مسترین چرچ ء ہما
پادری آتک کہ آئی ہر وہدء اے نوجوان دیستگ ات ء ایشی ء خیرات ہم زاتگ
اتے۔

آمیت ء سراجہل بوت وگشتے ”منی پنج، حج ء پہ ردی یا زانت پہ تئی
خطا ہانی معافی ء دعا نہ کت بلے من تئی ہا ترا چہ خدء دعا کنین۔ من زانین تو
خراب نہ اتے تئی تہا نیکی است ات بلے ترا چہ شری ء دوردارگ بوت۔ گڑا تو بدی
ء شکار بوتے۔ آہان ترا چہ ہرچی ء دورداشت کہ تئی دل ء لوٹت کہ پہ وتا دست
بگرے۔

ہما چیز کہ مردم ء انسان جوڑ کن انت۔ تئی راہ ء کنگ چیر گیجگ بوتنت تو
وتی انسانی واہگان ء درشان کنگ لوٹت بلے ما آوان ء کشت وگا رکت۔ خدا ہرچی
زانت بلے ما زاناں آلم ء ترا ماپ کنت۔ پرچا کہ اے چا گرد ء انساناں تئی گون ء
ہمینچو بدی گتہ آچہ تئی خطایاں ء گران ترانت۔

جیل ء پادری ہشک و حیران ء آٹوہین پادری ء چارگ ء ات۔

”تو ایشی ء ہا ترا انکس دُعا لوٹے؟“

”ہو منی دل کشیت کہ خد ایشی پہل کنت کہ شما پہ نزانتکاری پھانسی ء درہتگ

بارین خدا شے عمل ءوش بیت کہنا

جیل ءپادری ابکہ ات ”فادر۔ منی فہم کار ء نہ انت؟“

”مے تہا بازین مرد مے ہست کہ جہنم ءلمب ء انت بے گندگ ء آوانی دیم پہ
جنت ء انت ء داخل بوہگ ء واہگدار انت باز انچین انت کہ جنت ءدپ ء انت
کہ کدی ہم آوان واہگ نہ داشتہ۔ بے مردم گنداں کہ آدمیم پہ دوزخ ء روگ ء
انت

”تئی خیال ء اے ورناء کجام ٹولی ء تہا انت کہ اے ڈولین ہو سے ء ولجات ء
عبرت ناکیس موتے دیستے“ پادری ء جست گت۔

”اے دراہ ایشی ءدل ء تہا نیستی و محرومی اتنت کہ اے وڑ کنگ ء لاچار بوتگ ات،
من تو ء اے دراہین چاگرد ایشی ء موت ء ذمہ وارین“

زلیخا

موپاساں افرانس

دوسال پیش ء حبرے کہ من پالرمو ء تیاب دپ ء گردگ ء اتاں، ایٹی ء
 چہ وشرین ساعت دگہ چے بوت کنت کہ مردم چار قدم یک وش و دل کشین
 سڑکے ء سراتر و تاب بکنت ء تیاب ء دپ ء زر ء مستین زرگوات دیم ء بہ لکیت، ء
 ہمے وڑا و ہدے روژنا ہی آ زمان ء دیم ء تالان بہ بیت گڑا کوہانی دیم ء گردگ ء
 تیاب دپ ء ریکانی سیل و سوادسک وش و بے مٹ انت، اے وڑین و ہدو ساعت
 ء مردم ء زرد وھیال ء وڑ وڑین عکس وندارگ تالان بنت بازین ڈولدارین بدن
 زرد و بالاد ء حیالانی تہا و شنود کن انت ہر دم گون نوکین واہگ و تماہ دل ء گدان ء
 سرکش اتنت ء ہمے ڈول ء واہگ ء تناپین زرد ء تنگی ء گیشتر و دینان بنت۔

ہما سڑک ء سرا من گردان ء روان اتنت آدمیم پہ لیسٹ را فیل اٹلی ء
 روگ ء ات، دگ ء چپ و چا گرد ہنچو ڈولدارات کہ انچش مردم دیم ء روان بوت
 ہما ڈول ء چپ و چا گرد ء ندارگ ہنچو بدل بوہان بوتنت گشے کہ قدرت ء اے
 ندارگ عشقیہ نظمائی با پشت ء اڈا تکنت بلے منا اے حبر ء ارمان ات کہ کینس بے
 مھرین مردمانی دیار ء منا کو بے تبین جواریانی جاہ ء ہاترا کئے اے ہند ء ندارگ ء

کیت؟ کئے اے جنت ءتہا کیت؟ البتہ اگاں کے پیٹ گڑا آاد ءڈولدارین گلا
 بان لگتہال کنان ءروت ءمردین ءمزاج وتب ءپیم ءوتی نوٹان انچش بربادکنگ
 ءلگت ہماڈول ءکہ آپہ غرور چہ رقم ءبدن بہا زور انت دلانی سرا حاکمی کرت نہ کن
 انت، مھر ءپہ بہا گر انت ءگلاب ءپلان لگت دیان بنت۔

من اے ندارگ ءچارگ ءگون حیلانی تہا گاراتاں کہ ناگت ءسڑک
 ءلمب ءکوہ چوانگریزی زبان ءحرف ”یو“ ءوڑاھلاس بوت ءپشت ءشتنت،
 بے سڑک ءدومی لمب ءمنالھتین گوٹی ءجلواہ دارین ماڑی گندگ ءآتکنت کہ
 آبان منی ہیال وتی نیمگا چک ات ءزر ءوشین تیاب ہم اے جاہ ءھشکا وگے ء
 بدل بوت۔

آچار یا پنج بنگلہ اتنت۔ انچین وڑے ءبندگ بوتگ اتنت کہ آوانی پدی
 نیمگا درچکانی یک جنگلے ءدیگی نیمگا اے ڈولدارین سڑک ءزر ءچولانی بے مٹین
 مارگ، وھدیکہ بنگلا ہانی پدی نیمگ ءجنگل ءدرچک سک بز ءدور کوہانی نیامجی ء
 تالان اتنت۔

من وھدے ہمے بنگلہانی دیم ءسر بوتان گڑا ایشانی تہا یک برہدارین
 بنگلے ءگشے مناسحرگت ءمن ایشی ءدیم ءاوشنگ وچارگ ءلاچار بوتان، اے بنگلہ
 ءرنگ اسپت ات ءایشی ءبرآمدہ ءچھت ءبندگ ءھا تراخا کی رنگ ءدارکار مرز

کنگ بوتگ اتنت، ایشی ۽ دیولانی سرا گلاب ۽ پل ۽ ٹال سر کپتنگ ات انت ۽
 اسپتین دیوال ۽ سبزین تاکانی تہا گلاب ۽ سھرین پلانی ندرگ و شمین احسائے
 دیگات منابنگہ ۽ کش ۽ یک پلانی بانغے گندگ ۽ آتک کہ آئی ۽ پل چوش قالین ۽
 وڑ اتالان ات انت، اے باغ ۽ پل رنگ رنگ و تھر تھر ۽ شنگ اتاں ۽ تیوگیں بنگہ
 ۽ پیش گاہ چہ پلان پرات، بنگہ ۽ تہاروگ ۽ ہا ترا پدیا نک ۽ سرا ہم پل سر بوتگ
 اتان۔

برآمدہ ۽ دپ ۽ کوہی سنگانی یک بر جی یے ۽ سرا ہم پل گون وتی سبز
 وزردین رنگ ۽ انچش و شرنگی ۽ سمھتگ اتاں کہ گشے ایشی ۽ راپلانی یک ہارے
 گوراء اوشتا تگ، اے گھس ۽ پدی نیمگا مالٹا ۽ در چکانی بانغے تاں کوہ ۽ دامن ۽ درو
 قطار ۽ چمانی دیم ۽ تالان ات۔

اے جوانین گھس ۽ دروازگ ۽ دپ ۽ جلوواہ ناکی ۽ گون یک نامے
 بنیوک ات ”ولاڈی این تان“ پرے حبر ۽ من اجکہ بوتان کہ اے یک شاعر یا
 پری یے ۽ گھس تہ نہ انت؟ آچتورین مردے کہ آئی ۽ اے وڑین جاھے ۽ چشین
 برا حنا کیس گھسے کہ پلانی تہا پلے ۽ وڑا، آتارو و شبوتالان انت ۽ پدا یک ایوک و
 ہاموشین ہندے ۽ چشین مردم ۽ شوق ستا کرزایت۔

کموکے گستاہی چم یک مزدورے ۽ کپت انت کہ وتی کار ۽ دزگٹ

ات۔ من چہ آئی اے لوگ ءِ واہند ءِ نام جست کت، آئی پسودات، میڈیم جولی
رومین“

اے نام باز و ہد ساری تر من اشکگ ات کہ من زہگے اتان جولی رومین
یک نامدارین اداکاراہ یے ات، آمر دمانی دل ءِ بھرے ات، آیک زالبولے ءِ
درشم ءِ سک باز دوست دارگ بوت، عاشقانی دلے برتگ ات ءِ باز ءِ پہ آئی ءِ
حازا جان دات، شھر ءِ تہا ہر و ہد ءِ آئی ءِ نام مہلوک ءِ دپ ءِ ات بلے! ہما
ڈولدارین کاڑ! مروچی عمر ءِ شست یا ہفتا دسال ءِ پیرس لین بلکے ءِ دروشم ءِ مروچی
اے گھس ءِ نشنگ ہما کاڑ کہ آہی ءِ را شاعر ءِ ساز گران، رتی وتی پیم ءِ تو سیپ کتگ
ات،

من مروچی ہما حبر گیر آتک کہ آگون یک ساز گیرے ءِ اڑات ءِ یک
ٹارے ءِ ہما ہی ءِ دگہ جاھے ءِ شت ءِ اے حبر تیوگین فرانس ءِ ڈھول بوت۔
آیو کا یک شپے ءِ اسٹیج ءِ سراح ت گڑا گون وتی وش زیکلین تو ار ءِ شرا نگی ءِ
دبان، مہلوک ءِ دلان پترات، چاروکان تہ نیم کلاک چاپ جت، آساڑا ہگ
بوت ءِ یازدہ رندا آئی ءِ ازم کاری ءِ ندارگ ءِ دو ارگ پشد ارگ ءِ فرمائش بوتنت۔
دومی شپ ءِ ہال پدا چہ تما شہ چاروکان پُر بوتگ ات بلے آگون وتی
عاشقین شاعرے ءِ دریا ءِ آدست ءِ یک ڈولدارین جزیرہ سلی ءِ جستگ ات۔

تاں کہ ہموداگون ایمنی ء و تی دوستدار ء امبازاں زند ء پھوشی گوازینت بکت۔
 بلے لھتین و ہد گوزگ ء پد حال آتک کہ ہردک آس شانوکیں کو ہے ء سر براچہ بن ء
 کپتگ انت انچو کہ وتاراوت آس ء چمگ ء دورے داتگ۔

ہا مردم کہ آئی شاعری ء یک نوکین رنگے و ڈولے در آرتگ ات کہ آئی
 ء یک نسلے ء مردم متاثر گت انت آہم ہے ویل ء مرگ ء آماج بوت ء آئی ء
 دومی عاشق کہ ساز جنو کے ات آہم ہمے غم ء بیران بوتگ ات۔ آئی ء اڈا تلین
 سازان شاعر ء شعران ء ابدمان کتگ ات ء ہا یادگارین سوت مہلوک ء دلانی تہا
 یک مدتے ء گوزگ ء پد ہم ہما ڈول ء زپت ات انت، وش، غم ء کیف و مستی ء
 واہگان گون سرر تچین اے ساز و صوت کہ یک شر رنگین جنکے ء ء ہا ترا شہینگ بوہگ
 اتنت۔

ایشان یک نسلے ء ورنہانی دل ء تہاوتی نقش ایر کتگ اتنت ء اداء پھلانی
 پردگ ء یک گھے ء تہا زند گوازینگا انت۔

دماں ء من گھنٹی ء سرادست ایر گت، یک اژدہ سالی وش رنگیں بچکے ء
 دروازگ تچ گت، من وتی پجاروکی کارڈ ء پشت ء ادا کارہ ء نام ء چندے تو سہنی
 لہز بشتہ کرت ء آئی ء دستادات من آئی ء گون ء کے نندگ ء واہگ درشان کتگ
 ات ء منا میت ات کہ آ منا و ہد دست۔

کے دیرے پد نو کر آتک آئی منا لوگ ءتہا آہگ ءپہ وش احت کرت ءیک
 پا ءپہ ڈول ٹہنگین بیھلکے ءنادینت۔ بیٹھک ءتہا قیمتی رنگ ءفرنیچر اتاں کہ آوانی
 سر بر ءپوشانی وڑورھبند اڈکنگ ءیک شانزدہ سالی بارگیں جنکے دزگلاش ات،
 آاے لوگ ءچلوگی کارانی ہاترا ات، آئی ءروگ ءپد من ایوک بوتان، من
 بیٹھک ءچارگ بنا کرت گڑادیوال ءسراسے مزین پورٹریٹ دیست کہ آوانی تہا
 یکے اداکارہ ءورناہی وہدیگ ات کہ آئی ءازم کاری ءوہداں گرگ بوتگ۔ دومی
 شاعر ءعکس ات کہ کالر ءشرٹ ءزیب دارین کوٹے پوشوک ات۔ سیمی عکس ہما ساز
 جنوک ات کہ پیانو جنرگا ات، من پدا یک وارے اداکارہ ءپورٹریٹ ءچم سک
 دات انت۔ ورنہا ہی ءراستی ءآسک باز ڈولدار ات۔ سبزین چم، سھرگین رنگ ء
 سیاہ و بزین ملگوراں چہ آئی ءحسن ءڈولدار ی تو سیف و ستا ءلاق ات۔

آئی ءلغانی سر ءچکنگ ءچہ گمان بوت کہ آہما شہزادیان چہ یکے کہ آئی
 ءراوتی نامداری ءپڑ مڑھی ءسر ءنازانت پینٹنگ مزین جہدے ءگون اڈکنگ
 بوتگ ات ءالما یک شاندار ءدل سارتین عکسے ات آدگہ دوہین عکس ہم کمتر نہ
 اتنت البتہ سیپین عکس کہنیں زما نگ ءجوڑ بوتگین اتنت کہ آنوں ہلاس بوتگ ءہما
 نسل ءزما نگ گوستگ۔

یک دروازگے بچ بوت ءیک پیرز الے گون تیز رواجی ءمنی نیمگا آہگ

ء گلت۔ آئی ء موداں بگرتاں برواناں دراه اسپیت اتنت، اپستین رنگ ء پگی ء
 لیوک ء وڑا۔ آہگ ء شرط ء گون آئی ء وتی دست منی نیمگا تچک کنان ء گشت تی
 گندگ ء منی دل وش انت۔ یک ورنا ہے ء منت کہ آئی یک پیرز الے گیر
 آرتگ۔ پلیز بہ نند“

من آئی ء را حال دات کہ آئی ء لوگ ء گندگ ء گون منی دل ء واہش
 بوت کہ شمارا بکندین گڑا آگیشر وش بوت ء گشتے ”اے اولی رندانہ کہ پن اے
 وڑین واہگ درشان بوتگ ء شے ء کارڈ ء سر ء نبشتلگین لبزان چہ مناھے گمان بوت
 کہ بازین سالان چہ پدیک دیریگین دوستے منی گندوک ء آتگ۔ شمارا نئے کہ
 من نیستون۔ کس منایات نہ کنت۔ ہاں ہما و ہد ء کہ راستی ء من چہ کوڑھ ء بروان
 گڑاتاں سے روچ دراہین حالتا کانی تھا جولی را من ء باروا نبشتا تک شنگ و
 تالان بنت۔ گو سنگین دور ء ماراشت۔ واقعہ گپ و تران گند و نند ء مھر و مہبت
 یات دارگ بیت ء پدا اے در بندمانیت“

کے گین سارتے ء پدا آئی دوارگ حبر بنا گت ”آوہد دور نہ انت کہ لہتین
 ماہ یاروچ ء پداے کسانین جنین زندگ نہ مایننت، ایوکا اڈاں ابید“
 آئی چم چست کرت وتی عکس چارات انچیں گمان بوت کہ آے پیر ذال
 ء سرا کندگ ء انت پدا آئی وتی چم شاعر و ساز گر ء عکسان ء سک دات انت

انہیں گمان ہوت کہ شاعر و ساز گرِ عکس گُشکِ انت ” کہ اے ڈونڈین مخلوق ء
چہ مئے چے سیادی؟“

اے وہدی منی دل غمگین ہوت ہما مردم کہ گندگ ء زندگ انت بلے
حقیقت ء مردگ کہ آوتی یا تانی زر ء تہا زیر آپ بوکین مردے ء ڈول ء دائم ء وتی
جہداں ذرگٹ انت۔

من حیالانی تہا گاراتوں ء ڈن ء کھر کی ء چہ سڑک ء سرا انچو کین گاڑیان
پارگ ء اتوں کہ آوانی تہا امیر و شحالین شر رنگین زالبول مردانی کش ء سوارات
انت۔ آئی زانت کہ من چزے فکر یے ء تہا کپتگوں گڑا گتے بنا گت ” انسان
”۔ چاڑ (کیفت) ء تہا بوت نہ کنت یکے زندگی گوازیگ ء دومی گو سنگین زندگی“
”تئی زند بازوش بوتہ“؟ من جُست گت۔

آئی یک گین سارتے کشان ء گشت ” بازوش۔ باز ڈولدار، پیمشکا منا
آدور ء یاتان بیقرار کرت“۔

من مارات کہ آوتی باروا حبر کنگ ء ساڑی انت بلے گون نرمی وسک
پہر زگی ء گون وتی زند ء احوالاں دیگ لوٹیت گڑا من ہم گون چارو بیچار ء جست
ڈپرک بنا گت۔

”بی بی، تئی و شترین و ہد تھیٹر ء زمانگ ات؟“

”نا، بالکل نا“ آئی حبر ردکت، آئی دیوال ءِ عکس چارات انت، بزاں شاعر دوماز
گرے۔

”منی زند ءِ و شترین روج، وشی ءِ دمان ایشانی گون ءِ بوتگ انت“

”ایشانی تہا کئی گون ءِ؟ من دوارگ جست کت۔“

”دوینان گون! پر چا کہ گوسگین دور ءِ یات دوینان گون ہمگر نچ انت، دوین

یک انت، البتہ یکے ءِ بار وامن تہ مروچی ءِ پشیمان آن“

”گڑا، میڈیم، اے مھر ءِ واہگ انت، آدوہین اے جذبگ ءِ کردار انت ءِ بس“

”بکندے، بلے چون حقیقت ءِ نزیکن کردار“

”شرین، ترا یقین انت کہ ایشان ابیدگہ انچائین مردے ءِ وتی دل، خیال،

زندگی ءِ ہرچی تئی ہا ترا ندر کنگ ءِ رنگ ءِ ترا چہ ایشان گیشتر مھر کنگ وھدیکہ

ایشان ترا دونہ ٹھوکیں چہ شاعر می وسازگری دیم پہ دیم کنگ و داتگ انت؟

آگون وتی شیرکنین توار ءِ مھر وانین انداز ءِ گون حبر ءِ لگت ”نہ جانی نہ، بوت کت

دگہ مردے ءِ مناسک دوست داشتگ، بلے ایشانی رنگ ءِ نا، ایشاں منی سراشعر

گشنگ، سازاڈ کنگ انچین وڑے ءِ وتی واہگ درشان کنگ انت کہ دنیا ءِ تہادگہ

کے کرتے نہ کنت، ایشانی نیمگا چہ منا انچین کیف و سرورے رستگ کہ دگری

کارے نہ ات، انچائین مردے ءِ ساز جوڑ کرت گت؟ لہزان گون گالے پر

بت کہ ایشان کرت؟ آواں ذانت کہ جنین ءدل گون زیمیل و شاعری ء زیر کنگ
 بیت، البتہ اے، بوت کنت کہ مئے مھر ء تھا و ابانی طاقت گیش ات، بلے و اب
 مردمان ءتہ آ زمان ء برانت ء حقیقت مردم ء پادان چہ زمین ء چست بوہگ نیلنت
 ، بکندے کسے ء منا مھر کنگ بلے اصلین مھر و محبت من چمیشان زاننگ کہ مروچی
 من سر پد بینن ء واقعی ستا کرزایت اے مھر“ پدا آئی ء چم ارسیک بوتنت، دلپروشین
 ارس۔

من انچودرا کرت کہ من آئی ء گندگ ء نیاں، آئی پداوتی حبر بر جاداشت
 انت۔

”ترا بکندے مالوم انت کہ گیشترین مردمانی دل گون بالاد ء پیر بیت
 بلے من چوش نیاں، مروچی منی عمر پنجاہ ونہہ سال انت بلے منی دل پست سالی
 جنک ء انت، ہمے سوپ انت کہ من وتی و ابانی، وتی پلانی تھا ایوکاں“
 آ بے توار بوت، کے ہبر مھتل داشت ء دوارگ وتی غم ء سرا قابو کنان ء گون
 پکندے ء گشے“

اگاں من ترا حال بدیان کہ منی شام ء وہد چون گوزایت گڑا تو بکندے منی سرا
 کندگ بنا کینئے۔

برے برے من وت شرمندہ باں... نہ... نہ... نہ من ترانہ گشا گون،

تو منی سرا کندے“

من ء واہگ بوت کہ آمن ء حال بدنت کہ چون شام ء و ہد ء چے کنت
بلے منی بار بار ء منت ء پد آئی منانہ گشت گڑامن زانت کہ آمن ء پتھر نہ کشیت
ہیمشکا من پادا آتکاں۔

”کجا روئے؟ آئی گون حیرانی ء جست کت۔ من ہی عذرکت کہ من ء موٹی کارلو
ء نان ء دعوت ء روگنی انت گڑا آئی گشت“ تو منی نان ء نہ ورئے، چوش مکن نان
بوار منی دل وش بیت۔“

آئی گشگ ء طرز انچش ات کہ من انکارکت نہ کت۔ آئی گھنٹی جت۔ ہا
ورنا حین جنک آتک ء چہ صوفہ ء سراء پوشے دورکت انت۔ پداما بنگلہ ء چپ و
چاگرد ء چارگ ء ڈن ء درآتکان۔

نان ورگ ء جاہ پدی نیمگات۔ ما برآمدہ ء آتکان۔ ادا گلاہانی تہا لہستین
درمانی کاہ دبوچ رستگ ات انت۔ برآمدہ شیشگ جنوک ات۔

شیشگانی پشت ء تاں چماں کارکرت۔ مالٹا ء درچکانی باغ ات ء اے
باغ تہ کوہ ء دامن ء سرآت۔ اے یک دشین ندارگے ات۔

برآمدہ ء یک کرسی یے جنوک ات۔ بگندے پیرین ادا کارہ ہمیشی ء سراء
نندایت ء ہمے باغ ء ندارگ ء کنت۔

برآمدہ ءچہ در آیان ما پھلانی باگ ءتہاشتاں۔

شام چہ آزمان ءپد پانک ء ایر کپان ات۔ اے یک بے تو اء و شبو مین

روزرداں چہ کیے ات۔

وہدے مانان ورگ ء ٹیبل ء دیم ء نشتان گڑا تہار بوتگ ات۔ ورگ

وش و تا مدار اتنت ء اے وہدان تہ انچش مالوم بوت کہ مادل دلی کیے دومی ء ہمدرد

بوتگ انت گڑا آئی حبر و حال گیشتر بوتنت۔ ناں ورگ ء پد آئی گشت ”بروان،

ماہکاں ء ندارگ ء کنان، من ء ماہ دوست انت و شیا نی، بجاہ انت من حیاں کنان

کہ ہما حبر آں کہ من زاناں آ ماہ ء رایات انت۔ من وہدے ایشی چاراں گڑا

تو گین گوستگین ز مانگ ء حبر یک پہ یک ء منی دیم ء تالان بنت، برے برے

... من وت ہم انچیں ندارگ ء، بند و بست.... بلے من ء ہمت نیست.... ترا.... گشت

نہ کنان.... تو کندے من چہ آئی منت گت کہ من ء حال بدئے کہ تو چے کنے ء من

اگاں سہی بہ بان گڑا وعدہ کنان نہ کندان۔

من آئی ء دوہین دست گپتان۔ آ کمزور ء سارتین دست، من دوہین

دستانی سرا چک گپت انچش کہ بازین سالان ساری ء عاشقان بوسگ گپتگ،

آ اکتہ اے حبر ء کشگ ء دو دلگوات۔

”وعدہ کنے نہ کندے“

”ہاں! وعدہ کنان“

”گڑا بروان“

آپا دآ تک ءنو کرے زیک ء لوٹا ینت ءگو شے تہا اھلوتے کت ”ہو، بی بی، انوں
بیت“

مالئا ء باغ ماہکانین شپ ء ڈولدار انت ء ایشانی سرا ماہ ء شیرین روژنا ہی تالان
آت۔ اے در چکانی پھلانی وشبو ہم چا گرد ء تالان آت۔

پدا جگنوانی مروکین زندگیں روژنا ہی ایشانی تہارین ساہگان کلکشان ء
ندارگ ء پیشدارگ ء اتنت۔

انا گتہ منی دپ ء چہ در آتک“ واقعی مھر ودوستی ء حقیقی ندارگ ء چا گردے“
آئی بچکندت۔

من ءوتی کرانا دینتے۔

”ہمیشی ء گنداین مناوتی گوستکین زما نگ گیر کیت، بلے شمانو کین دور ء کاروباری
مردمات شمارا اشاک مارکیٹ ونف ونقصان ء ماملاتانی کیشتر فکر انت مروچی محبت
ارزان بوتگ بزان مروچی مھر ودوستی یک جکلین درزی یے بل انت اگاں بل چہ
زالبول ء زیات انت وتارا چیر بدے اگاں کم انت گڑا بل ء بدے محبت ء گوازی
دیم ء روت۔

آئی منی دست گپت۔

”دیم ء بچار“

من گڑا یک اجبین کیف، وشی و ابکھی ء جا ورے ء گون دو چار بوتان۔ من دیت
مان ہما جا گہہ ء کہ مالٹا ء باگ بنا بنت یک ورنہین بچک و جنکے ء یکے دومی ء را
امبازاں زرتگ و پیداک انت۔ ہماراہ ء پیداک اتنت کہ ماہکان ء روژنائین
کشکے ء تالان ات۔ آدیم ء پیداک اتنت آیکے دومی ء گون سک نزیک دیم ء
تدم جنان اتنت۔ کدی کدی اوشتات انت کہ شیرین روژنائی آوانی سرا۔ کپت ء
بے در چکانی ساہگ ء گار بوتنت۔

ورنائین بچک ء اشتر مرغ ء پٹانی کہننن زمانگ ء ہیٹ ء گوسگین صدی
ء سائن ء کوٹ گورا کرتگ ات وھد یکہ جنک ء گلابی رنگ ء رائل گاؤن گورا کتگ
ات ء آئی سرامودانی یک ہنچین و گے ات کہ گوسگین دور ء ازگارین کہولانی جنکان
پرفیشن پارٹیان سر ء کتگ انت۔

کساس یک صد گز ء دوری ء دوئین اوشتات انت ء یکے دومی ء گون
بغل گیر بوتنت نوں من درست کت کہ آدوہین جنک و بچک آئی ء نوکرا انت۔ من ء
ہامان ء یک زور ء کندگے ء گپت بلے من پہ واروگیگ کندگ داشت بلے منی
گین ء یک سارتین دے در کپت۔

دوہین جنک و بچک و اتر بوتنت ء یک رندے پدا دکش نظر آ تک انت
آگام جنان ء یک و ابے ء وڑاگا ر بوتنت۔ آوانی روگ ء پد بے تو ارین باغ گشے
غمگین بوت۔

اے یک قابل رحم ندار گے ات ء ایشی ء گندگ ء پد من و اتر روگ ء ارادہ
کت من زانت کے اے ندارگ ہمک روچ کنگ بیت ء کش ء و اب جاہ ء ہلاس
بیت۔ گو سگین دور ء مھر و محبت ء یات گارین روچ، ادا کاری ء وشین ساعت محبت
ء وشین دمان، دروگ، غریب، راست ء بالاد ء و شنودی ء وشین و ہد ء ہا ترا محبت
ء گوازی اے زال ء وتی دل ء وشی ء ہا ترا شہتگ انت۔ آوتی زمانگ ء مزین
ادا کارہ ء سکین عاشق مزاج ء جنین یے ات۔

جنگیں مردم

میلون جیلاس / یوگوسلاویہ

رودر آتک ء تچو کین کور جہلادی نیمگا یک مزنین مات کورے ء ھوار
 بوت ہما ڈول ء کہ ہر کسانین کور مات کورے ء لوڑ بیت اے کورانی لمب ہما گشت
 و خون ء شاید انت کہ کدی پہ مذہب، قوم، ذات و زریات ء رنگ ء نام ء بوتگنت
 ہے وڑا اے حبر ء شاہد انت کہ حد و بند و ہد ء گوزگا گون چتور بدل بنت مروچی اے
 حبر پدرانہ کہ آپ پہ زندگی ء لمی انت ء کور و دریا مردمان ء کدی یکجا و کدی گستا
 برانت مدام ء وڑا مزنین کور ء لمب ء سے ماہاں چہ جنگ بوہگا ات دوہین فوج
 طاقت ء یک دگر ء بروبر بوہگ ء سوب ء یکے دومی ء پروش دیگ ء سوب مند نہ
 بوہگا اتنت یک سو بے زمستان ء ترند و زبرین موسم ات پرچارش کنوکاں چہ
 زمستان ہم بیر گپت۔

دریا ء لمب ء ھوار میانچی ء خشکا و گین دگ ء دوہین فوج یکے دومی ء پروش
 دیگ ء پہ چاڑ کہ اتنت آوان وتی مور چہ انچش اڈا تگنت کہ بہار گاہ ء، موسم ء
 بندت ء گوں آیکے دومی ء سرارش بکن انت دوہین کورانی گور سچان، زر بار ء
 رودر آتکی ہنداں جنگ تالان ات دوہین دریا آنی کساس دو صد مربع میل ء ہند ء

مورچہ، کندۂ بکرتالان اتنت جنگ پہ اے دریا، زمین، انگور و سروپ ۽ باگ
 چراگ جاہ ۽ گھسانی ہاترا یک بے معنی کین چیزے ات بلے جنگ اد ۽
 جاہمندین مردمانی ہاترا زمین چیزے ات۔ پرچا کہ جنگ ۽ معنی زند ۽ بد حالی
 مال ۽ تباہی، لوگانی ویرانی ۽ موت، مردم و زند ہر جا بہ بیت تباہی آوان ۽ لیل نہ دنت
 ، آجنگ ۽ ذمہ وار بہ بنت کہ نا۔

جنگ ۽ را سے ماہ ات، یک فریقے رو برکتی نیمگات ۽ پد کنزات بلے آئی
 دریا ۽ سر ۽ بستگین پل پر وشت انت، تاں کہ دومی فریق پہ ارزانی رند گیری کرنہ
 کنت، ایشی ۽ ہوار آئی ۽ ہمد ۽ مردمانی سواری ۽ بوجی، ہم سوتک انت ناں دژمن
 ایشان ہم کار مرز کرت مہ کنت، اے زالماں ہما کسانو کیس بوجی، ہم سوتک انت کہ
 آپہ عاشقانی واستات انت ایو کا دو مردم ۽ نزیک ۽ نشت و تراں کت کت بلے
 جنگ ۽ سپاہیانی دل سنگ انت،

اے و ہد ۽ جنگ ۽ ہند ۽ سچ و ژین پل نیست ات ۽ نیکہ بوجی یے پشت
 کچنگ ات اے ہند ۽ لہتیں ماہی کش ہست انت کہ آواں و ہد ۽ سراوتی ہنکین بدل
 کرت انت پرچا کہ اے مردم زمین کور ۽ لمب ۽ جاہمند اتنت بلے و ہد ۽ زمین
 کور ۽ ہار کت گڑا ایشانی نند جاھے پتاردات انت ہے سوب ۽ اے بزگانی
 وفاداری ہم و ہد ۽ بچی ۽ بدل بوتنت۔

دنیا کی بیشتر مردمانی فکر ہے ماہی کشانی و ژانت پر چا کہ اے وتی فکر و ژانت

۽ ماہی ۽ آجواتنت ہر جاھے ایشان وتی فاہدگ دیست ہمانیم گالیٹ اتنت۔

ماہی کشانی ہے فکر ۽ سوب ۽ دومی فوج ۽ آوانی بوجیگ کریھ ۽ سرازرتنت

۽ وتی ہماہی ۽ برت انت آوان ۽ ہے اومیت ات کہ بکندے آوان ۽ واتر آنگی

بہ بیت ۽ کور ۽ گوازینگ ۽ ہاتر ہے بوجیگان کارمرزبکن انت اے وہدی کور ۽ سرا

نہ پلے است ات ۽ نیکہ بوجیگ بلے مردمانی دریا ۽ گوازینگ ۽ کار برجات پرچا

کہ انسان بدین جاور ۽ ہم زند ۽ گاڑی ۽ تیلانک دنت۔ اے ہند ۽ مردم سوگہ

انت آوان زانت کہ رندگیری کنوین فوج ۽ کرا آلم ۽ بوجیگ و موثر فیری بنت۔

تاں کہ سپاہی وتی ساز و سامانان دومی لمب ۽ برت بکن انت اے مردمان ۽ یک

کندے ۽ یک موثر فیری ۽ بوھگ ۽ حال سر بوتگ ات ۽ آیشی ۽ خاطر ادا مچ بوتگ

انتنت بھت ۽ شری ۽ موثر فیری ۽ سرا کار کنوین مردم ہم شرین مردم اتنت۔ دراہین

سپاہی ہما و ہد ۽ شرانت و ہدے جنگ ۽ مہ بنت پرچا کہ جنگانی دیمپان فوج نہ انت

راج انت ۽ راج ہما و ہد ۽ فوج ۽ پدگیر بیت و ہدے فوج آوانی ہمدرد و ہمراہ بہ بیت

موثر فیری ۽ سرا کار کنوین فوجی و ہدے وتی کاران فارغ بوتان گڑا آوان مردمان

۽ گوازینگ ۽ ڈبہ وتی کوپگان زرت آوان مردم ۽ آوانی مال و مڈی دومی نیمگا

رینت فوج ۽ سپاہیان اے کار سر شپ ۽ بناکت تاملا ۽ بانگ ۽ پرچا کہ روج ۽

وہداں دریا ء سرادژمن ء گراب بال اتنت مردم ہم جنگی رپکان واقف بوتگنت
 پیمشکاروچ ء وہدان آوان کدی ہم دریا ء گوازینگ ء ردی نہ کت وہدے دژمن ء
 گراب واترشت اُنت گڑا آچہ دریا ء گوستنت انچین یک گوربامے ات دریا ء
 روبرکتی لمب ء بزین گزانی چیر ء مردم موثر فیری ء سوار بوہگ ء ودار ء اتنت اے
 روبرکتی لمب ء آباد ہما دہکان کار اتنت کہ دریا ء برزادی لمب ء روگ ء واہگدار
 اتنت آہمودا جاہمند بوتگنت بلے کدی کدی وتی درچک و باغانی چارگہ ونگہہ
 داری ء ہاترا آتگنت چوناہی ء جہلادی دمگ ء ترس و بیم نیست ات پرچاکہ
 دژمن ء فوج چہ آبادی ء دورشتگ ات بلے اے ہند تنگتہ ایمن نہ ات پیشکہ
 آدمی لبے ء جاہمندین وتی کس وازیزانی گرا ء پھادار کی جاہمند بوتگنت۔
 اے آوانی لا چاری ات کہ دریا ء اے لمب ء وتی ڈگار و کشارانی چارگ
 ء روچے دوروچ ء سرا بیانت اے وہدی مردم موثر ء ہلوکین بوجیگ ء ودار ء
 نندوک اتنت کہ چہ دومی دپ ء آہگی ات فوجی کپٹن ء ہدایت ء رد ء آبزین
 درچکانی پشت ء چیر اتنت اے مردمانی مچی ء چہ کدی کدی یک زالبولی موٹکے ء
 توارچست بوت ء دگہ یک مردینی توارے ہم گون ایشی ہوارات۔
 کیپٹن ء آئی ء لیفٹنٹ ء ہاترا اے چشین مزین حبرے نہ ات پرچاکہ
 اے علاقہ ء وہدے دہکاناں وتی جنگ ء مرتگین برات و عزیزانی جون آورنت گڑا

ہے وڑا موتک وزارے جت ڈیوٹی ء سراساڑی مین آفیران اے ڈولین کہولان
ء ہر ڈول ء تعاون گت۔

اے وہدء ہم آوانی مسترین کار ہمیشہ کہ زوت ء آوان ء دومی نیمگاسر
نگ بہ بیت تاں کہ روتج ء در آہگ ء ساری آدومی نیمگ ء بخت بکن انت
انچس کہ سہب بوت دژمن ء بالی گراب نیم بالو بوتنت ودریا ء سبز و سُرگی نا، بلکہ
رُدین آپ ء چارگ ء انت ہے دمان ء موٹر فیری اے لمب ء سر بوت۔

فیری ء یک فوجی چھے آرت جیپ ء حوالدار دومی نیمگ ء میجر ء کلہہ دات
انت کہ آروت مردمان ء سوار بکنت مردمان تر اس گت ء ابید چہ کیپشن ء حکم ء فیری
ء سوار بوہگا لکنت انت۔

دمانے ساری مچی ء تہا بنا بوتگین موتک کہ دمانے بند بوتگ ات پدا
دوارگ بُرز و بلند بوت زار و موتک ء تواریک دہکان کار ء آئی ء زالبول بیگ
انت آقد ء دراج ات ریش دار ء وش لباسے ات گندگ ء ہستو مندے درابوت
آئی ء راد و اسپانی لگام دست ء اتنت اسپان ء پشت ء گاڑی یے بندوک ات اے
مردک ء واہگ ات کہ زوت اسپان گوں گاڑی ء موٹر فیری ء سوار بکنت بلے
واری پتے نہ ات۔

کیپشن ء مردم ردکت انت ء ہے مرد ء کرا آتک دہکان سک غمیگ ات آئی ء غم

۽ سؤب اسپ گاڙي ۽ توک ۽ دار ۽ تابوت ات تابوت ۽ گراد هڪان ۽ زال نندوک
 ات آئي گون اسڪارف ۽ وتي ديم بستگ ات آئي ۽ گون وتي نزور و بارگين دستان
 تابوت انچشن مھري ۽ گپتگ ات که کسے چه آئي ۽ دستاچ مھ گپت ۽ آئي ۽ کرا
 روگ ۽ پکارنه ات پرچا که آئي ۽ دپ ۽ گم الہانين موتک وت آئي ۽ گم ۽ درشاني ۽
 کنگا ات۔

کپتان ۽ گون ۽ دھڪان ۽ گون گريوگي چه گشت۔

”منی بیچ! منی غم ۽ بار ۽ آنيگار سينگ ۽ من ۽ مک بدے“

کيپڻ ۽ مردمان ۽ بيهارديان گت ۽ اسپاني لگاما ۽ چڪان ۽ فيري ۽ سرڪيت۔

مردمان وهدے کيپڻ ديست گرا آوت يک په يک ۽ چه راه ۽ کنز اتنت۔

اسپان هم کيپڻ ۽ زور اکين دست چه آورتنت ۽ فيري ۽ سراسر کپان ۽ وتي پاداني

سرمبان ايشي ۽ فرش ۽ جنگ ۽ لکھت انت۔

دھڪان و آئي ۽ زالبول ۽ کيپڻ ۽ هواري ۽ منت گپت ۽ زالبول ۽ وتي دوھين

دست په دعا لوڻگ ۽ فوج ۽ سؤب مندي چست کتنت ۽ پدا گون وتي اسڪارف ۽

لمبان وتي ارساني پھک کنگ ۽ لکھت آئي ۽ تو ارلر زگا ات آغم ۽ آماچ ات۔

کيپڻ ۽ اسپاني لگام دھڪان ۽ دست ۽ دات وگشت ”نانا، ناكو! اے

احسانے نئے، منی فرض انت“ پدا تابوت ۽ نيم گادستے نال گت و جسته گت۔

”ناکو! اے تابوت کئی انت؟“

دہکان ءِ گوں دردناکین توارے گشت ”چے بکشان بابی! کہ اے کئے
انت اے منی یکین دانگ انت کہ جنگ ءِ آماج بوت ایشی ءِ ساری منی دونج جنگ
ءِ بیران بوت ءِ نون ایشی ءِ باری آتک آہ! موت زالے.....“
دہکان ءِ حبر اں گون کیپٹن ءِ دل آپ بوت بلے رندا آئی ءِ سپاھیگی دل ءِ جہہ جت
ءِ گشتے۔

”ہو! ناکو پہ وتی آجو ہی ءِ راج ءِ رامز نہیں قربانی یے دیگ کپیت۔“

پدا آئی وتی چم دورین کوہان ءِ سک دات انت اے دمان ءِ لیفٹنٹ ہم دہکان ءِ
آئی ءِ زال ءِ راپکارگی چارگ ءِ ات بلے آئی چہ دپ ءِ دانکے نہ کش ات آئی ءِ تروءِ
کنہ ءِ تہا نوکیں حبرے نیست ات جنگ ءِ تہا ہر روج بازین مردم مرانت بازو ہد
ان بوجی چہ لاشان پُر انت آہم کسے ءِ عزیز انت گڑا دہکان ءِ گپ ءِ راپر چا
انکس مزین پیسے ءِ چارگ بہ بیت۔

دہکان ءِ دیم ءِ یک پٹکین مرد کے نندوک ات ءِ کیوئی گون دلگوش پیرین
مرد ءِ کنہ ءِ دلگوش دیگات آئی ءِ بروت بزات انت

انچش مالوم بوت کہ آئی گون اے حبر ان مزین جے چیتگ آئی وتی بزین

بروتان ءِ گون لنکان مرزان ءِ جت گت

”تو وتی چک ءِ لاش چہ جنگ ءِ آرتہ“

دہکان ءِ گون دگوش ایشی ءِ نیمگا چاراں ءِ پُودات ”ہو! من دوروچ ءِ ساری
جنگ ءِ سرآستان اے زمستان ءِ حملہ کنگ ءِ ہاترا سلاہ مچ کنگا اتنت کہ ناگت ءِ
یک گشتی پارٹی یے ءِ حملہ کت من ایشی ءِ ہاترا گدُ غنان برتگ ات مناہرات کہ
فوجیان ءِ کجام چیز درکار بیت پرچا کہ من وت جنگان بھرزا تگ“ آئی کے حبر
داشت، گڑاد ہکان ءِ جنین ءِ گون زور ءِ گریوگ بناگت دہکان ءِ حبر بناکت۔
”من و ہدے سر بوتان گڑا منی پست سالی ورناءِ سر ءِ تیر لکگت ات“

دہکان ءِ چمان چہ ارس پد ر بوتنت دراہین مردم بے ترک وتوار اتنت ایو کا بوچی ءِ
موثر آواز ءِ ات۔

”من چے بکشان تیوگا تباہ بوتان ایشی ءِ مرگ ءِ گون مے تیوگیں خاندان

برباد بوت، مے ذات چون دیم ءِ روت“ آئی ءِ توار گون ارسان ہوار ات۔

پٹکین مردک بے دگوشی ءِ گون اے احوالان گوشدار گات۔

آوتی دست ءِ سروپ ءِ گٹ پاچان ات گشتے ”منی بیچ ہم ماہے پیش

جنگ ءِ بیران بوت بلے مانیا رت ماہمودا آئی ءِ ہمراہانی کرا کل کت خیر تو بکش

اے نوکین تابوت ترا کجا چہ مل ات؟ اود ءِ نہ دارا ست ءِ نیکہ دار تراش! اے جست

و پرس دہکان ءِ دگوش نہ دات ووتی کش ءِ مردے ءِ گون گپ وتران ءِ لگت

”من زنانان ایشی کجا ببران ادا سرا یو عزیزیک ء مئے لہنتیں سیادہست ما

میگی مردم گنوکین.... ایو کا قبراں چاراں دل ء تسلا دییاں کیپٹن ء پٹلکین مردم ء

گپ ء جواب دات“

”شرترانت کہ مردم جنگ ء کشگ بنت آوان ء ہمودارپ و جاہ کنگ بہ بیت بلے

اگان کسے ء راوتی مردم مئے دل نہ بیت و گڑاوتی رسمان پورا بکنت ، من مردمان ء باز

بران دیتگ کہ وتی ازیزانی لاشے گون انت بلے بے تابوت ء“.....

ہے دمان ء فیری دومی لمب ء سر بوت ء مردم پہ ایر کپگا رد بوتنت دریا ء

لمب ء زمین لچ و میں ات بلے فوجیاں یک خشکا وگ ء دگے جوڑکتگ ات مردم

یک یک ء ایر کپگا لکمت انت ء دومی نیمگا چیک پوسٹ ء سر ء میجر ء راوتی کا

گدانی پیشدارگ ء رد بوتنت آوان اسپ ء گاڑی ء داستارہ تچ کت پرچا کہ ایشی

ء سرا یک سپاہی یے ء میت ات ء اسپ کیپٹن ء مہارانتت مردم وتی وتی باری ء

ودار ء انتت کہ انا گت ء پٹلکین مردچہ رد ء در آتک ء لیفٹنٹ ء گراشت ء گشتے !

میر! منا میجر صاحب ء گون المین کارے ہست میجرچہ چیک پوسٹ ء در آتگ

ات آئی و ہدے دیست کہ اسپ ء گاڑی کیپٹن ء مہارانت گڑا آئی اشارہ کت کہ

بگوزھے دمان ء پٹلکین مرد میجر ء گرا سر بوتگ ات ء چشم پجارو کین مردم ء وڑا

پٹلکند ان ء گشتے“ و اجہ منا اے تابوت ء سرا شک انت ایشی ء چک وتان ء بکنے“

پدا آئی ء چک ترینت ء گون کیپٹن ء گشگ ء لکنت کیپٹن صاحب منا
پیراشک ات پیمشکانہ گشت کہ مرد دریا ء تہا تابوت دؤر مدہ دنت من شمارا سہی
کنان کئی سرا اعتبار جنگ جنگ انت۔

پیرین دہکان اے ساعت ء گنگ ات آئی ء زالبول ء وتارا گیشتر گون
تابوت ء نزیک گت آئی دل ء تہا پٹکلین مرد ء رازاہ و بدے دات ء گون دز بندی
ء گشتے ”میجر صاحب، پما بزرگ بکن مئے غمان گیش مکن مارا دور روگئی انت بل
مارا“

پیر ذال ء حوصلہ دیست گڑا دہکان ء گشت۔

”بچار و لجه ما غریبان تو زانت کارے من وتی سے (۳) جوانین بچ پہ اے ملک ء
ندر کنگ مئے سرا چے شک مارا دور روگئی انت۔

میجر سہرگین مردے ات گندگ ء وش روح بلے وتی اصولانی پابندے
ات آئی دہکان ء رانچش جواب دات گشے گون در آمدے ء حبر ء انت
”تو پریشان مبومار اہرچی چیک کنگی انت“

میجر اسپانی گاڑی ء کرا آتک واوشتات ء پدا گون سپاہیان گشتے ”ایشی
بچ بکنے اے دمان ء دہکان ء ذال ء پدا زار بنا گت سپاہیانی کرا تابوت ء بچ
کنگا پہ ہج اوزار نیست ات۔

پیرین دہکان ء منت بنا گت۔

واجہ! وتی سرا اینکاسین گناھے پر چا ایر کنے؟ مئے ہبر ء سر پد بومارا
پریشان مکن“ بلے میجر ء ہج حبر گوش نہ داشت ہے دمان ء یک ٹر کے اوشتات
کیپٹن ء پلاس ہتھوڑالونائینت انت۔

سپاہیان یکین دمان ء تابوت ء کیل چچ گت انت میجر ہم نزیک ء سر
بوت ء پد اسپاہی کیپٹن و میجر ابکہ بوتان و ہدیکہ تابوت ء ڈھکن چچ کنگ بوت گڑا
آوان دیست کہ تابوت ء تہالاش ء بدل ء یک جوان وزندگیں بچکے و سپوک
انت۔ آنوزده بیست سالی جوانے ات آئی ء تیوگیں جان گون ہیدان شودوک
ات۔ مودے ترا نت ء پیشانی ء لیچوک اتنت دمانے ء خاموشی یے ء تالان
بوت۔ روژناہی ء گندگ ء گون ورننا چہ تابوت ء چست بوت بلے گون بچکند گے ء
پداو پت میجر ء گون ترندی ء پیرین دہکان ء چم سک دانت دہکان ء شرم ء چم
جہل گت انت ء ترسگی بوت۔

”شرشر! ہمے تئی سپاہی بچ انت؟“

میجر ء تو ارا نچش ات کہ آدرملکی مردے ء بیہار ء انت
”ہو ہے منی یکین بچ انت کہ چہ جنگ ء پشت کپتنگ منی دو جوان جنگ ء کشگ
بوت“

”جھوک“ میجر ء لونس گوات دات انت۔

”اناں اناں!“ منی ایشی ء زندگ لوٹان

اے منی پشت پدانت۔ منی میراث منی زمین سچ نہ انت و ہدے منی خاندان گٹ
ایت“ دراہین مردم تابوت ء چاپ و چاگرد ء مچ بوتنت پدا سپاہیان دراہین
مردم گلینت انت ایوکا سپاہی تابوت اسپ ء گاڑی ء بچک ء مات و پت ء ابید
چیک پوسٹ ء سراسر نیست ات البتہ ہما چٹکین مردم ہما اوشتوک ات آئی زانت
کہ حبر چہ حلوت ء گوستگ ء گون وت ء ملامت کنگ ء لبجگ ء ات ”من زانت
هٹ وڈے من گشت زانہ ایشی ء تہا جاسو سے یادگہ جزے یا خداوند تو وت اے
بزگانی مدد ء بکن“

مات تابوت ء کرا آتک آئی وتی بچ ء پیشانی چکت ء تسلا دات مہ ترس منی
لال میجر مے وتی فوج بیگ انت شرین مرد مے“ بچک چست بوت بلے میجر ء
آئی ء راوپسگ ء اشارہ کت ء پدا یک سپاہی یے ء مات چہ ہمو داپادگت ء دومی ء
پت دستا گیت۔

میجر ء کیپٹن ء نیمگا چاران درائینت

”کیپٹن وتی فرض ء پیلہ کن“

کیپٹن ء ہما دمان ء لائک ء چہ پستول کشت نوجوان ء دل ء بکھی ء ایرکت پستول ء

آس دات ورناء چہہا لے چست بوت آئی ء جون یکبرے چست بوت پدا چوش
 گوئی ء پیم ء ایر بوت پیرین مرد ء آئی ء ذال ء پریات کت ء تچان ء دیم پہ تابوت
 ء شت انت ء گون ارمانین چمان وتی نچ ء لاش ء چارگ ء اتنت میجر و کیپٹن پد
 کنز اتنت پدا میجر ء سپاھیان ء اشارہ گت۔

آوان تابوت ء ڈھکن بندکت وکیل جت ء گون دہکان ء درائنتے ”نوں
 بہ برے اے ساری ء لاشے ات نوں ہم لاشے“

یک سپاھی یے ء اسپ ء لگام آئی ء دست ء دات انت پیرین مردک ء
 آئی ء ذال گریوان چہہانٹ جنان ء رهاگ بوتنت پٹکین مرد ء چمانی ارس در
 آتنت ء لہتیں گام آوانی پداشت ء گشگ ء ات۔

”من زانت هٹ وڈے من نہ زانت“ لیفٹنٹ ء گشت ”شوین پہوال

نوں ہم گریوان ساری ہم گریوگا اتنت“

بلے کس ء آئی ء حبر نہ اشکت آدراہین چیک پوسٹ ء سراچہ پیدا کین گاڑیانی
 کاروان ء وش اختک ء اوشتا تگ اتنت۔

لعنتی

نجیب محفوظ امر

اے عصرؑ پد درسؑ و ہداتؑ و مروچیؑ ہم ہمک روجؑ و وڑا بیانؑ و
 گوشدارگؑ و یک مردے آتگک ات ہمانت کہ چھل سالی شیخ عبدالربہؑ اے
 مزنیں مسیتؑ و امامؑ و اگدہ دز گپنگ ات ایوکانا کو حسین یکین مردم ات کہ درس
 و اشکنگؑ و پہ نشت نا کو حسینؑ و کشؑ و بازارؑ و شکر کا نڈیلی جوں بہا کرت امامؑ و
 عزتؑ و ہاتر امسیتؑ و بانگ دیوکؑ و کار کنوکؑ ہم درسؑ و گوشدارگؑ و نشت انت
 اے ڈولؑ و شیخؑ و بیانؑ و گوشداروک سے کس اتنت بنداتؑ و شیخ عبدالربہؑ و را
 پرے حبرؑ و سک نہ وش بوت کہ درسؑ و گوشداروکیں مردم نیست بلے پدا و ہدے
 کش و گورؑ و جاوران سہی و سر پد بوت گڑ آئیؑ و دل اکیم گت حقیقتؑ و چہ ہمار و چؑ و
 کہ بازارؑ و حسنؑ و نیامجیؑ و اے مسیتؑ و آئیؑ و امام ایشؑ داشت گڑ آئی زانت
 کہ ادعؑ جماعتؑ و درسؑ و گوشداروکؑ المؑ و لنگکانیؑ سراحساب بنت۔

پمیشکا آئی اے تسلین جا گہہؑ و وتی مقرر کنگؑ و بار و بار بار نہ وش و مہتل
 دارگؑ و جہد و کوشت بر جا داشت انت بلے سو بین نہ بوت آدگہ حبرے ات کہ

دوست غبدو اہانی شگان آئی ء سرادود می ایراتنت۔

درس ء گوشدارگ ء مردم چون آتکنت و ہدیکہ مسیت ہما چار راہ ء سرا
بتگ ات کہ یک نیمگے ء دمک ء تہاناچ گاناغ بدن بہا بوت ء دومی گلی ء تہا بجرمین
مردم دلال نشمی درمان بہا کنوک ء ندارگ چاروک اتنت انچش مالوم بوت کہ
اے محلہ ء شریفین مردم نا کو حسین پشت کچنگ۔

تان مزین مدتے ء شیخ ء ہے پدرکت کہ اے دمکانی گندگیں گوات
ہم آئی ء بدن ء تہامہ روت آوہدے اے دمکان گوست گڑا شری ء وت ء را
دبو کہ یے گت آئی چم کدی چست نہ گت ء برز ء بالکونی نہ چار اتنت اگاں کدی
آئی ء چم کپتت گڑا آئی ء جان ء لرزگے چیرکت آئی انچو مارت کہ ایشانی سبب ء
آئی ء پاکین بدن پلپیت بوہان انت۔

بلے چاگرد ء تہا آئی ء میل وتب جوڑ بوت ء آئی بدیانی بدل ء شریانی نیمگا
وتی دلگوش دات ء دل تسلادات۔

ایشانی تہا یکے ہے درس ات کہ نا کو حسین کدی ہم قضا نہ گت پیمشکا شیخ
ء راوتی یکین گوشداروک دل و جان ء دوست ات ء آئی ء دل ء و شان کنگ ء پہ
ہر وہد ء گشتے۔

”ناکو! آروچ دؤرنہ انت کہ اے ڈول ء درس گوشدارگ ء گوں تو

مزنیں عالمے جوڑ بے ءمردم چه تو مسلمنه واژ اند جست کن انت ءتنی نام پد شمیت
 ”چومہ گش شیخ! من تی مکتب ءچکے آن چه تو باز چیز تنگیتی سلگی انت“

مروچی درس ءسر حال منافقت ات۔

شیخ ءقرآن وسنت ءحوالہ ءدلیل دات ءگشت کہ ہما مردم تہا دگیرے ء
 ڈن ءدگہ ڈول انت آئی ءواستاد دنیا ءآخرت ءسکین عذاب ایر انت ولجہ خدا ء
 فرشتہ آئی ءسر العنت کن انت نفاق یکے ہمیشدت کہ مردم ءدل چه دیانت ءتورک
 بہ بیت! آیک حبرے منگ ءنہ منگ ءوتی زرد (ضمیر) ءگون مہ کنت!

بلکہ وتی ذاتی نف ءفاہدگ ءحاطر ابکت گڈسرا شیخ ءخطا ءمنگ ءحجالتی
 ءدرشان ءرا بخشگ ءتو جیل قرار دات ءسہب ءبرگاہ ءاستغفار وانگ ءباروا
 سر پدکت وسوج دات۔

ناکو حسین ءمروچی ہم درس گون دلجمین وڑے گوش داشت ءدگہ جست
 نہ کت البتہ قران ءیک آیاتے ءباروا لہتمین جست و پد ءگون ہا موش بوت درس
 ءہلاس بوہگ ءپدنا کو حسین ءشیخ ءدست گپت انت ءرخصت بوت پدابانگ
 دیوک ءکارندہ ہم شت انت شیخ ءچم بندکت ءتسبیح ءوانگ بناکت ءپداوہدے
 چه تسبیح ءوانگ ءدل سیر بوت گڑا انچو پادا تک ءمسیت ءزر باری کھرکی ءدپ ء
 اوشات۔

میت اے کھڑکی ء قبہلی نیمگا بازاری جنینانی کوئی اتنت اے یک تنک
 ء دراجین دے ات کہ ادء چاہ ء ہوٹل حمام پل بہا کنوکانی جاگہہ جان پہ جان اتنت
 اے دوکانانی سربرا باز کسان و تنگین کوئی بالکونی ء کھڑکی اتنت اے و ہدی بازار چہ
 نیمروچ ء واب ء پاد آہگ ء شوہاز ء ات تانکہ کے دیر ء پد رنگ رنگیں یے بیگاہ ء
 و شاتک ء ساڑی بہ بنت۔

تاک ء در چچ بوہان اتنت دمک ء را آپ جنگ بوہگا ات چاہ ء ہوٹلانی
 کرسی پہ گیگ ایر کنگ بوہگا اتنت ء گل فروش پلانی سمبھینگ ء دزگٹ اتنت
 کھڑکیان چہ بازاری جنین جہل ء دمک ء سرکشان و چارگ اتنت۔ نزیک ء یک
 نوکین طوائف یے گریوگ ء تواریت کہ آئی ء نائیکہ سر پد کنگات کہ وتی پت ء
 حیا لاں در بکنت کہ کشگ بوتگ آہے سر پد کنگ ء ات اے ڈول ء آئی ء دھندا ء
 کارو بار تباہ بیت۔

دوڑیک مست کنوکین گانا ہے ء تواریت کہ آپہ شام ء محفلانی ہاترا اڈ
 دیگ بوہگا ات۔ دمک ء کنڈ ء لہتیں مردم مٹرگ ء اتنت پدایکے دومی ء سرا کرسی ء
 بوتل دور دیگا لکھت ائت۔

کے گز ء دوری ء یک لوگے ء بازاری جنین بناویہ کہ سک شرنگ و ڈولدار
 ات تیار بوتگ ء گون وتی زنڈین چمان جہل ء گلی ء چارگ ء ات ”لعنتی مردم“ شیخ

عبدالربہ ء بیزاری ء گون گشت ”ایشان خدا کد زمین ء نارونت“ شیخ ء چہ کھڑکی ء
دور آہگ ء ارادہ کت گڑا بناویہ ء شیخ ء نیمگا چاران ء بچکندے ندر کت۔

”لا حول ولا قوۃ“ شیخ ء گھبرا ئینت ء پد کنزات ء اے ڈولین مزن جگری ء آدیوال
ء گون تکہہ ات آئی ء دل ء دریگ ء توارے باہند کت۔

دومی روج ء پد ء شیخ ء دل ء جہہ جت بلے آئی ء زرد ء ملامت کت آئی
وتی ضمیر ء گٹ ء لگت دیان ء گشت“

”منی نیت کجاہراب انت ہر یک عملے ء بن مال نیت انت“

اے خیال کنان ء آپدا کھڑکی ء دپ ء آتک اوشتات بلے پیسرا پے وتی
عزت ء ہاترا ینگو آنگو چارائے کہ کس آئی ء گندگ نہ انت بلے ناگمان ء بناویہ ہم
وتی تاک ء دپ ء اوشتوک ات آئی وہدے شیخ دیست گڑا سر پد بوت ء دگ
بچکندے شیخ ء نیمگا تالانے کت آئی زانت کہ تیرٹپ ء لگت۔

زی آئی پے دل لگی کتگ ات آئی ء را شیخ ء سرا بزرگ بوت کے خیال کتے۔

”آہ! بیچارگ مولوی ایسی ء سینگ ء ہم دلے آئی خیال کت ایسی ء دل

ء وش کزگا پے یک نیکی یے بکنت پدا آئی بچکندے نیکی یے شیخ ء نیمگا چگل دات شیخ ء

راگشے کسے ء انجین تیلانکے دات کہ نیم بے ہوشی ء گون بن ء کپت ء ”استغفر

اللہ“ وانگ ء لکنت۔

یک تسبیح یے وانگ ء پد آئی وتی دل دم کت ” آہ اے چالبا زین جنین

زیغاء و زاکن انت“

یک ء دو وار پدا انچو بوت بناویہ بچکند ات وتی بدن ء درو شہم ءے پیش
داشت انت ء شیخ دل ء وش ء دپ ء ”لعنتی ذالہول“ کشان کھڑکی ء چہ دور بوت۔
پدا یک روچے جمعہ ء سہب ء سراتیو گین بازار ء مردم و اب اتنت بناویہ
پدا آتک ء وتی کھڑکی ء چے گندایت کہ شیخ اوشتوک انت بناویہ ء دل ء چے حبر
آتک آئی زوت زوت ء ہے حبر کش ات انت ء شیخ ء حجرہ نیمگار ہادگ بوت ”یا
شیخ! منی سرء در دانت پہ دم ء پیدا کون اے اشلنگ ء گون شیخ ء حین جان ء لرز گے
چرکت ء دُعا کنگ ء لکھت۔

”یا اللہ اے لعنتی جنین پر چا منی کو شارینگ ء رندا انت بلے آئی دل پہ
آیو کین وشین ساعتانی واستا پہ گنوی در یگک ات ء چم حجرہ ء دروازگ ء کیوئی
نک اتان بلے بناویہ نیا تک پر چا کہ جہل ء ایر کپگا آئی ء راشلدام دلال ء
رلتگ ات ہمیشکا شیخ ء عزت ء پہازگ ء پہ آدولوگ دیم ء شت ء حسن نامین
یک بے روزگارین ورنایے ء دروازگ ء ٹلگ ء لکھت۔

پدا وہدے دیرین وہدے گوست ء بناویہ نیا تک گڑا شیخ ء شکرانہ ادا کنان
ء گشت ”یا منی مولا تو مناچہ اے بازاری جنین ء شرء رکھینت۔“

وہدے دومی سہب ء بناویہ وت سراوت شیخ ء حجرہ ء سربوت گڑا شیخ ء
 لوگ ء آتگین مہمان ء شری ء مہمانداری گت ء آئی ء را باور کناینت کہ آسوال
 کنوکاں ہورکین دست ء واتر نہ کنت بناویہ ء ملاقات ء شرف ء پد شیخ ء ہے خیال
 دل ء بست کہ اے گند وند برجامان انت بلے بناویہ ء پدا آلٹ ء مزواک نہ
 گت۔

دومی نیمگا شیخ عبدالربہ ء دل ء آج پرآت۔

آئی ء برداشت ء جواب دات گڑا یک گور بامے ء تہاری ء کبل ء تہا
 مانپوشگین شیخ بناویہ ء کوئی ء سربوت اے وہدی بناویہ ایوکا و اب ات۔ آراشی گد
 گورا اتنت چادر بن ء کپتگ ات شیخ آہی پنگ ء پادوم ء نشت یکبرے آئی ء بدن
 زلگاشت پدا آ امبازان زرت بلے ہے دمان ء بناویہ گوں یک گڑ نیوکین
 کوکارے ء چست بوت گڑانوں شیخ عبدالربہ ء سرپہ سار بوت کہ آچے گنوکی کنگا
 انت ہمیشکا تچان تچان ہسک و ہمان دو دو سیڑھی دور جنان وتی حجرہ ء سربوت
 بھہتے برجآت کہ کس ء ندیست۔

بلے دل ء لرزگے برجآت کہ بناویہ دیگرے ء حال مہ دنت پدا وتی دل
 ء وت تسلا دیگات ”چے بیت اگاں اے بازاری ذالبول حال دنت بدنت
 صالحین مردمانی سرا اے ہر و ہدے تہمت جن انت۔

بناویہ ء کوکار ء بازار ء ایندگہ جنین چست بوت انت شلدام دلال ہما
 دمان ء سر بوت آئی چہ بناویہ چست گت کئے ات؟
 ”دڑیے ات؟“

”ہو“ من ء شر مالوم انت کہ دز کئے انت چہ سیڑھاں گام جنان ء ایر کپت۔

☆☆☆

یک روچے شیخ عبدالربہ ء راچہ مذہبی ماملاتانی دپتر ء انسپکٹر جنرل ء فون
 گت کہ آزوت وتارا سر بکنت اصل در اھین امانی یک المین دیوانے جم دارگ
 بوہگا ات جاو روہمک روچی حالاتانی رد ء اے نوکیں حبرے نہ ات۔

بلے شیخ ء دل ء دزے ات کہ پرچا چشین دیوانے ء بندوبست بوتگ
 انسپکٹر جنرل رعب دارین مردے ات آئی ء گرونا کی ء سبب شاہی حکومت ء تہا آئی
 ء یک نزیکی ازیزے ء مزین آگد ہے ء سراکماشی ات کہ آوتی زورا کی بدی ء بے
 رھندی ء نام و دپ ات آئی ء دل ء وزیرے ء بدل کنگ انچکین کارے ات ہر
 جاہ آئی ء دست بہ رستین آئی وتی ڈنگ جت ہر ادارہ تباہ ات ہے ڈول ء انسپکٹر
 جنرل ء حال ہمیش ات کہ آئی ء تب ء وڑا ہر مدرسہ ء امام آئی ء دست ء چیر ء نز
 آتنگ اتنت ہے پیم ء مہلوک ء دل ء ہم ایشانی شرپ ہلاس بوتگ ات امام ایشی
 ء جاہمند ی ء دل ترک ء بے دست پاد اتنت۔

امام عبدالربہ ہم خدای بھروسہ آے دیوان آتہا بہر زورگ آچن ولا نچ آ
 بوت آئی نوکین شمال گور آگت سر آ پاک بست آ دیوان آ ہا ترا ہادگ بوت
 انسپکٹر جنرل آ کوئی آ دیم آ ہداری آ در اھین امام یکے دومی آ سک آ ہلوت آ
 اتنت کہ آے دیوان آ مقصد چے انت انسپکٹر جنرل آ کوئی آ دپ پچ بوت دراہ
 پترت انت لہتیں مردم آ آئی آ تو صیف آ گلا ہگ بنا گت بلے آئی آ مجتگین دیم آ کر
 چک کمتر نہ بوت آنت۔

درستان ساری آئی دراہین امامانی اڑو جنجال گوشداشت انت آ پدا
 در اھین مردمان آ باری باری وتی زندگی ٹیلگ سک دانتت پدا گون لہتیں لہزان
 آوانی گلا ہگ آ منت آ لکت پدا آئی او میت در شان کت کہ مے سراہرچی بارو
 ڈبہ دیگ بوتکتت بایدانت کہ آوان آ سرجمی آ پیلو کنگ بہ بیت آ آئی آ واہگانی سرجم
 کنگ آ ہج ڈولین کمزوری نہ بیت۔

پدا آئی وتی پشتی نیمگ آ عکس آ نیمگا دست ٹال کنان آ در اینت آے
 واجہ کار آ شاہی خاندان آ نیمگا مے سراہرچی ذمہ واری آنت آوانی پہ شری سرجم
 کنگ آ خیال آ پہ آے دیوان لوٹاینگ بوتہ

بازین امامان آ حبر سک نہ وش بوت بلے چے بکن انت بے ترک
 وتواری آ مردک آ حبر آ گوشدارگ آ اتنت۔

”شمے ء اے واجہ ء سیادی سک مہکم انت ء باید انت کہ ایشی ء وفاداری

چوش کوہ ء برز تر بہ بیت ہما طوفان کہ مروچی مے ملک ء بن وروتگان ردوم زورگ
ء انت شمے مسترین ڈبہ ہمیشنت کہ ناشرانی نشاد ہی ء بکن ات آوانی روتگان بگوج
ات کہ ملک ء ایمنی ء ہا ترا سر و شاہ کشگ ء انت ء اقتدار ء واجہ ء ہمکو پگ بہ
بت“

آئی وتی بیان دراج تر گت ء درستانی دل ء حالان چہ آوانی دیم ء کر
چکان وانگ ء جہد ء لکت بلے دیوان ہاموش ات البتہ آخر ء یک چرپ زبانی
ملاے پاد آتک ء آئی ء بیان ء توسیپ ء لکت۔

وہدے انسپکٹر جنرل ء دیوان ء مقصد بیان گت گڑا شیخ عبدالربہ دلجم
بوت کہ اے دیوان ء تہا ملا ہانی کار کردگی ء جواب طلبی نہ انت۔

البتہ حکومت ء حبران ء تہ مردمان سرکنگ انت آئی خیال گت کہ اگاں
اے وہدے ء یک مجاہدے پاد بیت ء ملا ہانی تنخواہ ء گیشی ء حبر بکت گڑا چد و شر
ترین موقعہ نہ بیت بلے اے حبر ء احساس ء آید رد گت کہ نوں جمعہ ء واعظ ء تہا ہما
حبر کہ آئی ء دل آوانی منگ ء راضی نہ انت چہ آئی ء دپ ء درکنگ بنت پرچا کہ
مہلوک چشین حبران نفرت کنت۔

دیوان ء ہلاس بوگ ء پد لہتیں ملا ء اے حبران ء ایوکی ء ایرجت کہ آوانی

تہا شیخ عبدالرزق بہ ہم ہوارات شیخ عبدالربہ وہدے میتگ ۽ دمک ۽ پترت ہما وہد ۽
 شلدام دلار ۽ یک مینگے بوہگا ات کہ آئی ۽ تہا شلدام سک زھر گپنگ ات کہ بناویہ
 یک کنگال ۽ بے کارین ورناء حسن ۽ عشق ۽ تہا گرفتار انت پد آئی گون زھر ۽ وتی
 دست نیبل ۽ سراجت ۽ گوشت کہ آفت ۽ ایشی ۽ کراروت ۽ نون ایشی ۽ اے کتہ
 ۽ ہلاس کنگ ۽ بندوبست بہ بیت“

پدا آوتی پنڈل ۽ سرجم کنگ ۽ ہاتر ارہادگ بوتنت۔

بیگاہ ۽ وہد ۽ مغرب ۽ نماز ۽ پد شیخ عبدالربہ ۽ مدرسہ ۽ زمانگ ۽ دوستگت
 امام خالد ۽ امام مبارک آئی ۽ دیوان ۽ آتکنت ۽ حالے دات کہ حکومتی حکم ۽ نہ منگ
 ۽ سربازین ملا ہے چہ نو کریان کشگ بوتکنت۔

امام خالد ۽ پہ زھر گشت ”عبادت ۽ جاگہہ پرے واستا جوڑ نہ بوتکنت کہ
 آوانی تہا سیاست ۽ بدین کار داخل کنگ بہ بیت ۽ مہلوک ۽ سراجا بری بر جادارگ
 بہ بیت۔

شیخ عبدالربہ پہ نادکشی گشت ”تئی حیاں چے انت ماہم وتارا پہ گون
 بکشان“

کے بے تواری ۽ پد گر میں بحث وتران بوت شیخ ۽ گراشرین دلیل نیست ات کہ
 آوان ۽ دلجمیں وڑے ۽ سر پد بکنت پہ وتی شرمندگی ۽ وتی حبر ۽ سرے تاب دات

شرین شے گراء دلیل هست بلے اے یک ما نکشیتگین مسلہے ء ایشی ء

باروادومی ء حبر پیلوی ء ردگشگ نہ بیت“

پدا امام مبارک جوش گپت

”آگپ ء کہ توکنے ناحق انت اے ڈول ء امر بالمعروف نہی عن المنکر ء

راہ یلا بیت!

اے راستین حبر چوش تیر ء وڑ آئی ء دل ء سبگ ء ات بلے وتی زرد ء چہ

بغیر کارنگ ملا مبارک ء دل ء کارچے ات غلط گشے“

”بلے ما بچاران کہ اللہ اے حکم چے گشیت“

”اللہ ء حکم ء من رسول ء ہما حاکم کہ تئی سرا حکومت کنت آئی ء حبراں بزور مبارک ء

گون زھر ء پسہ دات۔

”تئی دل ء قرآن ء ہے حاکمانی نام گپتہ؟“

”اے حبراں یل کن ات“ عبدالربہ بیزار بوت۔

”من ء ایوکا بکش ات کہ شام جمعہ ء بیان ء تہا حکومت ء ہدایت ء سراگپ وتران

کنے یانا؟

مبارک ء شیخ ء حبر ء پسہ نہ دات ء پدا آدوہین زھر ء پا دا آتک ء شت انت ء شیخ ہم

دل ء آوانی سرازونڈگ ء لکھت۔

شپ آتک گڑا بازار حسن ء بناویہ ء محفل بنا بوت میانجی ء گیس ء چراغ
 روک ات مہلوک کرسیانی سرانندوک ات ء بناویہ گون وتی ڈولدارین بالاد ء ناچ
 ء ات۔

آئی ء گورے ء گد تنک اتنت دستان پلانی دستونک کہ آوانی دشین
 بوتالان ات اے وہد ء مہلوک مست و بے سارات بلے شلدام دلار ء نائب ہر
 کند ء شیواری ء اوشتوک اتنت ء وت آئی ء جندا نچین جاھے ء نشتگ ات کہ چے
 مزین دروازگ سک اتنت۔

حسن ہے دمان ء دیوان ء سر بوت۔

آئی ء جوانین صفائین گد پوشنگ ات مود پہ شری ء رتگ ات انت ء اوشتات
 وتی دلبرین کاڑ ء چارگ ء لکھت پدا بناویہ ء آئی ء را پہ دلکشین نظرے ء چارات ء
 اشارہ ء گلگ گت کہ پرچا دیر کتگ پدا ناچ کنان ء آئی ء کرا آتک کہ آے
 دیوان ء میرانت اے ندارگ ء شلدام ء دل ء تہا آچ روک گت ء پدا آئی پہ زہر
 وت دپ ء گون شینزارت ء اے توار ء چکی ء دو مردم ء دیوان ء تہا کہ آئی نائب
 اتنت مڑوکائی بنا گت جنگ گیش بوہان بوت کرسی جنوکائی بوت دیوان ء چراگ ء
 یکے لکھت تہارونکی بوت مردماں تچگ بنا گت پدا تہاری ء تہا یک ذالبولے ء پر
 یات ء آئی ء ہواری ء یک مردینے ء درونا کیس آہ ء تہاری ء دل تل دات دیوان

ساپ بوت حسن و بناویہ ء جون ایوکا ایراتنت۔

دومی روج جمعہ ات جمعہ ء روج ء شیخ عبدالربہ ء مسیت ء مردم سک بازپہ
نماز و وعظ ء گوشداگ ء آ تک و ہدے شیخ پہ و اعظ ء پادا تک گڑ آ ہی ء گپ و تران
ء سر حال ملکی سیاست ء نیمگاترات تاں مردم سک حیران بوتنت مردمان ء اے حبر
سک نادوست بوتنت بلے شیخ ء ملک ء حاکمانی توسیپ ء انقلابیانی ایر جنگ بنا
گٹ گڑامسیت ء تہا سک سک بنا بوت ء لھتین مردم ء پادا تک ء شیخ ء مذمت ء
لکھت انت مسیت ء تہانہ وشین جاورے ات بلے پولیس ء سادگین وردی ء
پاھیان حالت کنڑول ء داشت انت لھتین مردم دزگیر گٹ لھتیں مردم ء ڈن ء
کوکار و احتجاج بنا گٹ ء حکومت ء ہلاپ ء نعرہ بازی بنا بوت شیخ ء چارات کہ کار
گندگ بوتنت گڑازوت زوت ء بیان ء راگوٹڈ گران ء نماز ء پادا تک پشت
کچنگین مردم لاچار و بیوسی ء آئی ء پشت ء نماز ء اوشتات انت بلے غمیگ اتنت۔
ہما و ہدے نماز بوہگا ات دمک ء یک کوئی یے ء تہا شمرہ گوں نوکیں گراکے ء
نشگ ات۔

مردک شراب ء نشہ ء مست و گنوک ات شری ء سراورگ ء پد و ہدے
آشمرہ ء نزیک ء پہ امبازان گرگ ء کنزات ہے دمان ء شیخ ء قرات آئی گوشان
کپت آئی ء دل ء مزگ ہلاس بوت ء و تاراچہ آئی دورداران ء نرونڈگ لکھت

”ادء میت ء بندگ؟ دگہ جا گہہ نیست ات؟“

”اے جا گہہ ء آدگہ جا گہہ انچو شر و گندگ انت؟“

ثمرہ ء باد رنگ ء ٹکرے دپ ء کنان ء پسرہ دات گراک ء شراب ء دگہ

دوگٹ گران ء ثمرہ ء دیم ء چم سک دات انت ء گشت ”اے جنین ترا چہ خدائے نہ

ترسیت؟“

”خدا مارا درستان ء معاف بکنت“ آئی لبر ء ”مارا“ کے زور ء گشت

مردک کندگ ء لکھت شیخ عبدالربہ دُعا لوٹگ ء ات ثمرہ ء گراک ء شری ء گوش

داشت انت ء یہ تڑن گشت“

”منافق! گوشدار چے گشگا انت؟“

آئی ء چم دیوال ء دیم ء یک عکسے ء کپت انت کہ مصری قوم پرست لیڈر

سعد زغلول ات۔

آئی عکس ء نیمگا دست ٹال کنان ء گشت

”تو زانئے اے کئی عکس انت؟“

”ہو کجام مردم ایشی نزاننٹ“

آئی شراب ء گڈی ترمپ تنگ اتنت۔

”ہو! بزان ثمرہ تو ہم وطن دوست ءے؟“

”من اے ملاءِ سرا بد کیت“ ”بچار گون لہتیں لہزاں وتی قسمت ء شر

کنگ انت ء ما لہتیں ٹکے ء ہا ترا تو گین بدن ء ہید ان کشان۔

”اے ہما مردم انت کہ وتی دل ء عزتے ہلاں انت بلے حقیقت آوانی

قد چہ اے بازار ء مردماں برز تر نہ انت بلے کئے حبر بکنت“ ہر کس زانت کہ بناویہ

کئے کشت و گار کت بلے ہر کس گنگ انت“

گراک ء پہ ارمانی گشت ”ہو! بزگیں بناویہ کئے کشت؟

”ہے شلدا م خدا ایشی گار بکنت“

”راست گشتے! اے مردے یا ہو کے! ہر کس ایشی ء مرضی ء راہ ء میل

بکنت اے آئی ء کشیت ء گار کنت شکر انت کہ دگہ گنہہ گار اے سر زمین ء آنہ

گنڈایت“

”تو پہ حبر و ہد ء برباد کنگ ء ءے آنا راض بوت پدا آہا دمان ء گراک ء

کبڈکت۔

شیخ عبدالربہ ء جمعہ ء خطبہ ء واقعہ ء بار واند ہی ما ملا ہانی وزارت ء را یک

انجین کا گدے نشہ گرت کہ وتی وفاداری ء ہوار وتی جان ء حفاظت ء لوٹ گت

ء تاں کہ آئی ء را حکومت ء نیم گا ہم بخشش ء عزتے دیگ بہ بیت پدا حالتاک ء تہا

حمر شنگ کناینت ء اے بٹاک مان کت کہ اگاں باغیان ء دز گیر کنگ مہ بوتین گڑا
پر آئی زندگی حرام ات۔

اے دراہین چست وایر مقصد ہمیش ات کہ آترقی لوٹنگ ء ات
عصر ء وہد گوست بلے درس ء گوشدارگ ء کس نیا تک شیخ مسیت ء دپ ء
اوشتات ء دمک ء چارگ ء لکھت آئی ء چم پہ نا کو حسین ء کپت انت گڈا آہی ء
توار کت نا کو حسین آئی تو ار ء چک ترا اینت ء پدا پہ نفرت دیم دومی نیمگادات کہ شیخ
حجالتی ء پوڑے بوت آپ ء کپت دل ء تہا شرمندگ بوت کہ پرچا ایشی ء را
گوانک جت بلے پدا زونڈگ و بدر دکنان ء مسیت ء پترت۔

مسیت ء بانگ دیوک پہ فجر ء بانگ ء مینار ء سر ء سر کچنگ ات تنگہ
تہاری ات ماہ ء روژنائی تالان ات انچش کہ آئی ”اللہ اکبر“ ء تو ار برز کنگ ات
کہ یک ترسانا کین سائر ن ء چست بوت

آئی دل ء تہا ڈعالوٹت ء سائر ن ء بند بوہگ ء ودار ء لکھت
ہماروچ ء چہ کہ اٹلی ء اتحادی فوج ء ہلاپ ء جنگ ء جار جنگ ات
شپ ء سائر ن ائم ء یہ مہلوک ء شیوار کنگ ء تو ار گجگ بوتگ ات ”اللہ اکبر اللہ
اکبر“ آئی تو ار ء تہا سوزات ناگت ء یک زور دارین ترا کے ء تو ار آتک آوتی جاہ

ء برف بوت دور تہاری ء تہا سھر سھرین روژنا ہی تالان بوتنت آئی پہ ترس ولرز
دروازگ پیچ گت ء لرزاں سیڑھاں چہ جہل ایرکت مسیت ء تہہ تہارات ہال ء تہا
امام ء کارندہ ء سک سک ء تواریانی نیمگا آشت۔

”واجہان! کارشرنہ انت“ آئی ء تواریرزگا ات

”زوت چزے کنگ لوٹیت“

”ہوزمین ء چیر ء جا گہہ سک دورانت“

امام ء پے دات آئی ء تواریزگی ات نون مہلوک ہمودا سر بنت گڑا مسیت درسان
شرترانت آیک کنڈے ء نشت ڈن ء چہ مہلوک ء تچوکائی کوکار و جگہہ ء تواریز
دروازگ و کھر کیانی پیچ بوہگ ء تواریز آہگا اتنت ء پدا یک ترا کے ء تواریز بوت

دراہمین ترس ء درہگ ء اتنت مسیت ء کارندہ ء گشت ”واجہ منی لوگ پر

شگی انت منی زہگ ہودا انت“

”خدا ء سرا یقین کن اے و ہد ء درمیا“

امام ء پہ لرزگ درائینت

مہلوک ء ربے مسیت ء پترت گیشتر کشگات ”اے جاہ جوان انت“

”مروچی معاملہ ہراب انت“ یکے ء تواریز شیخ ء گوشاں کپت گڑا آگرت

اے شیلدا م ء تواریز ات اے ہند ء شوم۔

ایشی ءِ ادءِ آہگ و ت شومی یے اُت دگہ گپڑ یے مردم پترت ایشانی تھا
لہتیں جنین آدمی تو اراتنت یک جنینے ءِ چڑ کہ ات۔

”نون شراب ءِ اثر کمتر بوتہ۔

شیخ ءِ او پارءِ جواب دات گڑا چست بوت۔

”دراات در بروئے! شومان بے شرماں خدا ءِ لوگ ءِ پلپیت مہ کن ات

بروئے غرق بے“

یک مرد کے ءِ پسہ دات! ”یا شیخ! بکو اس بند کن“، لہتیں مردم ءِ کندات
ہے دمان ءِ دگہ یک تر سنا کین ترا کے ءِ تو ارات بوت مسیت ءِ تہا مہلوک ءِ کو کارو
پریات بنا گت۔

امام ءِ تر سے چیرکت آپدا نہر دگ ءِ لکھت انچش کہ بمبان گردیگانت
بلے آمردمان گشگات۔

”دور بے پلپیتان خدا ءِ لوگ ءِ بل ات“

”ترا شرم نہ ایت چش گشے“ یک بازاری جنین ءِ پسہ دات۔

”برو غرق بو لعنتی جنین خدا ترا گار بکن“

”اے خدا لوگ انت تئی نہ انت“ جنین ءِ گشت پدا تہاری ءِ شلدام ءِ

تو ارات تک۔

”اڑے شیخ تئی دپ بند بیت کہ نا“

دراہین مردم شیخ ء ملامت کنگ ء لکمت اُنت جنین ہم آئی ء ڈو بارگ ء
لکمت اُنت پد امیت ء بانگ دیوک ء آراگشت کہ ہج مکش
گڑا عبدالربہ گون گریوگی چے گشت۔

”تو اے حبر ء وشے کہ مسیت ء اے شوم پناہ بگر اُنت“

”ایشانی گرا دگہ جا گہہ کہ نیست“ بانگ دیوک ء آوانی بدل ء حبر گت
”تو زانے کہ اے میتگ ء لوگ کہنن لچ بیگ اُنت بمبانی تو اراں کپان شیخ ء زھر
ء پسہ دات۔

”ارمان کہ من اے شومانی رمگ ء برداشت کرت نہ کنان منی دل ء
خداء اُم ء یک سؤ بے ء اے شانزدہی ادء سرداتگ وچ کتگ اُنت“
نزیک ء بمب ء ٹوہین ترا کے بوت دراہین مردمانی دلانی دریگ
گیش بوتنت تیزین روژناہی ء درستانی پریشانین دیم پدر کتت

آزمان ء دیم ء جہازانی گرنندین تو ارات مسیت ء ذالبولانی پزیات
وکوکار شیخ عبدالربہ ء کوکار ہم در آتکت آچو گنوکانی وڑا مسیت ء مزنین دروازگ ء
نیمگان تچان بوت مسیت ء کارندہ ء آدارگ ء جہد گت بلے دارگ نہ بوت ”کم
عقلان منی گون ء بیات دیر مکنے“

اے گشان آدمک ء تہا تچان بوت ء آئی ء دپ ء اے حمر پہ لرزگا

درستان اشکت -

”لازم یک حمرے حست کہ خدا در احین شوم ادء یکجاہ کنگ أنت

تان پنچ منٹ ء بمبان چوش ہور ء گرنداں ء برجا منت اے وہدان چار

بمب ء تہا یکے نزیک ء کپت -

دہ و پانزدہ منٹ ء پد شھر ء ہر کنڈ ء تہاری ء مانثانت گرابانی اُرش ء ہلاسی

ء سائر ن ء تو ارشنگ بوت تہاری ء دنزودوت ء تہا سہب ء اسپتی پد ر بوہان بوت

مجین سہب ء روژناہی ء مسیت ء چہ کے دور بازاری جینانی دمک ء میانجی ء شیخ

عبدالربہ ء لاش کپوک ات -

آئی ء بدن بمبان چند و چانڈ کنگ ات -

حاک و باہوٹ

حالدور لیکسنس / آئس لینڈ

اے ہمارے ہمراہیوں کے کہ انت آئی و نام نابوشے نابورش ات اے ہماز مانگ و
 حمرانت و ہدیہ من یک طالبے اتاں و ریکچو یک و ہند و زمین و چیر و یک تنگ و
 تہارین کوئی یے و تہا جاہمستد اتون اے کوئی و کش و آتشدان ات اے کوئی و
 آتشدان و میانچی و دیوال سک بز نہ ات ہمیشکا آس و ہدے روک بوت گڑا منی
 کوئی لازم گرم بوت۔

زمستانی یک شپے و منی گوشان یک و ش تواری و صوتے کپت و ہدے شپ
 و حاموشی و اشکرانی آچی و سہ چگ و پداے صوت و تواری تالان بوت گڑا یک پارگی
 اے درد گیس تواری چا گرد و تہا جنزان بوت صوت جنگ و و ہداں پہ دم کشگ و آئی
 تواری داشت تاں انچش مالوم بوت کہ صوت جنوک مرتگ پدا کے دیر و پداوارگ ہما
 ذول و صوت بنا بوت و آئی و تواری تہا دگہ دردے چست بوت کدی آئی و تواری ہم
 گٹ گیر بوت بلے پدا ہم آئی پہ زور و تی صوت و تواری و ش گٹی و جنگ و جہد
 گت۔

اے ڈول ء صوت ء تو ار ہر شپ ء قضا نہ بوت من پٹ ولوٹ ء بوتان
 کہ کئے انت کہ چیشن درد ء تو ارے گوئے گڑا منا مالوم بوت کہ ہما مرد کہ آچی ء تھا
 آس روک کنت ہما انت ء وہدے آس شری ء اشکر بیت تاں آچدان روت
 انت۔

یک شے تہار ماہ ات من ہما بان ء تہا شتان کہ آتشدان ات در ء پ نیم
 پچ ات ء تھا اشکر روک اتنت من نابوشے نابورشن دیت تہ تشگ ات آتہاری ء
 شری ء گندگ نہ بوت ء ہمے ساعت ء وتی صوت ء الہان کنگ ء ات۔

”چے حال انت من گشت“

”چے حال انت“ آئی وتی جہلین تو ار ء درائینت۔

”جاگہہ باپ انت“ من گشت۔

”من روگا آن“ آئی پتہ ء گشت۔

”اے تئی ہنکین نہ انت“ من جست گت۔

”نا..... آئی پتہ دات“

”اوہ! من دوشی تئی صوت اشکگ“

”من روگا آن“ آئی چش پہل کنگ ء وڑا گشت وپادا تک

”ناواجہ! منی واحتامہ رو من ہر وہد ء تئی صوت ء گوشداران“

”من ہج صوت نہ جنان“

”بلے من تی تو ارء ہر روج اشکنان“

”نا“ آئی گشت ”من کدی جت نہ کنان“

”من ء در اھین لبریات انت“ من گشت۔

آئی جواب ء چزے گشت نا گشت ء دی دروازگ ء چہ ڈن روگ ء ہا ترا

چست بوت۔

”من روان تو پریشان مبو“ من گشت۔

”منی و پسگ ء وھد انت“ آئی پسہ دات ء سرگپت۔

یک رندے ژرندین زمستانی روج ء من ء تیاب ء لمب ء تلارانی تھا

یک پیانو ء پیتی یے دزکپت۔

من سہی بوتان کہ نابوشے نابوشن ہمیشی ء تھا شپ ء کیت و پسیت من

حیال کت کہ پیانو بکس ء تھا و پسگ ء سبب ء ایشی ء دل و جان گون صوتان انت۔

لہتیں بیگاہ پہ بے تواری گوست انت پدا و ہدے آئی بیرگ ء من ء شمشت

گڑا پداوتی صوتے الہان گت انت ہما پیش ء وڑا من یک بیگاہے پدا آئی ء

چارگ ء شتان۔

”چے حال انت“ من گشت۔

”چے حال“ آئی پسہ دات۔
”تو صوت جنگائے“ من جست گپت۔
”نا“

”تو اے طرز چہ کجا حیل کتہ“
”طرز؟ اے طرزے نہ ئے“
”بلے تو ہر وہدء ہے طرزء و ش گئی کنے؟“
”من بابا ہیچ زاناں“ آئی پسہ دات۔
”بلے و ش گئی ء جنئے؟“

”ہو! یک وہدے منی دلی واہگ ات کہ صوت بجان بلے اے ہما وہدء
حبرے نوں من آباروا حیال کنگ یل داتگ بس آچی ء آس ء روک کنناں ننڈاں“
آئی پسہ دات۔

”نوں من روگا آں“
”تو کجے مردمے؟ من جست گپت“
”من رو برکتی ہندء“ آئی پسہ دات
”جا گہہ ء نام؟“
”اولا سوک“

”آوشیں جاگے؟“

”زرع چول ہمودا انچوتوارکنان انچودگہ جاھے“

آئی پسہ دات۔

”آجاہ آئی سیادھست انت“

”دراہ مرتگان“

”آہودع توچے کارگتہ؟“

”کار؟ ہرچی بوتہ ذرع کار ہشکاوگ ع کار“

”توادع ریکجو یک ع پرچاھتگے؟“

آتاں ساعتے ع بے توار بوت ع گشتے“

”مدتے گوست روبرکت ع رشتہ سہت انت“

”دراہین تعلق ختم“

”تو شرکتہ ریکجو یک ع آتگئے اے چہ ملک ع دگہ جاھان شرترانت“

آتاں دیرع بے توار بوت ع آتشدان ع کرع پیتی ع سرع نندوک ع وتی

پادانی درتکین بوٹان چارگ ع ات۔

”ادع اولی شپ من قبرستان ع گوازیگ“

”آئی گشت“

”ہو؟“ من پہ آئی دل و ڈڈی و حبر و سرگپت ”ادع با زین مردمے“

کے وچہ گیشتر شپ قبرستان و گوازینگ

آئی و گھبانی سرا چہل اتنت ریش اسپیت کہ آوان سر رند و شکل ندرنگ

ات۔

”تئی پاد و بوٹ سک ہراب انت“ من گشت۔

”چے بیت گڑا؟“ دو سال ساری اے من کاہانی تہا چنگ انت کے

بے خیال کرنگ اتنت۔

آپاد آتک دیوال و ٹنگو کین وتی پٹے ذرت اے کہنیں بلے قیمتی پٹے ات

کہ باپاری مردم ایشی گیشتر سرا کن انت بلے اگاں ایشی و کسانین ٹنگے ہم پر بہ

بیت گڑا ایشی کچرہ و تہاد و ردینت۔

”بارین تئی ہیٹ و چاران“ منی گشگ و گون ہیٹ منی دست و دات

ہیٹ و توک ٹنگ ات چکے و مشت و گوست گت۔

”تئی ہیٹ ڈولداریں بلے سک کہن انت“ من چہ ہیٹ و ٹنگ و بان و

چھت چارات و گشت۔

من ہیٹ آئی و را و اتردات گڑا آئی ہم ہیٹ و ٹنگ و چہ چھت چارات

و گشت ”ہر کسی بخت و نہ انت کہ آچہ اے ہیٹ و ٹنگ و خداوند و پاکیں دُعا آل

ونت بکنت آئی بچکند ات۔

آئی ءدپ ءیکین دنتان زاهر بوت۔

پدا بہار گاہ ءموسم آتک۔

یک روج سہب ءماڑی ءمیان ءطبق ءیک خاندانے جاہمند بوت

من چہ اولی روج ءسہی بوتان بلے منی چے؟ آیک ازت مندین کہولے ات یک

مرد آئی ءجنین ءکسانین بہشت سالی جنکو۔

جنک ءنام لئی ات رنگ ودروشم ءزانگ بوت کہ آاد ءمردم نہ انت

جنک ءمودسھر چک ءڈک داتگ اتنت آئی لوگی جوڑکتگین دراجین جراب پادء

گت سچین روج ءلوگ ءدپ ءگون ایندگہ چکان لیب ءدزگٹ ات جنین ءرا

وتی جنک سک دوست ات آئی بار بار آدلگوش دات ءبرز ءچہ نصیحت ءات۔

”دیم ءبچار گاڑی پیداک انت“ آبکند شرابی ءتراچیرگ ءمکنت

کچکان بچارگون“ دگہ دگہ اے ہماوہد ءحبر انت کہ سڑک ءکش ءسنگانی جوڑکتگین

فصیل ءآدیم ءڈگار وکچر مے لوگ ہم ہے ڈول ءبندوک اتنت اے راہ ودگ

کیشتر ہورک اتنت۔

وہدے زہگ لیب ءدزگٹ اتان گڑانا بوشے نابورشن دیم ءدیوال ءسرا

نشت وادان ءگون مزین واہگے چارگ ءگت آئی ءدیم ءوشی ءچہ ہے زانگ

بوت کہ زہگانی گوازی ء سکش انت -

وہدے زہگان دمبرت گڑاہر کس پہ گژن تچان ء وتی لوگ ء شت بلے
لئی ایوکالیب ء انچین شوقی کہ ایوکاسٹ وکپ ء سیرنہ بوت - گڑانا بو شے نابورشن
اے وہدان توارگت -

”لئی“

بلے لئی کجا آئی ء را حساب گت ایوکا گبڈی ء انچش مشکول کہ گوازی ء
تاں کہ نہ کٹ ایت نہ روت -

نابوشے نابورشن پدا توار ء لگت -

”لئی“ من ارد لگین لئی“

بلے لئی انچوزاھر گت کہ آئی ء توار ء اشکنگ ء نہ انت یک روچے انچو
بوت لئی دیر ء تاں وتی گوازی ء مشکول ات پداچہ تواراں آئی دلگوش دات بلے
ساری ء وتی لوگ ء تیمگا چار اتے کہ آئی ء مات گندگ ء نہ انت ”بارین مروچی
لئی پیرین نابوشے نابورشن ء گون چونین گپوک کنت؟ آئی گشت ء وتی کوٹ ء
جیب ء چہ یک لفافے کش ات ء پیشے داشت گونڈین جنک ء سرین ء دوئین دست
کک کنناں آئی نیمگا آحک ء لفافے شری ء چارات کہ چی انت پدا وتی لوگ ء
کھڑکی چارات لفافے ء تہا میچ وبادام اتنت یکبرے آئی ہے زاھر گت کہ اے چہ

انت بلے دمانے پندارگ بدل بوت ء دوئین دیوال ء سراسر کش پہ کش نندوک و میچ
 و بادام ورگ ء یکے دومی ء بازی برگ ء اتان نابوشے یک بادا صوب ء برت نہ
 برت لئی دہ دانگ یکپارگی دپ ء کت کدی کدی آئی ء اسپتین چلمین ایشانی نیمگا
 گون حیرانی ء چارت ء پدابادام ورگ ء لگت حشکس میوہ ورگ ء پدگوازی ء
 لگت۔

بریگاہ تہار بوت۔

کھڑکی ء چہ آئی مات ء توار ء ابیدہم آئی گوازی یل نہ دات آئی زانت کہ
 پیرین نابوشے ء بادام تنیگتی نہ کٹنگ انت۔

بہارگاہ ہلاسی بوت بلے لئی گون نابوشے ء انچومہروان بوتگ ات کہ سٹ
 کنان ء آئی ء کوٹ ء کیسگانی پٹگ ء لگت۔

بریگاہ ء و ہد ء دائم ء دوہین دیوال ء سراسرنگ اتان من ء یقین انت کہ
 نابوشے لئی ء رنگ رنگ ء کتہ گشگ ء ات پرچا کہ جتکو مزین جے ء آئی ء گپان
 گوشدارگ ء ات انچو کہ ہر لہنر نوکین انت

”زانہ آمد متی سیادانت“ یک روچے من پرست۔

”اے روبرکتی ہندیک انت آئی گشت۔“

”گڑا تو ایشان الم ء زانے“

”ہو“ آئی پسہ دات۔

من اے مرد شریء زانت نہ گت عجیبیں مردے ات بلے منی چے کار من
سر پد اتاں کہ آمردم چہ رودراتک ء ہندء آتنگ انت بلے من ء گون پیرین مردء
ہچ گپ و بحث کنگی نہ ات یک رندے آئی ء دپ ء ہمے ہبر منی گوشان کپت انت
گشگا ات“ آئی عمر پست سال ات آوان یکے دومی ء رازانت آلتہتیں ماہ کسان
ات آوشھالین ماہی کش گیر گوڈمانڈرے ء گون ء ماہی گرگ ء جھلیں زرء شت آئی
ء مالی جاور شراتنت۔

”آئی ء جنک ء نام لئی ات“

بلے منی گرا انچو و ہد کجا است ات من حیاں گت ”اے وتی جہلا دی ہندء
کسہان گشگ ء انت پدا و ہدے تاک رتیج ء موسم ات من چہ گور یچانی ہندء
تروتاب ء پدمیگ ء دمک ء گون وتی سنکتان گپ وتران ء دلگوش اتنت من
دیت تاں دمک ء دومی کنڈ ء یک مردے یکوی من ء چارگ ء انت ء آہمے ودار
ء انت کہ من وتی دوستاں یل بدیان ء آئی ء و ہد بدیان من وتی دوست رخت
کتاں گڑا آسبکین گام جنان ء من ء دست و درواہ بوت و گشتے۔

”من نابوشے نابورشن آن“

من پیرا چہ ہچہ آورتگ ات۔

”نو کین احوال چى اُنت“ من جست گت۔

”هچ“ آئى جواب دات۔

”گون من کارے؟“ ”نا“

”من ایوکا هے چارات کہ تو من ءء پجه کارے کہ نا“

”پر چا ترا شموشان“ ”من ءء تنگتے تى هما صوت وکسانین همراه یات اُنت“

من پسہ دات“

”آئى منى پیرى ءء پنشن پوراسہ کراؤن هچ گیتان“

آئى گشت۔

”پر چا؟“

”آ مردک جوزف نہ ائت گشیت کہ من اینکہ رقم ءء کشمش و بادام بهازرتہ

تو قانون ءء سر پدے“

”اے جوزف کئے ائت؟“

”آ منى سیادے برے برے منى کمک ءے گتہ ورگ و نانے ماہیگے

جزے داتگئے“

”گوشدار! تو چو کن میسر ءء کرا شکایت ءء برو“

منى کرا آئى ءء همراهى ءء روگ ءء موہ نیست ات۔

”من نزانان منی دل نہ گشیت پرواہ نیست۔

زستان پیداک أنت المء کارے رسیت۔

”یکے ء لوگ ء“

”ہو! ساری ء سال ء پیم ء“

”تو ہما لوگ ء آچی ء کار نہ کنئے“

”نا“ آئی گشت ”آمکان ء حساب ہلاس“

”بلے پر چاچے مطلب؟“

”من نزانان“ آئی پسہ دات۔

”اللہ مدت“

”اللہ مدت“ آئی سر سرینت ”تئی منت واران“ اے گشان آئی ہیٹ سر

ینت ء شت۔

پدا با زین مدتے ء پد منا آڈ چار نہ کپت۔

گڈی رندا و ہدے من میڈ یکل کالج ء وانگا اتان۔

کالج ء کش ء ہسپتال ء اسپتہین چادر ء پتا و کین لاشے آور تئے آئی ء

مرد گین جون ء راشری ء سربڑ و بین کنگ بوتگ ات بلے من آدرست گت آئی ء

مرک ء من ء ہچ پمین ارمان نہ بوت منی ماریشٹ ہما ڈول ء ات أنت و ہدیکہ مردم

یک بے وراثین مرد گے ء گنگ ء پد بنت و ہدیہ آئی ء گڈی رسم و دود پیلو کنگ
 بوہگا اتنت گڑامن ء آئی ء زند و مرک ء تہے یک وڑین چیز گنگ ء آتکنت و ہد
 ے آزندگ ات مرد ماں آئی چہ ہج امیت نداشت آوتی پیا نو بکس ء مرتگ ات کس
 ء را آئی ء نام یات نہ ات کس ء نزانت کئے انت کجے مرد مئے آئی ء زند ء مقصد
 چے بوتگ ء تاں اے حد ء و ہدے آئی ء بدن ء بروین بوہگا ات من ء آئی ہما
 صوت بے خیال ات کہ یک و ہدے پہ دل یات کنگ ات البتہ یک حبرے است
 ات کہ آئی ء بدن ء تہہ ء اعضاء پہ سائنسی زانت ء ہا ترا مزین چیز اتنت آئی ء
 ہر اعضاء پہ دلگوش چارگ بوت بلے آئی ء بدن زندگی ء کسے ء انچک ء نہ چارنگ
 ات۔

بلے من اے حبرے پر چا کنان منی جند ء دل چہ میڈیکل سائنس ء پرشت ء

من دگہ پڑے ء کار بنا کت۔

مروچی باز سال گوستہ بلے من ہے حبرے مناں کہ سائنس ء نام ء آئی ء
 جسم ء گون ء یک فراڈے کنگ بوت حقیقت ایشت کہ آئی بدن ء در اہین ہڈ گچین
 کنگ ء پد رنگ و روغن کنگ بوتنت ء تا اے و ہدی آئی ء ڈہا نچہ میڈیکل ء طالبانی
 و اینگ ء و استا کار مرز بوہگا انت۔

من حال ندیان کہ آئی ء ڈہا نچہ کجام ادارہ ء کرا انت آئی ء ایند گہ اعضاء

لیبارٹری ۽ تہا ساڑینگ بوت انت اے یک رازے ۽ سائنسی زانت ۽ نام ۽
 پند لے ات کہ ما آئی ۽ تابوت ۽ بدل ۽ ریک زرت ۽ دیم پہ قبرستان ۽ برت مئے
 یک گروہے ۽ تابوت چپ و چاگردگت ۽ کس ۽ رانزیک ۽ آہگ ۽ نیشٹ آدگہ
 مردم رندا چرچ ۽ تہا آئی ۽ گڈی دودانی پیلوکنگ ۽ وہد ۽ ما اے حبر ۽ خیال ۱۰ اری
 گت کہ یکے ہم تابوت ۽ تہا دیت مہ کنت۔

راستی ۽ آیک پریشان و پرسی روچے ات یک دگہ مزین مردے ۽ مرگ
 ۽ بینر چرچ ۽ دپ ۽ جنوک اتنت ادگہ دوروچ ۽ پد کرکس پیداک ات تابوت
 چرچ ۽ روچ ۽ در آہگ ۽ ساری برگ بوت تاں کہ پادری زوت زوت ۽ دودان
 پیلو بکنت۔

سارتین گوات کشگا ات تر ونگل وهور ۽ ما تابوت چرچ ۽ سرکت تاں
 پریشانی ۽ حبر ہمیش ات کہ تابوت ۽ چیر ۽ چہ ریک رچگک ۽ مہ لگ انت وہدے
 ایٹی چرچ بناکت مئے کنٹ ۽ جت کہ چش مہ بیت وہد یکہ ۽ تابوت ریک ۽
 انچوپڑ ات کہ چست کنگی نہ ات۔

مادی کی کرسیانی سرانشتاں کہ مئے سیادانت۔

پادری چہ دومی کمرہ ۽ پہ شرمندگی کہ آٹوہمین مردم ۽ بینر پہ ردی کارمرز
 بوہگا انت پادری ۽ زوت زوت ۽ پہ ردخطبہ ونت ۽ ردی ۽ بچار آئی ساری ۽

ہنٹگیں ء زوال بوتگین جینے ء خطبہ ونت من ء ترس ولرزے چیرکت کہ کے اے
 خطبہ ء لبز ”دوستین گہار“ ء باروا جست مہ بیت بلے پشت ء سینان کس نیست
 ات ایوکا یک پیرین ذالے کہ گوشان کر مالوم بوت من دل ء راسلی دات کہ اے
 ہم تر ونگل ء سوب ء وتی جان ء بچارینگ ء چرچ ء آتکہ اگاں نا اے گور بام ء
 کئے کے ء دفن کنگ ء کیت۔

بلے و ہدے ماتا بوت گاڑی سوار گت ء دیم پہ قبرستان ء رھا دگ بوتنت
 بلے کس ء نزانت کہ بلگ عاجز ء کر چک دیمین سیاہ شال مانپو شنگین آ جنین آدم
 پرچا پشت ء پیدا ک انت ما اے ڈول گت کہ انچورد جوڑکت کہ پیرین ذال
 تابوت ء نزیک ء پہ گر یوک ء سر بوت مہ کنت رندا مئے سنکتان دم برت ء چاہ
 ورگ ء شتان گڑا پشت کپتگیں مردم من کوچوان پادری ء پیر ذال اتنت۔

و ہدے گور کن ء قبر چہ حاک ء پُر گت پادری و کوچوان شتان من رھا دگ
 بوتان بلے پیرین ذال انکتہ قبر ء سروان ء بے وانکی ء اوشتوک ات من پہ ناد لکشی
 وا تر آتک ء جست گت۔

”بی بی! تو پرچا اوشتا تکی تو ایسی بچہ کارے“ من پسو ء بدل ء آئی پہ ترس
 لرزنا چارات آئی ء دیم ء ڈکھ وارمان ء ماریشت درانگا ز ء اتان لنت لرزگ ء
 لگت انت دپ چہ دنان ء بیھ ات ہے دمان ء آئی ء سھرگیں چم ارسان کیل

بوتان۔

من ء پیرین مردمانی گریوگ سک تورینیت۔

”مه گر ہے بی بی“ من گشت آوتی خدای کر اسرانت۔

”ہو“ آئی گشان ء لمب ء ارسان ء ساپ گت ء سر سُرینت۔

من گشت ”تونوں لوگ ء بر و سردی ء تراپ مه کنت“ من نہ لوٹت کہ

آگیشتر ادع بوشتیت ما قبرستان ء دروازگ ء نیمگار ہادگ بوتان۔

”تو کئے؟ من جست گت۔

”من جہلادی ہند ء تعلقداران“ آئی پسہ دات۔

”تو اولاسوک ء چہ“

”ہو“

”گڑا توایشی الم ء زانئے“

”ہو! ما ہم عمر اتان پدامنی سور بوت گڑا من جہلادی ہند ء جاہمند

بوتان“

من کیفلاک ء چل سال گوازینت۔

”تئی نام“

”منی نام للی انت“

”تئی لوگ واجہ“

”دیرانت وفات بوتہ“

”تئی چک بازانت“

”ہو! سیز دہ“

پیرین ذال ء انچوگشت من اندازہ جت کہ اے وہدی ایشی ء شت نما
سگ وکڈ اسگ بنت۔

”اے مردک زانگ نہ بوت“ ہر وہدء ایوک ایوک ات“ من دراہنیت
آ منی بروبری ء قبرانی شم ء گام جنان ات من زانت کہ منی حبرانی پتہ ء
نہ دنت۔

سارتین گوات ء طوفانے چہ اسکر جافورڈ ء نیمگا آ ہگ ء پیم ء ات گڑا
من قبرستان ء دروازگ ء دپ ء چہ آئی موکل گپت۔
ء ہے ارادہ ء وتی ہیٹ دستاگت۔

”وش انت بی بی“

آئی وتی حسکین ہڈین دست منی نیمگا شہار دات وتی یکین غمانی شریدار
ء دیم چارات ء گشتئے۔

”من ہم مدام ء ایوک بوتگون“

اے حبر کناں آپد اغم ء بے جوڑ بوت۔

آئی ء کرچکین لٹ جہل کپت اُنت آئی وتی شار ء دامان ء گون وتی

ارسان ء پہک گت ء یک نیمگے رھا دگ بوت۔

گڑا..... اد ء نابوشے نابورشن ء گسہ ہلاس بیت کہ آئی یک شے

ایو کا قبرستان ء گوازیٹنگ اُت۔

ڈاکٹر بیزن بلوچ 1975ء عومری کہن
 (کچھ) ء ووی بوت۔ 1992ء چہ گورنمنٹ ڈگری
 کالج ء ایف ایس سی کنگ ء رند 1998ء چہ بی ایم
 سی کونڈہ ء ایم بی بی ایس ء ڈگری یے گیت۔ اے
 وھدی سرجری ء شعبہ ء ایف سی پی ایس کنگ ء
 انت۔ آراچہ بندات ء گول واگ ء زانگ، زبان
 ء لیزانک ء مزنیں هب ء واگے هست انت۔ آ
 بلوچی زبان ء ہیشا تک ء آزما تک ہشتہ کت ء ماں
 اردو زبان ء کالم نگاری ہم کت۔ اے ڈول ء
 طالب علمی ء وھد ء آبولان میڈیکل کالج ء میگزین
 ء سرشونکار ہم بونگ۔ لیزانک ء پوء آئی ء بازیں
 آزما تک، ہیشا تک ء رجانک کنگ انت۔ پکان
 آئی ء اولی کتاب انت کہ ایشی ء تہا دنیا ء نامی میں
 آزماکارانی کھنی آزماکارانی بلوچی رجانک انت۔

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ